

ALMANAHS
“10 PAR RAKSTĪŠANU”

UV
2016

Tikpat biezs un tikpat apjomīgs kā citus gadus jau deviņpadsmito reizi pie lasītājiem dodas mūsu almanahs “10 par rakstīšanu”. Tā lappusēs šoreiz publicējušies rakstītāji no piektās līdz divpadsmitajai klasei.

Ir taču labi, ka otram vari dāvināt savas emocijas, izteikt prieku, arī bēdas paust – kāds lasīs un sapratīs!

“Grāmata bija tā, ar kuru bērnu dienās mums mātes atvēra brīnumpasauli, mācīdamas caur melniem burtiem saskatīt mirdzošas gara vērtības”, savulaik rakstīja Jānis Akuraters.

Arī almanahs ar katru gadu atver jaunu pasauli, katru gadu tajā uzmirzd kāda jauna šķautne: uzzied kā roze, atlido kā taurenis, pārjumjas kā varavīksne. Šogad – uzplaiksnī kā brīnums!

Spēja saredzēt ikdienišķajā brīnumaino arvien ir gudrības zīme. Katrai dienai ir savs brīnums. Kas ir šis brīnums? Tā ir tava sakaistā ikdiena, varavīksnes krāsām pielietā. un tā mirdz, uzlikta uz baltas papīra lapas. Tā ir apzināta ikdiena, kurā “man pieder visdārgākais – manas debesis un elle, bet pa vidu – mans Dievnams zeme.”

Zeme, kur katra “dvēselē ierakstīts Latvijas vārds, kur “manas atmiņas Latvijas ūdeņos plūst, mani sapņi Latvijas mākoņos peld, manas domas Latvijas vēji nes, mans miers Baltijas jūrā slēpjas.”

Un rakstās “rinda pēc rindas, pants pēc panta kā dārga manta.”

Bez visiem zināmajiem ir vēl septiņi pasaules brīnumi: redzēt, dzirdēt, just, runāt, domāt, priecāties un mīlēt. Var dzīvot divējādi: pieņemot, ka brīnumi nenotiek, vai pieņemot, ka katrs notikums ir brīnums. Brīnumainā pasaulē mēs dzīvojam. Tajā “paņem sērkokociņu kastīti, iekāp tajā, saplūc pogu ziedus un neaizmirsti dziedāt vecā baobaba dziesmu”...

Mēs tik ļoti gaidām brīnumus dzīvē, bet mums jāsaprot, ka mēs paši varam kļūt par brīnumu kāda dzīvē. Un rakstās baltie vārdi – mazi vārdi lielam priekam. ”Un katrs nepasacīts vārds kļūst par baltu domu, vēlāk – par baltu sapni”.

Visa pasaule ir brīnumu virkne, bet mēs pie tiem esam tā pieraduši, ka saucam to par ikdienu, tomēr uzdodot sev jautājumu: “Kas padara cilvēku par cilvēku?” “Tā ir dvēsele! Pa tā kāpnēm jākāpj uz augšu, pēc iespējas augstāk. Cik augstu vien iespējams. Jo, kad tad vēl augt, ja ne tagad!” un brīnumi ir zīme, ka cilvēka izaugsme vēl nav pabeigta.

Mīļie rakstītāji! Lai katrai jūsu dienai ir savs brīnums! Pieņemiet svētību, strādājiet un radiet savus mazos mākslas darbus jau šodien, tad rīt, parīt, aizparīt ...

Kā ik gadu

Jūsu sk.Anta

I NODAĻA

**MAN PIEDER
VISVĒRTĪGĀKAIS**

Mārtiņš Rūdolfs Bitmanis

9.c klase

Man pieder visvērtīgākais

Man pieder viss visvērtīgākais. Manas debesis un elle. Bet pa vidu – mans Dievnams – mana Zeme. Kad daru ko labu, pielūdzu debesis. Kad daru ko sliktu – elli. Bet kad nedaru neko- slīgstu bezdarbībā tepat uz šīs zemītes. Kā jau visi citi.

Man pieder visvērtīgākais, man pieder mana ģimene : mana mamma, mans tētis, māsa, vectēvs vecāmamma, otra vecāmāte un mans audžutēvs.

Ir jau vēl arī draugi, jo tie arī savā veidā ir mana ģimene: Kārlītis – tas mans brālītis, Olafiņš – tas sīkai knēvelītis.

Arī citi man tuvie cilvēciņi ir pieskaitīti pie manas radu saimes.

Man pieder visvērtīgākais – darbs. Bet ko es daru? Slinkoju. Slinkoju. Un atpūšos. Bet atpūsties vajadzēs debesīs, kad nonākšu tur, uz baltā mākonīša. Vai tajā Labzemē slinkajam būs vieta? Vai pa taisno neaizripošu uz Zemzemi?

Man pieder visvērtīgākā lieta, nē, tā drīzāk ir sajūta, ko es izjūtu katru dienu, ko es redzu katrā smaidā, vismazākajā, visšķelmīgākajā smaidiņā? Tā taču ir prieka sajūta! To es redzu, dzirdu un jūtu! Ar prieku nāk debesis, ar kūtrumu un bezdarbību-elle!

Tomēr visvērtīgākā dzīvā būtne sev šajā dzīvē esmu es pats. Ja manis nebūtu, šinī Dievnamā, man šī visa nebūtu, man nekas nepiederētu. Tāpēc es sevi saudzēšu, cik vien varu, un citus mīlēšu, cik vien varēšu!

Sendija Ikere

11.klase

Man pieder visvērtīgākais

Man pieder visvērtīgākais.

Man pieder Saule,

Kas dzestros vasaras vakaros silda.

Man pieder rīta rasa, kas uz zāles stiebriem zaigo un pēdas kutina.

Man pieder visvērtīgākais –

Debasis, jūra, meži un lielceļi!

Man pieder smaids,

Kad laimīgos brīžos pasmaidīt varu.

Man pieder asaras, kurās skumjas skarū.

Man pieder visvērtīgākais.

Man pieder domas,

Kuras noklusēt un izkliegt spēju.

Man pieder viss, it viss,

Jo brīvāka es vēl par vēju ..

Dzīves saldums un rūgtums

“Ir taustiņš balts, ir taustiņš melns, un visi viņi rindā nāk,” mamma lasīja priekšā mazajam Artūriņam Ojāra Vācieša dzeju. Bija jau vakars, un viņš skatījās mammā ar savām miegaini zaļajām ačelēm.

Mamma, lūkojoties viņā, aizdomājās par savu nodzīvoto un mazā dēliņa vēl ilgi dzīvojamo dzīvi, kura tikai tagad lēni ritinājās vaļā. Viņa domāja par laimīgām dienām bērnībā, par jaunību un ātri tuvojošamies vecumdienām. Viņa vienmēr dzīvē centās saskatīt tikai labo, jauko un saldo tās pusi.

Dēliņš vēl aizvien lūkojās mammītē. Un viņa jutās tā, it kā viņš zinātu, ko šīs acis atsauc mammai atmiņā. Tā bija vienmēr. Viņa notvēra to sajūtu atkal un atkal no jauna, - it kā ilgās no sāpēm tūlīt sadegs.

Šīs pašas acis lūkojās viņā pirms vairākiem gadiem, bet tagad tās viņu uzlūko no mākoņa maliņas.

Un viņa domā, vai ir dzīve bez rūgtuma, labie mirkļi bez sliktajiem. Vai viņai tās acis liktos tik sāpīgi mīļas, ja tās neatgādinātu to, kura vairs nav. Vai viņa kādreiz spēs dēlam to izstāstīt bez asarām? Dzīves saldā garša neliktos tik salda, ja nebūtu rūgtuma.

Dēliņš viņai pieglaudās kā mazs kaķītis un lūdza: “Mammīt, izlasi vēl citus dzejolišus!” viņa lasīja un zināja, ka Artūriņa dzīvē arī būs kādi rūgti mirkļi, bet bija pārliecināta, ka dzīves kamoliņš, kurš tikko sāk šķetināties, būs pilns saldu dzīves brīžu.

Man pieder visdārgākais

Viņš lidoja. Jānis lidoja. Pēc pēdējo divu nedēļu notikumiem (tas ir, apzagts dzīvoklis, izlidošana no universitātes un sakasīšanās ar tiem ne labākajiem cilvēkiem) krišana no 40 stāvu augstuma pēkšņi likās diezgan patīkama nodarbošanās. Pilnīgi žēl, ka pēc pāris sekundēm ar nelielu brīvās krišanas paātrinājuma palīdzību viņš kā pildīta pankūka pašķīdīs pret lietus atsvaidzināto asfaltu. Vai varbūt uzdursies uz kāda koka. Vai nokrāsos kādu mašīnu tumši sarkanā krāsā. Lai vai kā, kādam citam tiks sabojāta diena. Vai tas būtu kāds, kam ar lāpstu būs jāatlipina Jānis no asfalta, vai kāds, kam nepatīk sarkanas mašīnas, īpaši, ja viņam tagad tāda pieder.

Bet uz šo brīdi Jānim bija vienalga. Laiks bija kā sastindzis, un viņš skaidri saprata, ka, ja viņš vēlētos, viņš spētu mierīgi saskaitīt visas lietus lāsītes visā plašajā debess jumā. „Cik interesanti,” Jānis pie sevis nodomāja. "Dzīve tevi var mētāt pa labi vai pa kreisi un atņemt jebkādu vēlmi dzīvot, bet tomēr beigās tā sevi tik izmisīgi cenšas pagarināt." Jānis nebija vēlējies lēkt. Jā, viņš bija vēlējies, lai visas mokas beigtos, tomēr viņš šis beigas bija iedomājies kā veiksmīgu loterijas biļeti vai tiešu Dieva iejaukšanos. Patiešām tiešu. Ar daudz klaigāšanas no Dieva puses un vēl vairāk raudāšanas no viņa pāridarītāju puses.

Tās nebija plānotas ar nāvi. Un piedevām TĀDU nāvi. Paslīdēt un nokrist no augstceltnes jumta, kamēr tu mūc no (kā to būtu korekti saukt? Īsi cilvēki?) īsu cilvēku narkodīleru bandas. Ja vēl tie būtu kādi nopietni noziedznieki un viņš būtu izdarījis ko varoņa cienīgu, tad šīs būtu kādas Džeimsa Bonda cienīgas beigas. Bet tagad tas viss izskatījās pēc kādas trulas Holivudas komēdijas. Kurš nu būtu domājis, ka pastāv tāda organizācija?! Un kāpēc viņi vispār dzinās viņam pakaļ? Viņš viņus uz ielas nosauca par rūķu baru!!!

Jānis pa šīm pāris nedēļām jau bija pieradis būt nepareizajā vietā, nepareizajā laikā. Bet visas tās problēmas nebija dzīvi noslēdzošas. Tās varēja risināt. Sabīdīt visu pa savām vietām caur milzu darbu. Par tām varēja teikt- tas, kas mani nenogalina, padara mani stiprāku. Bet tagad Jānis ļoti šaubījās par to, vai šoreiz viņš kļūs stiprāks. Tiešām. Šoreiz labi nebūs. Viņš pat iedomājies tādas beigas nebija. Jau ignorējot rūķu incidentu, paslīdēšana un nosīšanās likās galēji stulbs veids kā aiziet no šīs pasaules.

Tomēr nāve atvēra jaunas perspektīvas. Tā bija patiešām tik dramatiska, kā to apraksta. Sastindzis laiks, aizturēta elpa un domas, kas šaudās tavā galvā ar tādu skubu kā pēc 14 izdzertām espresso tasītēm. Tomēr citiem nāvei ir mērķis. Viņi mirst ar iemeslu. Viņš mira tikai tāpat. Paslīdēja un - viss. Un tagad viņš dabūs Darvina balvu. Tas būs vienīgais sasniegums, ko viņa dzīve viņam dos. Pārējais nebija ticis pirkt par šādu cenu. Pārējais bija pirkt ar vairāk vai mazāk nenožīmīgām lietām, kā

darbs, darbs un vēlreiz darbs. Vai arī slinks darbs. Tas arī skaitās darbs. Bet tagad, šeit, vienīgā lieta, ko viņš spēja gūt no sava niecīgā, zinātnei neizskaidrojamā fenomena, ko sauc par dzīvi, bija balva par to, cik neveikli un stulbi tā viņam beidzās. Un tomēr viņš ar to samierinājās. Par vēlu nu bija mainīt dzīves uzskatus.

Jānis aizvēra acis un sajuta lietus pilienus sitamies sejā...

II NODAĻA

MANĀ DVĒSELĒ IERAKSTĪTS LATVIJAS VĀRDS

Stāsts par pasakaino lidojumu

Es ieskrienos, palecos un uzsāku lidojumu. WOW! Cik viss izskatās burvīgs no augšas! Cik skaistu skatu redz putni, lidojot pār Latviju un pasauli.

Kalni,...upes,...ezeri... mēs to visu novērtējam, visu, kas mums ir dots. Kad esam uz zemes, tas viss liekas tik mazsvarīgs. Tas viss liekas kaut kas mazs un garlaicīgs. Līdzko paceļamies gaisā, uz visu paveramies savādāk, un viss kļūst tik īpašs.

Esmu virs Vidzemes – virs Latvijas kalnu zemes. Esmu pie Gaiziņa. Es spēju aizsniegt tā koku galotnes. No maniem augstumiem Gaiziņš izskatās tik liels, un zeme tik tāla! Skat, skat! Esmu jau pie Siguldas. Ak, šis zelta rudens, šie skaistie Siguldas koki! Skaistā Gaujas senleja! Re, Turaidas pils, Gūtmaņa ala! Cik bezdievīgi skaisti te ir! Tik iedomājos, kā te lepnas dāmas un kungi kādreiz baruca ar zirgu pajūgiem. Kā Gūtmaņa alā savas dzīves pēdējās minītes pavadīja Turaidas Roze...vai jūs kādeiz esat tur bijuši un par to aizdomājušies?

Esmu tikusi līdz Rīgai. Cik skaista ir mūsu galvaspilsēta! Vai mēs to novērtējam?

Esam Latgalē, Zilo ezeru zemē! Skat, viens ezers! Lūk, vēl viens ! Jau trešais! Cik Latgale ir skaista! Kuš! Vai jūs dzirdat skaisto latgaļu dziesmu “Auga, auga rūžeņa”? Ak, šī dvēseliskā dziesma! Bērnībā es mammai to lūdzu dziedāt kā šūpuļdziesmu.

Esmu jau virs Zemgales. Vai redzar tās plašās pļavas, labības laukus un mežus? Cik tie ir skaisti, bet zūd, jo viss ir jāizcērt, jāizbūvē ...! Vai tas ir pareizi? Vai redzi Bausku, kur satiekas Mēmele ar Mūsu un kļūst par Lielupi? Vai reddzi skaisto Bauskas pili?

Ak, esam tikuši līdz Kurzemei, līdz zemei, kuras krastus apskalo Baltijas jūra! Esmu Liepājā! Jāuzmanās, jo stiprs vējš, esmt taču pilsētā, “kurā piedzimst vējš”! Skat, jau Ventspils raibās gotiņas. Cik interesantas un koptas!

Nu mans lidojums ir galā. Laižos uz zemes. Kā man patika šie pasakainie skati, kuri lika padomāt par Latvijas vērtībā, kurs var zust, kura ir jāsaglbā!

Renāte Ruska

9.a klase

“Meklējiet Kangaru latviešu tautā”

/M. Zālīte./

Latviešu tauta vairs nav spēcīga, tā vairs nespēj būt liela un varena savos darbos. Mēs mākam vienīgi runāt. Kad runājam, mēs esam vareni, spēcīgi, spējīgi uz visu. Protams, ir viegli dot padomus un mācīt citus dzīvot. Problēma rodas tad, kad jāsāk kaut kas darīt. Pēkšņi viss liekas tik sarežģīti. Bet kā tad tā? Runājot viss likās tik vienkārši!

Tā ir manas tautas problēma. Mēs baidāmies no pirmajiem šķēršļiem, sarežģījumiem. Mēs baidāmies kaut ko uzsākt, jo mēs, latvieši, jau esam maza valstiņa, maza tautiņa. Un ko citi domās par mums? Kā mēs tā vieni kaut ko spēsim izdarīt? Kaut ko mainīt?

Mēs paši esam kangari, kas bremzē Latvijas nākotni.

Daudzi cilvēki no Latvijas aizbrauc, jo cituviet viss jau ir izdarīts, un tur tu vari dzīvot laimīgs un skumt pēc mājām. Tu aizbrauc, jo mūsdienu Latvijā nerodi Lāčplēsi. Nav tāda drošminieka, kas nebaidās it ne no kā! Tu aizbrauc, jo tev nepietiek drosmes pašam kaut ko sākt un mainīt. Tu aizbrauc, jo pasludināt, ka Latvijā tev nav nākotnes, ir vieglāk! Tu nodod savu zemi! Vai esi aizdomājies par to, kas ir Kangars?

Bet kāpēc tu, tas viens no lielā aizbraucēju daudzuma, to nevarētu? Kāpēc tu nevari beigt čīkstēt un uzsākt ko jaunu? Kaut ko tādu, kas izmainīs Latviju uz visiem laikiem? Kāpēc tu nevari piepildīt savi sapni par ideālo Latviju. Kāpēc nevari? Esi Kangars?

Voldemārs Puišelis

**“Es savu zemi nepārdodu,
Kad taure asins lietū sauc.
Savam zobenam pieskaiti manu,
Jo es esmu tavs, Lāčplēsi, draugs!”**

/M. Zālīte./

Es esmu Koknesis, un Otrais ir mans otrs vārds. Man nav galvenais būt pirmajam, es negribu būt pirmais, jo es zinu, kāda atbildība ir būt pirmajam. Nav svarīgi būt pirmajam, ir svarīgi aizstāvēt savu zemi, vienalga vai esi galvenais, vai neesi.

Es esmu gatavs upurēt savu dzīvību, cīnīties, izlejot asinis, atdot visus savus spēkus, bet galvenais ir tas, ka es aizstāvēšu savu zemi.

Jebkurš gribētu pirmais! Jebkurš gribētu būt galvenais, bet vai jebkurš ir gatavs tam, vai tas ir tiešām tas, ko viņi grib?

Viņi nezina, kāda nasta ir jānes pirmajam. Visa tauta gaida no pirmā visu to labāko, bet kā var būt galvenais, ja nespēj dot, ko solījis un ja pieviļ tautu. Galvenajam būt ir ļoti liela atbildība, no tevis prasīs visu, bet vai tu to spēsi dot?

Nav obligāti būt pirmajam, nav obligāti būt galvenajam, lai aizstāvētu savu zemi, lai cīnītos tautas vārdā, lai uzveiktu laiku un aizsūtītu atpakaļ uz turieni, no kurienes tas ir nācis.

Lai arī kas man stāvētu pretī, es cīnīšos un nebaidīšos no tā. Vienalga, vai veiksmē būs manā pusē, vai nē, es tik un tā likšu lietā visus savus spēkus, lai kāda asins pirts arī nebūtu, es nepadošos un neatdošu savu zemi.

Mana tauta ir man ir visdārgākā, kas man ir viņas vērtību var noteikt? Neviens! Es savu tautu ne par ko neatdotu, ne par ko nepārdotu, vienīgi tikai pār manu līķi. Man nav nepieciešams būt pirmajam. Mans gods ir būt otrajam, un kā Otrais es stāvu savā vietā!

Alma Zalcmāne

9.b klase

“Tev vēl tālu, Lāčplēši, ejams”

/M.Zālīte/

Katrā mums ir kāda daļa no Lāčplēša. Vienam tā ir liela, milzīga un patriotiska, otram tā ir mazāka un ne tik ļoti patriotiska, tomēr neviens nav palicis bez savas daļiņas.

Šajā laikā mēs noteikti nedrīkstam pazaudēt savu daļu no Lāčplēša. Tā daļiņa ir kā piespraudīte, kuras simboliskā nozīme ir brīvība, spēks, mīlestība un patriotisms pret savu dzimteni. Šī daļa no tevis, kuru ir viegli pazaudēt, bet ļoti grūti atgūt. Tāpēc es tevi lūdzu: “Nepazaudē to!”

“Cel dzimteni mums,

Mēs tev nesīsim kokus.

Lai mums viena sirds,

Lai mums tūkstoš roku”,

saka Koknesis Lāčplēsim.

Lāčplēsis ir palīdzējis mums, un mēs esam palīdzējuši viņam celt šo zemi augšup. Mēs viens otram esam palīdzējuši uzvarēt kādu, kas ir lielāks un stiprāks par mums, tomēr mūsdienās vairāk ir jācīnās pret mūsu mazo Kangaru, kurš aug sirdīs augumā ar katru melu, slinkumu un izlikšanos, bet samazinās ar katru labo darbu.

Pieminēsim tos, kuri krita kaujās par mūsu dzimtenes brīvību. Atcerēsimies un pieminēsim viņus, jo viņi ir tie, kas cīnījās un krita tikai par to, lai mēs varētu mierīgi dzīvot brīvā zemē. Paldies viņiem par to. Atcerēsimies Lāčplēsi, kā kas mums “patriotiņš” sēž mūsu sirdīs.

‘Kangar, tu pats esi gudrs un drosmīgs.

Kangar, tu pats esi varonis tautai.’

/M. Zālīte/

Lai, kā mēs dzīvotu caur laikiem un gadiem, būs kāds viegli aizvilināms no miera. Uzradīsies Kangars, neskatoties uz to, kas tam stāvēs blakus. Kangars mainās caur laikiem, gluži kā Lāčplēsis, gluži kā latviešu tauta.

Mūsdienās, mums nemanot, mēs bieži paejam garām kādam Kangaram. Mēs vērojam viņus un tos, kam tie kalpo, apzinoties ļaunumu, ko tie mums nesīs, ko tie mums atņems. Vienmēr ir kāds, kas liek Kangaram domāt, ka viņa nodarītais posts ir varoņdarbs.

Katram Kangaram ir savs Līkcepure, kas velk to dziļā tumsā. Bet jājautā, kāpēc Kangars dodas līdzī? Kāpēc A.Pumpura Kangars pārgāja tumsā, un kāpēc M.Zālītes Kangars pameta savu draugu un glābēju Lāčplēsi? Kāpēc mūsdienās, kad Latvija ir neatkarība un brīva, vēl ir atrodami Kangari, Dīterihi, Līkcepures?

Pirmais Kangars bija vājš un padevīgs. To viegli bija pakļaut tumsai. Pumpura Kangars bija īsts velna kalps. Viņš bija pretstats Lāčplēsim visā savā pilnībā. Viņam bija bail no Līkcepures un Lāčplēša spēka. Un, lai gan viņš ticēja Pērkona spēkam, aiz bailēm viņš teica:” Es apņemos pilnīgi Pērkonu aizliegt. Un par savas tautas nodevēju palikt.” Bet Kangars ieguva arī savu labumu. Viņam nesa dāvanas un visādas skaistas lietas. Viņam tauta uzticējās, un viņu tauta godāja. Līdz brīdim, kad uzzināja, cik liels nodevējs ir, kad izpauda Lāčplēša spēka noslēpumu. Šo Kangaru pazemē iedzina bailes.

Nākamais, Raiņa Kangars, bija vēl savtīgāks par pirmo Kangaru. Arī viņam tauta nes labumus, domājot, ka viņš ir uzticams. Arī viņš bija spiests kļūt par to, par ko kļuva. Šim Kangaram neraisījās nekādas pārdomas par nodarīto. Viņu neinteresēja Latvija, tik vien kā viņš pats. Viņš meloja un nodeva bez sirdsapziņas un domām par Latvijas nākotni. Šo Kangaru pazemē iedzina savtīgums.

Rokoperā ‘Lāčplēsis’, Kangars sākumā parādījās kā labais tēls, kā Lāčplēša draugs un ceļa biedrs. Šis Kangars nevēlējās nodot Latviju. Viņš teica ‘nē’ Līkcepurem, līdz arī viņu ķēra skaudība par Lāčplēša varoņdarbiem: ‘Kangar, tu pats esi gudrs un drosmīgs. Kangar, tu pats esi varonis tautai.’ Galu galā arī trešais Kangars tapa par tādu Kangaru, kādu pazīstam šodien. Viņš nodeva un meloja, izpauda Lāčplēša spēka noslēpumu. Bet, neskatoties uz visiem sliktajiem darbiem, viņš bija vienīgais, kurš pēc tam sev jautāja:” Ko esmu izdarījis?” Imanta Vanzoviča spēlētais Kangars vēlējās kļūt par varoni. Šo Kangaru pazemē iedzina greizsirdība.

Tagad beidzot ir redzams arī jaunais Kangars, Viestura Kairiša uzvestajā lugā “Uguns un nakts”. Gundara Grasberga tēlotais Kangars bija līdzīga Raiņa izveidotajam Kangaram. Tikai šim Kangaram bez liela savtīguma piemita arī mantkārība. Viņš vēlējās Latviju savā varā, Lāčplēsi zem zemes un Spīdolu sev pie sāniem. Šo Kangaru pazemē neiedzina tikai bailes no Lāčplēša spēka, savtīgums vai greizsirdība. Viņu pazemē iedzina viss kopā. Gan bailes no Lāčplēša spēka, gan savtīgums, gan greizsirdība par to, ka Spīdolas sirds piederēja Lāčplēsim. Viņš pats sevi iedzina pazemē. Šādi ir visi mūsdienu Kangari.

Ar katru Kangaru, nākamais ir vēl savtīgāks un ļaunāks. Katrs nākamais nodevējs nes vēl vairāk posta Latvijai. Katrs Kangars veidojas, pretstāvēt Lāčplēsim. Lāčplēsim kļūstot stiprākam, Kangars kļūst ļaunāks, savtīgāks un lielāks nodevējas. Bet visiem Kangariem viedoklis paliek tāds pats:” Tauta, tēvzeme; negribu varonis būt tāds, kuram cīnoties tautas un tēvzemes labumā tomēr pašam ir lielākais grūtums, raizes un trūcības jācieš.”

Mēs katrs viegli varam kļūt par Kangaru, ļaujot greizsirdībai un savtīgumam vilināt mūs tumsā. Lai nekļūtu par Kangaru, nevajag vēlēties būt par Lāčplēsi, vajag pašam sevi par varoni veidot, nekļaujot greizsirdībai par sevi virsroku ņemt.

Ketija Dzene

9.c klase

“Tas nav ūdens, kas Daugavā plūst.**Tas ir laiks.”**

/M. Zālīte./

Tas nav ūdens, kas Daugavā plūst. Tas ir laiks. Laiks, kas maina cilvēkus.

Lāčplēsis cauri gadiem ir mūsu tautas varonis, mainīgs, taču ar mums. Viņa gājums ir nemainīgs un bezgalīgs tik ilgi, cik vien pastāv mūsu latviešu tauta.

Cauri gadiem un notikumiem mainās viņa attieksme un spēja ieklausīties. Ja sākumā viņš spēj saklausīt tikai ar ausīm, tad ar laiku tas spēj saklausīt arī ar sirdi. Tas kļūst iejūtīgāks, bet arī grūtāk uzveicams. Laiks maina tā raksturu, tā domāšanu un būtību. Tas iemācās atšķirt patiesu draugu no blēža, ļauno no labā.

Labi, ka ir laiks, kas palīdz un ļauj mainīties. „Mainīties uz augšu”, kā teiktu Spīdola. Laiks, kas, ļauj izaugt un pieņemt pareizos lēmumus.

A.Pumpura eposā „Lāčplēsis” galvenais akcents tika likts uz Lāčplēša varoņdarbiem. Tika pierādīts Lāčplēša fiziskais spēks un viņa gudrība, un apņēmība dažādās situācijās. Katra varoņdarba laikā atklājās kādas jaunas rakstura iezīmes (neatlaidība, dāsnums, drosmīgums, izveicīgums, viltība u.c.). Visas šīs īpašības veidoja pašu pirmo mums zināmo Lāčplēsi, kas vienmēr bija gatavas doties palīdzēt savai tautai.

Raiņa lugā “Uguns un nakts” Lāčplēsis bija, manuprāt, diezgan naivs un nepārliecināts par sevi. Tas ļāvās sevi iespaidot un padoties citiem. Viņš savā ziņā bija atkarīgs no Spīdolas. Taču Lāčplēsis palaida garām galveno Spīdolas ieteikumu un atziņu: “Mainies uz augšu, tu mainoties likteni pārspēsi!”

M. Zālītes libretā rokoperai Lāčplēsis visnotaļ noteikti bija attēlots kā vislabākais un galvenais tautas varonis. Lāčplēsis spēja saklausīt savu tēvzemi gan ar ausīm, gan ar savu plašo sirdi. Viņš pierādīja to, ka tautai vajag varoni (vienu) un tautiešus, kas būtu tam līdzās.

Katrs no šiem Lāčplēšiem mums dod kādu mācību. Tie visi ir mūsu varoņi cauri laikam. Nozīmīgi mūsu latviešu tautas liecinieki pagātnē un nākotnē, jo, kamēr vien pastāvēs latviešu tauta, Lāčplēsis būs ar mums.

Dana Bule

9.b klase

“Es dzirdu, es dzirdu.**Es savu tēvzemi dzirdu.”**

/M.Zālīte/

Ziemeļvējš beidzot ir norimies un ļāvis cilvēkiem ielūkoties savās jūtās. Novembra dienas nekad nav bijušas žēlīgas. Acu priekšā deg sveces, un mēs jūtamies vienoti, vairs nav nedz nākotnes, kas liek iet ceļu aklā vientulībā, nedz arī tagadnes, kurā ticam citiem, bet uzticamies tikai sev. Šovakar, raugoties svecītēs, mums ir tikai pagātne, visiem viena.

Mēs nesadosimies rokās, bet, aizverot acis jutīsim, kā cilvēks blakus ieliek savu plaukstu mūsējā, ķēde drīz vien saslēgsies, un visi stāvēs, sadevušies rokās, bet neviens to neredzēs. Šovakar mēs dzīvojam tikai ar pagātņi, un tā mums visiem ir viena.

Mēs redzam „Viņus” mūsu priekšā- vārdus, kas iekalti akmenī. Mēs varam neteikt skaļi, jo ar klusumu pasakām daudz vairāk. Mēs neredzam pūļa beigas aiz sevis, bet arī nedzirdam nevienas skaņas. Savukārt „Viņi” dzird. Mēs esam vienoti, un arī „Viņi” ir ar mums. Šovakar mēs visi esam blakus.

Uzpūš Ziemeļvējš, un cilvēks blakus saņem mūsu plaukstu savējā. Mēs visi esam sadevušies rokās. Tagad ikviens var to redzēt.

Šovakar ielūkosimies savās jūtās, jutīsim citus cilvēkus caur silto plaukstu. Mēs visi esam sadevušies rokās, mums ir viena pagātne, mums ir viena sirds, un mēs dzirdam, kā tā pukst.

Dana Bule

9.b klase

‘‘Tev par pilsoni, pasaule, nederu.’’

/M. Zālīte./

Līdz potītēm iekāpusi aukstajā Igaunijas avotā, jūtu tukšumu un vienaldzību. Svešā ūdens aukstums nepatīkami kož kājās. Kaut arī akmeņi pirmīt likās gludi, to malas duras kājās kā nenoasināti naži, tie neatstāj rētas, vienkārši neļauj palikt ilgi... Šis nav ūdens, kurā kāpa manas bērna kājas, kurā mamma mani mazgāja un tēvs man mācīja peldēt. Šis ūdens mani neglāsta, tam mana āda neliekas vismaigākā, tas manu ādu maigu nepadara... Tikai Latvijas ūdenim par peldētāju es deru, tikai tajā manas asaras būs, un tikai tajā savas slāpes remdēšu. Tev par pilsoni, pasaule, nederu.

Lietuvā, guļot bezgalīgā pieneņu pļavā, lūkojos debesīs, zem kurām lietuviešu dvēseles dzīvo. Šajās debesīs mākoņi peld zemāk nekā mūsējās. Tos ar roku aizsniegt var! Kas tad tas par sapni būtu, ja ar roku aizsniegt varētu? Sapratu, ka lietuviešu debesis ir tikpat zilas kā mūsējās, jo gluži kā latviešu un lietuviešu dvēseles radniecīgas ir. Bet ne lietuviešu debesīs mani sapņu mākoņi peld, ne lietuviešu saule manu smaidu silda. Tikai Latvijas debesīm es par sapņotāju deru, tikai pret tām manas acis pavērtas būs, un tikai tās par bezgalīgam uzskatīšu. Tev par pilsoni, pasaule, nederu.

Manas atmiņas Latvijas ūdeņos tek, mani sapņi Latvijas mākoņos peld, manas domas Latvijas vējš dzen un miers mans Baltijas jūrā slēpjas. Tev par pilsoni, pasaule, nederu. Svešajās zemēs īstu prieku nejutīšu, vairs nebūšu tā, kas Latvijā dzīvojusi. Manā dvēselē ierakstīts Latvijas vārds, tev par pilsoni, pasaule, nederu!

Eleonora Balode

8.a klase

“Tev par pilsoni, pasaule, nederu”

/M.Zālīte/

Es pēdējā laikā esmu ievērojusi dīvainu parādību, pasaule pārvēršas vienā lielā veselumā. Kultūras saplūst, uzskati un vērtības mainās, bet nav jau tā, ka visas valstis pārtop lēnam par “gudrajiem, labajiem” rietumiem, to skaitā, arī Latvija nedaudz turas tam pretī.

Ir dīvaini klausīties, ko citi par mums domā. Nesen noskatījos pāris video klipus par šo tēmu. Mēs esot aukstasinīgi, nekomunkabli zirga galvas, tomēr, ja mūs iepazīstot tuvāk, esam draudzīgi, izpalīdzīgi, jautri un sirsnīgi ļaudis. Protams, pasaule mūs vēlas redzēt kā tos draudzīgos un izpalīdzīgos, bet nevaram būt draugi visiem pasaules iedzīvotājiem.

Mūs daudzi arī nesaprot. Nesaprot biezpiena ēšanu, dabas mīlēšanu, sēņu lasīšanu, Dziesmu un Deju svētkus, bet mēs arī nevēlamies paskaidrot visiem pasaules iedzīvotājiem mūsu vērtības. Brīnumainākais ir tas, ka vēl esam lepni par to. Esam lepni par salīdzinoši mazajiem uzņēmējiem, par Gaiziņu, par mūsu skeletonistiem, kamaniņu braucējiem, bobslejistiem, hokejistiem, basketbolistiem, kad kāds mūsu valstī izsities uz lielo pasauli un tur pārstāv Mūsu vārdu, mēs kļūstam neaprstāmi tuvi.

Pagājušogad, kad vajadzēja lasīt Vizmas Belševicas “Billi”, prātā man palika kāds interesants attēls. Mazā Bille aprakstīja plakātu, kur vairāki dažādu tautu bērni, sadevušies rokās, smaidīja. Šis plakāts reklamēja Padomju Savienību. Tagad lasām reklāmas par Eiropas Savienību. Eiropas Savienības mērķiem, miera uzturēšanu un daudziem citiem savienības labumiem. Ir tāda sajūta, ka Latvija cenšas skriet līdz Eiropai un Eiropas prasībām, lai aizbēgtu no 20.gs. vidus, kad bijām citā “Savienībā”, bet man ir bail no šī “maratona”, jo ES var vienā brīdī arī pazust, un beigās varētu būt tā, ka esam zaudētāji, kaut gan skrējienā finišējam pirmie. Vēl man ir bail, ka 2004.gada lēmums mums atņēma neatkarību, ka neatkarīga valsts mēs bijām uz neilgu laiku un iestāšanās ES bija kā zāļu iedzeršana vai injicēšana, lai nomierinātu tautu.

Latviešu jaunatne lēnam degradējas. Ģimenēs ar sliktiem un vieglprātīgiem vecākiem bērni kļūst briesmīgi, slinki un pievēršas trako “austrumu reliģijai”. Tas, protams, neattiecas uz visiem, jo krietnu vecāku ģimenēs, kur bērniem sniedz kultūras izglītību un nodarbina tos, aug bērni un jaunieši, kuri domā par skolu, par citu attīstību, labklājību, izglītību, kuriem ir svarīgas latviskās vērtības.

Izglītība arī Latvijā degradējas, jo skolotāja prestižs vairs nav aktuāls. Skolotājs skolēna priekšā tagad tiek uzskatīts par parazītu vai insektu, kurš jāznīcina, kuram nav vērtības. Skolēns ir pasaules naba, skolēnu jāžēlo, bet te jau ir tā problēma.

Mēs tikai domājam par atzīmēm, nevis par attīstību. Mūs nepieņem citas tautas arī mūsu diplomu dēļ. Mēs nederam par pilsoņiem, jo esam vienota ģimene, kas pārcietuši daudz iekšējos strīdus, mēs esam vienoti kopīgai dziesmai, dejai vai dziņai pēc būtības, pēc savas zemes, un tikai sarkanbaltsarkanajam karogam kalpojoši bērni būs Latvijas neatkarības pamats, Latvijas uzplaukuma pamats. Latvijas, ne pasaules, nākotne un plaukums.

Liene Kalvāne

8.b klase

Manā dvēselē ierakstīts Latvijas vārds

Es vienmēr esmu novērtējusi cilvēka neatlaidību un sirsnīgo attieksmi pret darbu. Bet tos es vērtēju visaugstāk! Cienīt kaut ko sev rokās nepaņemamu ir gods un lepnums.

Tā ir ļoti jauka sajūta, kad saproti, ka par tavu Tēvzemi ir lietas asinis, un tagad mēs dzīvojam neatkarīgā valstī. Es uzskatu, ka katram latvietim tas būtu jānovērtē.

Es vienmēr dvēselē esmu zinājusi, ko vēlos iegūt un kas mani pievelk. Dīvaini ir atzīt, ka reiz esmu gribējusi pat iestāties armijā. Iestāties tāpēc, lai turpinātu savas valsts goda aizsargāšanu. Bet vēlāk sapratu, ka nav nozīmes tam, par ko vēlies būt – galvenais, ka no sirds. Un tieši mans latviskums to man ir iemācījis. Uzskatu, ka ir jāatdod sevi pilnībā, lai iznākums būtu izcils!

Bieži braukāju uz ārzemēm un satieku daudz jaunus cilvēkus. Un tad man jautā, kas ir Latvija un ko par savu valsti varu pastāstīt.

Vienmēr ar lepnumu saku, ka Latvija ir kā mazs cinītis, kas gāž lielus vezumus. Esam maza valsts skaitliski, bet dziļi dvēselēs un sirdīs esam neuzvarami, lieli. Pastāstu par to, cik daudz slaveni sportisti, dzejnieku, rakstnieku un mūziķu ir pie mums. Un man liekas, ka ar to, ka citiem stāstu par mūsu valsti, es patiesība sev dvēselē ierakstu labu darbu.

Jau no pašas bērnības mani vecāki audzināja par patrioti. Stāstīja visu to, ko viņu vecāki reiz bija stāstījuši. Tas ir brīnišķīgi, ka paaudžu paaudzēs latvieši viens otram nodod nesataustāmas vērtības. Vienmēr man ir stāstīts, ka viss ir jādara ar gaišu sirdi, jo pēc tam tas viss gaišais reiz nāks atpakaļ. Tam es visvairāk ticu!

Kad no ārzemēm atgriežos mājās, ir ļoti jauka un sirsnīga sajūta, ka esi atgriezies vietā, kur ir laime. Nezinu kā citiem, bet man dzīvot drošā un mīlētā tautā ir lepnums un gods. Vēl viens dvēselē ierakstīts labs darbs – mīlēt tautu.

Ja nebūtu drosmīgu cilvēku, kas reiz sargāja Latvijas nākotni, tad iespējams mēs nebūtu kļuvuši par tiem, kas esam šodien. Un, lūk, tas būtu vissvarīgākais, kas katram sev cienīgam latvietim būtu jāzina!

Atskatoties uz visu to, cik labi skolā mācos, cik atsaucīga esmu pret vecākiem, cik izpalīdzīga esmu pret cilvēkiem, droši var apgalvot, ka manā dvēselē ir ierakstīts Latvijas vārds! Vārds, kas nekur citur nav ierakstāms...

Emīls Tupe

9.a klase

“Tev vēl tālu, Lāčplēsi, ejams.”

/.Zālīte./

Tiešām, Lāčplēsi, tev nāksies mūs aizstāvēt, jo latviešiem būs ļoti daudz problēmu skarā ar latviešu tautu. Lai arī tu guli Staburagā, Daugavā, mēs visi ticam, ka reiz tu celsies atkal mūsu tautu aizstāvēt un cīnīsies pret naidniekiem. Reiz kā senāk varēsi mūs aizstāvēt, kā to darīji līdz šim.

Tu esi pats spēcīgākais vīrs, kas Latvijā cēlies un cīnījies par savas valsts brīvību. Gan jau tu spēsi mūs aizstāvēt, jo tev ir dāvāta pati labākā īpašība, lai tu spētu darīt lepnu katru latvieti. Jo, ja katra latvietis būtu tik drosmīgs kā tu, tad mūsu tauta būtu visspēcīgākā.

Lai katrs latvietis būtu tik spēcīgs kā tu, viņam vajadzētu augt tieši tādos pat apstākļos kā tu. Gan jau tu iekriti Daugavā tādēļ, ka tu biji noguris, un tagad dusi mierā, gaidot to brīdi, kad kāds tevi sauks palīgā. Jo varu apzvērēt, ka Latvijai būs vēl vajadzīga tava palīdzība.

Lai katram cilvēkam būtu tāda drosme kā tev, un neatlaidība, cīnoties par savu tautu. Mēs esam gatavi uz visu savas valsts labā, pat, ja upuris ir dzīvība, kad jānosargā brīvība.

Lāčplēsis mūžam cīnīsies valsts labā, lai nosargātu brīvību un savu tautu. Katrs kareivis ir ziedojis savu dzīvību, lai nosargātu tautas un savu brīvību, - tautas un savu brīvību. Tā tam mūžam būs būt!

“Es dzirdu, es dzirdu.

Es savu tēvzemi dzirdu”

/M. Zālīte./

Katrs dzird to, ko grib dzirdēt! Tāpēc, lai sadzirdētu, jāieklausās! Ir jāatrod tā vēlme sevī uzklaut cita domas, sajūtas, bēdas un priekus. Lai veidotu stipru tautu, jāklūst vienotiem un ikvienam jāieklausās arī citos. Tauta nesastāv tikai no viena vai diviem cilvēkiem.

Mūsdienās, manuprāt, savu tēvzemi sadzirdēt ir grūtāk, jo apkārt ir miers. Cilvēki vairs nesaprot, ko nozīmē, būt vienai stiprai un spēcīgai tautai. Katrs ir par sevi, veido savu dzīvi, savu stāstu, savu atmiņu albumu. Tiekas pēc slavas. Dodas laimes meklējumos ārpus tēvzemes robežām, domājot, ka tur būs labāk. Varbūt arī būs! Es nezinu. Tomēr man liekas, ka laime, spēks un veiksmes nav atkarīga no tā, kur atrodamies, bet gan no tā, ko mēs darām. Ja neklausīsimies, nesadzirdēsim, arī stāvēt blakus.

Daudz mēs sadzirdam ar sajūtām: smaržu un garšu, siltumu. Jūtam saules starus iesūcamies ādā vasaras siltajās dienās. Izjūtam ziemeļus, nogaršojot sniegu, tikko uzsnigušu. Izjūtam lietu rudenī, lēkājot pa dubļu peļķēm. Un jūtam pavasara smaržas, kad viss atdzimst pēc dziļā ziemeļus miega.

Kā es savu tēvzemi dzirdu? Es to dzirdu katru dienu, staigājot pa mūsu senču izcīnīto zemi. Es to jūtu, ieelpojot dziļi plaušās tēvzemes svaigo gaisu. Dzirdot vēja šalkas manas tēvzemes priežu galos. Mācoties un izzinot tautas pagātni, es sadzirdu tēvutēvu mokas un sāpes, kad tie cīnījās un sargāja tēvu zemi, pa kuru es šodien eju.

Katrs no mums iesēj savu daļu tēvzemes rudzu laukā. Un, turoties viens pie otra, kā grauds pie grauda, mēs veidojama tēvzemes spēku un ticību nākotnei.

Līga Vīksna

9.c klase

Manā dvēselē ierakstīts Latvijas vārds

Dvēsele, manuprāt, ir diezgan personīgs jēdziens. Katrs mēs to saprotam savādāk. Cits varbūt teiks: "Nē, dvēsele nepastāv! Es taču to nejūtu!". Dvēsele - tas ir kaut kas mistisks, to neviens zinātnieks nevar pierādīt, bet es ticu tai! Man šķiet, ka dvēsele ir vissvarīgākā, tā nepieciešama, lai pieņemtu kādu lēmumu vai lai spertu kādu atbildīgu soli. Tas ir tāds mazs eņģelītis, kas sēž uz pleca un klusi ausī čukst, ko un kā darīt vai nedarīt.

Savā dvēselē es jūtu visu emociju gammu - no paša sīkākā aizvainojuma līdz vislielākajiem priekiem un gandarījumiem. Emocijas un daļēji arī atmiņas ir tas, ko es savā iekšējā dvēselē glabāju.

Nenoliedzami sevī glabāju arī savu ģimeni, savus radus, draugus un vienkārši sev sirdij tuvus un mīlus cilvēkus, kuri man ir kā piemērs. Vai es bez viņiem varētu? Varbūt jā, bet ne uz ilgu laiku. Cilvēkiem vispār ir pieņemts ņemt piemēru un mācīties no mūsu vecākiem, brāļiem, māsām. Vai es būtu iemācījusies mīlēt sevi un savu mīlo Latviju bez piemēra, ko viņi man rāda? Tieši tādēļ ir svarīgi uzaugt tiešām labā ģimenē, un, ja man kāds jautātu, ko es vēlos paveikt līdz Latvijas simtgadei, tad es ar pilnu pārliecību teiktu, ka katram bārenim, kuram nav ģimenes, tā vienkārši ir jāatrod. Labas ģimenes, kurās vecāki rūpējas par saviem bērniem, var atrast! Tā tiešām būtu liela un nozīmīga dāvana gan mums, gan mūsu nākotnei!

Kuram gan savā dzīvē nav nācies pabūt kaut kur ārpus savas dzimtenes robežām? Tas ir tas laiks, kad tu vislabāk spēj novērtēt to, kas tev ir dots tavās mājās. Es, piemēram, nokļūstot kādā ārvalstī, jūtu to mūžīgo salīdzināšanu. Visu laiku tur, sastopoties ar kaut ko jaunu, uzreiz savā galvā domāju, vai mums ir tāpat? Vai mums ir labāk? Neesmu vēl atradusi tādu vietu, kur kaut kas būtu būtiski labāk. Nekur citur es tāds cilvēkus neatradīšu, nekur citur mani tā nemīlēs.

Mana dvēsele man saka, ka pastāvēt es spēšu tikai līdz tam brīdim, kamēr manā dvēselē būs rakstīts Latvijas vārds. Un tas manī būs rakstīts tik ilgi, kamēr es jutīšu mīlestību pret visu, kam man šeit ir ticis dots.

Paula Patrīcija Slavika
9.° klase

**Auksta šalts Tev no Daugavas sejā.
Tev vēl tālu, Lāčplēsi, ejams.**

/M. Zālīte/

Ikkatram ir zināms, ka Lāčplēsis ir tautas gara simbols- spēcīgs, apzinīgs, drosmīgs un nesavtīgs.

Visi arī zina, ka tas bija pirms daudz gadiem un tagad tas viens un īstais Lāčplēsis neeksistē, bet es tā nedomāju, Lāčplēsis dzīvo ikkatrā no mums, tikai mums ir jāizdomā, kā izteikt viņu savos darbos un valodā.

Eposā Spīdala bija kā Lāčplēša dzinējspēks, neļaujot viņam atpūsties ne mirkli, jo viņa dzina Lāčplēsi doties atpakaļ uz tēvzemi, posties cīņai ar svešajiem ienācējiem- ticības nesējiem un ienaidniekiem. Kangari un Spīdala ir tik daudz, ka katrā no mums ir jāmodina Lāčplēsis un jācīnās ar viņiem. Ir jāved viņš līdz pat, ja tagad viņam ir deviņdesmit septiņi gadi. Ar tādu spēku un patriotismu "Tev vēl tālu, Lāčplēsi, ejams", un mēs iesim Tev līdz.

Laimdota simbolizēja latviešu tautu kā diezgan noslēgtu, mērķtiecīgu un klusu, bet tajā pašā laikā arī progresīvu, tādu tautu, kura mācās no savām kļūdām un pieņem patiesību. Laimdota bija arī Lāčplēša sirds glabātāja, jo viņš zināja, ka ir Laimdota, kura vienmēr viņu gaidīja un mīlēja no visas sirds, tāpat kā Latvija mīl Lāčplēsi un tic,ka:

“ Un ar reizi nāks tas brīdis,
Kad viņš savu naidnieku,
Vienu pašu zemē grūdīs,
Noslīcis atvarā,
Tad zels tautai jauni laiki,
Tad būs viņa svabada!”

Lāčplēsis ticēja Latvijai, un tas ir pats svarīgākais, un tas, cik ilgi mēs ticēsim Lāčplēsim, mainīs to, cik vēl tāls Lāčplēsim ejams būs viņa ceļš latviešu sirdīs. Kad Staburadze izvilka bluķi no atvara un redzēja tajā jaunekli, viņa saprata, ka viņš būs tautas varonis. Un viņa teica:

“Auksta šalts Tev no Daugavas sejā.
Tev vēl Tālu, Lāčplēsi, ejams.
Caur trijām nāvēm- uz dzīvību.”

Tas ceļš, kas Lāčplēsim ir ejams, izveda viņu no nāves. Caur trim nebrīvēm Lāčplēsis izcīnīja brīvību. Ja tāda neatlaidība būs katrā no mums, mēs augsim kā stipra un varena Latviešu tauta. Atceramies:

„ Pasmaidi par savām bēdām, un viņu sūruma vairs nav. Pasmaidi par savu ienaidnieku, un viņa dzēluma vairs nav. Pasmaidi par sevi, un tava ļaunuma vairs nav. Bet, ja tu spēj pasmaidīt par pasauli, tad viņa smaidīs tev pretī.”

/Rainis/

„Tev vēl tālu, Lāčplēsi, ejams,” un mēs iesim ar Tevi!

III NODAĻA

**KĀ EZERS REIZ ES LIDOJU VIRS ZEMES,
AR MĀKOŅIEM UN PUTNIEM
SASAUKDAMIES**

/L.BRIEDIS./

**„Kā ezers reiz es lidoju virs zemes,
ar mākoņiem un putniem sasaukdamies...”**

/Leons Briedis/

Reiz es biju saistīts ar visu, kas man apkārt: no zemes līdz kalnam, no okeāna līdz debesīm. Jutos brīvs kā mākonis, kas bez apstājas ceļo debesu plašumos, jutos kā okeāns – kluss un mierīgs. Man nekā nebija, man neko nevajadzēja. Es neko negribēju. Es neko neprasīju, jo biju brīvs no visa smagā, ko man nāktos nest.

Dzirdēju es dabas skaņas – daudz un dažādas. Sajutu es darbības – daudz un dažādas.

Tad uz manas zemes parādījās pirmās dzīvās būtnes. Un pārņēma manu zemi. Visu viņi pārņēma. Visu viņiem vajadzēja. Visu viņi gribēja. Visa viņiem bija par maz.

Es darīt neko nevarēju. Vien noskatījos visā. Vien domāju par to.

Dzirdēju es mākoņu sarunas. Jutu es pārmaiņas darbībā. Manu zemi ieņēma un postīja.

Bet es tik bēdājos, bezspēcīgs pret tiem juzdamies.

Tā viņi cēlās, tā viņi radās, līdz manu zemi pārpildīja.

Jau krietns laiks pagājis, kopš es pār šo zemi vairs nelidoju “ar mākoņiem un putniem sasaukdamies”. Pār šo zemi es vairs nevaldu ..

**Kā ezers reiz es lidoju virs zemes,
Ar mākoņiem un putniem sasaukdamies...**

/Leons Briedis/

“Es lidoju tik brīvi, kā nekad. Jūtos tik atvieglots no dzīves un visām tās problēmām. Šo mirkli es atcerēšos mūžīgi, jo otrreiz šādas iespējas nebūs. Šī diena ir perfekta, jo apzinies, kā ir, kad lido virs ezera un esi putns.

Vienmēr esmu gribējis būt putns, jo putniem ir brīva dzīve. Nekad nekas nav jādara, atpūties visu mūžu, vienīgais ar to ziemu tā “čabīgi”, jo jālido uz siltajām zemēm un negribam pamest savu valsti, bet apstākļi neļauj palikt.

Toties pavasarī visi ir atpakaļ un sāk dziedāt, lai visi saprastu, ka pavasaris ir klāt!

Un ka putni sāk dziedāt, tad arī visi sāk ātrāk mosties, lai paklausītos, kā viņi dzied, ” šo visu reiz teica savai mammai kāds puisītis, kurš ļoti gribēja būt putns.

Līga Vīksna

9. ^o klase

**„Kā ezers reiz es lidoju virs zemes,
ar mākoņiem un putniem sasaukdamies...”**

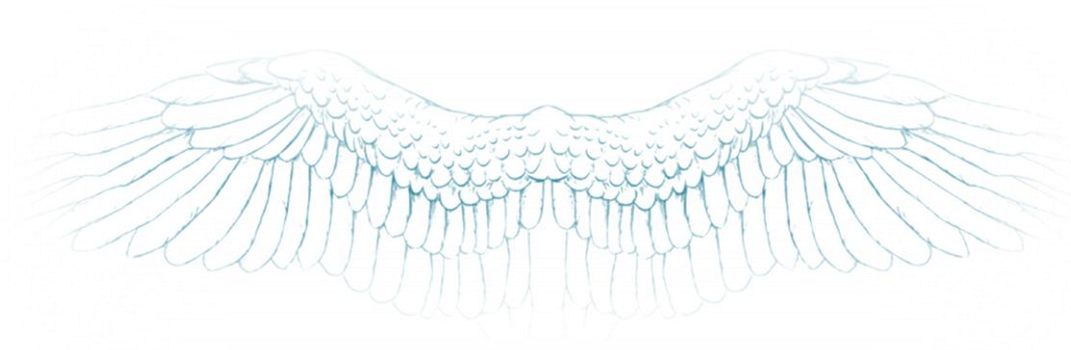
/Leons Briedis/

Tas bija tas laiks, kad mana dvēsele lidinājās apkārt pa pasauli un es meklēju savus vecākus. Un ziniet? Es arī atradu īstos! Pašus labākos, gādīgākos un mīļākos! Bet ar to jau mans lidojums virs zemes nebeidzās, es turpināju meklēt laimi un pareizo brīdi, kad piezemēties virs zemes.

Cik nu pareizs bija tad brīdis, bet nu tas notika! Un labi vien, ka nontika, jo, manuprāt, ir vēl miljoniem sāpinātu dvēseļu, kas vēl joprojām lidinās pa pasauli un nekādi nevar piezemēties. Varbūt jāmainās mums pašiem, tiem, kas jau ir piezemējušies?

Ko mēs darām, kad piezemējamies? Turpinām iet uz priekšu vai stāvam uz vietas, gaidot brīnumus? Jā, brīnumiem es ticu, bet ar brīnumiem pasaule neapstājas. Un ne visi ir pelnījuši, lai ar viņiem notiktu brīnumi.

Brīnums esam mēs katrs pats sev un saviem vecākiem, bet arī vecāki savus brīnumus ir nopelnījuši. Nekas nav nācis tāpat. Tādēļ visi darīsim labu un tiksim paši pie saviem brīnumiem, lai uz pasaules būtu mazāk sāpinātu dvēseļu, kas ‘kā ezeri lido virs zemes, ar mākoņiem un putniem sasaukdamies’ ...

Paula Patrīcija Slavika

9.° klase

**“Kā ezers es reiz lidoju virs zemes
„ar mākoņiem un putniem sasaukdamies...”**

/Leons Briedis/

Vistumšākajā un aukstākajā vietā es dzīvoju. Man garām katru dienu un nakti laidās zivju bari un vēl daudz neredzētu radību. Vasaras man patika vislabāk. No rīta modina saules stariņi, pa dienu ir tik silti, ka liekas- labākas vietas uz pasaules nav. Turpretī ziemā ir auksti, tik auksti, ka pakustēties nevar. Tad uz trim mēnešiem es iesalstu un tikai pavasarī pamostos ar jauniem spēkiem un enerģiju.

Tagad ir ziema. Ir tik auksti, kā vēl nekad. Es tik ļoti gribu siltumu, izsisties pie saules un kļūt par saules staru, dodot siltumu arī citiem.

Ziema beidzās, un es tā gribēju sauli, ka es izsitos pie pašas ūdens virsmas un sildījos. Bija tik labi! Es redzēju sauli, naktī- mēnesi un zvaigznes, redzēju putnus un mākoņus, es tik ļoti gribētu lidot ar viņiem.

Bija pati karstākā diena, un, sauļojoties uz ūdens virsmas es sajutu neaprakstāmu labsajūtu, jutu, kā es ceļos gaisā un blakus man lāsītes arī paceļas. Mēs visi cēlāmies uz sauli.

Es uzsaucu mākoņiem un putniem, kuri nu jau man atradās blakus. Tie stāstīja man, cik te ir labi, un es te arī palikšu. No augšas viss izskatījās tik ļoti savādāk... viss izskatījās labāk, ne vairs vecās mājas ar dubļainiem pagalmiem, ne ezers, kurš no visām pusēm apaudzis ar ūdenszālēm. Viss tik neticami neīsts izskatījās, un man tas patika.

Tagad es dzīvoju kopā ar mākoņiem, kļīstu pa pasauli un ik pa laikam nolīstu lejā, lai pārbaudītu, vai pasaulē ir vietas, kuras no zemes izskatās tik patiesi skaistas, kā no debesu tālēm.

Voldemārs Puišelis

9° klase

**„Kā ezers reiz es lidoju virs zemes,
ar mākoņiem un putniem sasaukdamies...”**

/Leons Briedis/

Lidoju tālu, tālu, no pašas Eiropas līdz pat Amerikai. Lidoju virs lielajiem ledājiem, mākoņiem, redzēju visas pilsētas un ēkas, visus okeānus un jūras, kas man bija ceļā. Jau ir pagājusi nedēļa, kopš esmu Amerikā. Lai cik ļoti man arī te patiktu, man tik un tā ir jādodas ceļā, un vienīgais, kas mani tagad mierina, ir tas, ka nākamā pietura ir Āfrika.

Lidoju četras dienas, bet vēl joprojām neesmu nokļuvis Āfrikā. Varbūt esmu apmaldījies? Turpināju lidot, tagad jau ir pagājusi nedēļa, kopš izlidoju no Amerikas, un beidzot redzu zemi. Es vaicāju sev, kā gan es zināju, vai neesmu aizlidojis kaut kur citur, nevis uz Āfriku, un tad es to pamanīju: ir lieli koki, puķes, ezeri, dažādi neredzēti dzīvnieki.

Tajā brīdī es sapratu, ka esmu īstajā vietā- lielajā, foršajā Āfrikā. Āfrika bija mans gala mērķis, mana dzimtene, no kuras es biju aizlidojis laimi meklēt, bet tad es sapratu, ka vislielākā laime, kas var būt, ir atrodamā tavā dzimtenē.

Ketija Dzene

9.c klase

“Kā ezers es reiz lidoju virs zemes**Ar mākoņiem un putniem sasaukdamies...**

/L.Briedis./

Es jutu vēju un krāsaini vizuļojošās lapas sev visapkārt. Tās apņēma mani kā liela un burvīga šalle šajā brīnišķīgajā dienā. Saule jau laidās uz dusu, un man bija iespēja ielūkoties tajā neapraktāmi lielajā plašumā, kas pavērās manā acu priekšā.

Es redzēju un jutu, kā zem manis rosās dzīvība. Visapkārt valdīja miers, bet tālumā bija saklausāma arī lielpilsētas nemitīgā dūkoņa un jūtams satraukums. Šī dūkoņa man atgādināja kādu mehānismu, kas vienā noteiktā ritmā nemitīgi veic savu darbu.

Bet tad, kā uz sitienu, iestājās pilnīgs miers. Visapkārt bija saklausāmas tikai vēja nesto rudens lapu čalas un lietus vienmērīgā pakšķēšana uz māju jumtiem.

Saule jau bija norietējusi, un diena lēnām tuvojās savai izskaņai, lai no rīta atkal uzmirdzētu uzlecošās saules staros, bet jau kā jauna, pavisam cita diena.

Kristiāna Veisa – Trifanova

9.c klase

“Kā ezers es reiz lidoju virs zemes**Ar mākoņiem un putniem sasaukdamies...**

/L. Briedis./

.. tagad, stāvot ar abām kājām uz zemes, mani aizrauj atmiņas. Es atceros, kā redzēju it visu, ko zeme spēj piedāvāt.

Es redzēju brīnumus. Saulē svilinātus tuksnešus, lielpilsētas, kurās gaisma nekad nenodziest, cilvēkus strīdamies un salabstam. Es redzēju daudz vairāk nekā spēju paturēt sevī, man tās visas burvības bija par daudz.

Man gribējās ātrāk lidot uz turieni, kur viss sākās. Tad es lūgtu kādam, lai apgriez man spārnus, lai ļauj man atkal kājām staigāt.

Un tā es arī darīju. Es traucos atpakaļ pār pilsētām, tumšiem mežiem, upēm un kalniem, līdz tiku vaļā no spārniem.

Tik dīvaini brīva es jutos bez spārniem. Vairs nespēju lidot kā putns, bet jutos brīva, jo nebija jāredz tālu pāri visām zemēm.

Bet tagad, kad krietns laiks pagājis, es atkal vēlos brīvi laisties pār pasauli, atkal vērties pasaules brīnumos. Mana dvēsele kliedz, ka tā vēlas atkal spārnos laisties, bet prāts atbild, ka nu jau ir par vēlu, ka esmu pazaudējusi spēju justies brīva kā putns.

Saka, ka dzīve mums sniedz tikai to, ko spējam panest un izturēt. Man likās, ka tā visa man bija par daudz, bet izrādījās, ka pasaule man to visu pasniedza par ātru.

Ance Villa

9.c klase

Kā ezers es lidoju virs zemes, ar mākoņiem un putniem sasaukdamies, es jutos tik brīvs, kā vēl nekad. Es jutu maigo vēja vēsmu, siltos saules starus, kas mani apspīdēja un radīja manī siltuma un maiguma sajūtu.

Garām man lidoja lidmašīnas, kas lika man nedaudz aizsapņoties. Es jutu brīvības garšu, tā bija tik maiga un siltumu nesoša, es jutos tik tukšs.

Mākoņi tik mīksti, kā pieneņu pūkas vaigam pieglaudās. Es beidzot sajutu, kā ir justies brīvam un kā ir redzēt pasauli no augšas. Es redzēju, ko citi dara, kamēr es neesmu klāt.

Tik savāda sajūta pārņēma mani, redzot to visu, ko jebkad esmu sapņojis, sajūst un ieraudzīt to, likās, ka vēl sapņoju un ka drīz atskanēs trauksmainais modinātāja signāls un pamodinās mani no šīs tā manis dēvētās paradīzes.

Debesis virs zemes ir mana paradīze, mans sapņu piepildījums, mana, vissvētākā lieta: Tur krājas manas slēptākās un kvēlākās domas un vēlēšanās. Tur es lidoju!

Es

Trīs lietas mani moka no mazotnes:

Kas biju, kas būšu un esmu kas es?

Daudz grāmatas lasītas,

Daudz dziesmas dziedātas.

Bet kas esmu es? No kurienes nāku?

Kāpēc šeit esmu? Un kurp man ir jāiet?

Es apjucis esmu kā kukainītis mazs,

No neziņas savas, kas mani moka.

Un nav man daudz laika, lai atbildes rastu,

Bet jāmeklē pašam un jāpatur sevī.

Elza Šarlote Šarakova

9.c klase

**Kā ezers reiz lidoju virs zemes,
Ar mākoņiem un putniem sasaukdamies...**

/Leonīds Briedis/

Kā ezers riez es lidoju virs zemes, ar mākoņiem un putniem sasaukdamies. Es padzēros lietu, sildījos saulē, un atdzēsējos ar vēja dvašu. Es dzirdēju no putniem daudz stāstu, daudz domu, daudz plānu un jūtu. Es palīdzēju tiem slēpties no negaisa un tveices.

Mēs runājām par visu, kāds stāstīja, ko darījis bija, kāds stāstīja, ko darīs vēl. Man prasīja, vai sen te augšā esmu. Es stāstīju, cik sen es esmu šeit. Lai gan pāris dienas augšā, bet jau dzirdējis tik daudz. Un ko tik redzējis es neesmu, cik putnu kāši laidušies pāri, cik daudz man prasījuši, kurp dodos un kurp ne.

Tik daudz ko pārdomāju augstu gaisā, tik daudz ko jaunu izjutu tur. Un iedomājies tik, ko redzēju no augšas. Es redzēju, kā viss, it viss mainās, kā cilvēki iet, kā vējš savu dvašu pūš pāri rudenīgajiem kokiem, ģērbtiem zelt sartos mēteļos, es jutu to skaisto, vēja nesto jūras smaržu, es jutu to jauko svaigo meža smaržu. Es beidzot ieraudzīju vietu, no kurienes rodas krāšņais debesu tilts. Es beidzot no augšas redzēju, uz kuriem tā skrien cilvēki, kas laiku pa laikam pieskrien pie manis uz zemes, atpūšas un atkal aizskrien. Es beidzot sapratu tik daudz, es beidzot atradu atbildes uz tik daudziem jautājumiem, kurus pat nespēju izprast, atrodoties tur, tur lejā.

Šī laime man bija īsa, tās pāris dienas tur, augšā, kopā ar mākoņiem, putniem, lietu, vēja dvašu. Kopā ar to, ko redzēju un jutu es pirmo reizi. Un lēni, lēni ar saulrieta maigajiem roku glāstiem es laidos lejā. Un atkal tiku nolikts savā vietā, es cerēju uz laimi, ka atkal varētu ”kā ezers es reiz lidot virs zemes, ar mākoņiem un putniem sasaukdamies”...

ES

Trīs lietas mani moka no mazotnes:

Kas biju, kas būšu un esmu kas es?

Daudz cilvēku vēl nepazīst sevi

Līdz mūža galam viņi var nezināt ko, Dieviņ, Tu tiem devis.

Ne veselību, ne laimi, ne baudu..

Es zinu, ka to mēs veidojam paši,

Kas parāda mūs dzīvē plaši.

Ja dzīve parādās sajūta baisma,

Tad ziniet, ka uzspīdēs arī gaisma.

Kuri ies savu ceļu nolikto,

Tie piedzīvos brīdi laimīgo.

Ričards Simanovičs

9.c klase

Es

Trīs lietas moka mani no mazotnes:

Kas biju, kas būšu un esmu kas es?

Daudz domas galvā rosījās,

Līdz atbilde pati man uzradās:

Ne dzīvnieks,

Ne kukainis

Nedz nezināms spēks,

Es esmu cilvēks,

Kam dzīvot nav grēks,

Un katru dienu dzīvoju laimīgs,

Kaut laiks arī mainīgs,

Lai kurp es ietu, es esmu laimīgs.

IV NODAĻA

RINDA PĒC RINDAS...

Kurts Ķuda

8.b klase

Rinda pēc rindas

Atkal kārtējā skolas diena.

Es rakstu rindas un skrienu pēc piena.

Es atkal sēžu un pierakstu.

Es atkal dzēšu un pierakstu.

Sēžu ES skolas solā.

Un neesmu pārāk labā omā.

Skan zvans pēc zvana,

.. skrien stunda pēc stundas:

Mans uzdevums ir sēdēt un rakstīt,

un tā tik rakstās rinda pēc rindas

un pants pēc panta

kā dārga manta!

Laura Karakona

6.a klase

Vakara klusums

Pār egļu zariem sniegotajiem,
Pār koku zariem apledojušiem,
Krīt apaļa saule gaismā savā,
Mežu ievada naktī klusā.

Nedzird ne bērnu čalošanu,
Ne paslēpju spēlēšanu.
Meža zvēri migās savās,
Atrodas nakts klusuma skavās.

Upe tecēs vienmēr.
Kad sals ir sasaldējis visus kokus,
Atvērt nevar pat māju logus!
Salam patīk saldēt visus,
Ezeru gultnes un jūru krastus.

Upes sasaldēt gan salam ir grūtāk,
Nelielas upes sasaldēt ir viegli, tā viņš domā,
Jo viens krasts no otra - lēciena tālumā,
Sasalst tā upe vienā gabalā!

Viens lēcieni, otrs, upe jau sasalusi,
Redz jau sals tikai virsējo pusi!

Zem ledus upe tek klusi, klusi,
Nevarēs sasaldēt visu upi!

Kas notiek mājās?
Kas notiek mājās,
Kad laukā ziema barga?
Vai sirgst cilvēki,
No aukstuma sargās?

Cilvēki mājās gan neskumst ļoti,
Jo ārā mirdz vizuļi balti !
Daba ir skaista, to viņi zina,
Nevar salt , jo prieks viņus silda!

Monta Igaune

8.b klase

Stāsts par Maksu

Viņu sauc Makss. Viņš dzīvo ar māti un patēvu, un vienu no brāļiem. Viņam ir īsi apgriezti brūni mati un zaļas acis. Viņš nav ne pārāk īss, ne pārāk garš. Viņam ir 15 gadu. Savam vecumam diezgan gudrs. Viņam nav sarežģīts raksturs, bet nav arī vienkāršs. Maksam ir vienmēr paticis lasīt grāmatas.

Skaists puisis, pēc ārienes spriežot, puisis kuram dzīvē nav nekādu problēmu, viss ir perfekti, bet patiesībā tas tā tikai izskatās.. Patiesībā viņam ir grūti. Viņa vecāki bērnību ir padarījuši smagu. Viņi dzer.

Tas sākās, kad Maksam bija tikai 13 gadi. Viņi dzēra, par bērnu aizmirsā, nācās pašam par sevi rūpēties, jo pat māte nelikās par viņu ne zinīs. Viņš vienmēr bēga no mājām, kad vecāki dzēra. Sākumā tas bija 2 reizes nedēļā, pēc laika jau 3 un 4, tad jau gandrīz katru dienu.

Maksam nebija tēva. Tēvs nomira, kad Maksam bija tīkai 2 gadiņi. Zēnu vienmēr interesēja, kāds ir bijis viņa tēvs. Taču katru reizi, kad zēns mātei to prasīja, viņa teica ko citu.

Viņam bija tukšums sirdī, tādēļ mātes uzmanība bija divkārt nepieciešama, taču tās nebija, liktenis nebija lēmis.

Kad vecāki dzēra, viņam bija bail. It īpaši no patēva. Viņš mēdza zēnu iekautīt, kad iedzēra. Maks nebija laimīgs. Ne pavisam ne. Viņš centās rūpēties par sevi, brāli un māju. Kā viņš visu to nastu nesa? Apbrīnojami!

No citiem viņš visu slēpa. Nekad daudz nerunāja, centās neizrādīt, ka ir grūti. vakaros viņš lūdza Dieviņu, lai palīdz.

Ar laiku viņš sāka ienīst savus vecākus par to, ka tie viņa bērnību pārvērtuši par elli. Kādu reizi viņš pat aizdomājās par to, ka šādai dzīvošanai nav jēgas. Viņam bija smagi, un likās, ka viss tas murgs nekad nebeigsies. Viņš sāka interesēties par savu īsto tēvu, atrada vecajā albumā tēva bildes, vēroja tās, it kā jau saprata: "Jā, tas ir tēvs, bet gandrīz pilnīgi svešs cilvēks." Viņam nobira kāda asara, bet viņš sev teica: "Turies, maks, tu esi stiprs! Viss ir labi! Viss būs labi!" viņš vienmēr centās domāt, ka viņam ir bijis labs, perfekts tēvs. Tomēr šis cerības sagrāva viens mātes teikums: "Tavs tēvs bija dzērājs un mira no aknu cirozes." Tas izpostīja visas Maksa fantāzijas par tēvu. Viņa sirdī atkal palika tikai tukšums.

Maksam palika 18! viņš bija pabeidzis vidusskolu un sāka strādāt ātrajā ēstuvē par pārdevēju. Ievācās pats savā dzīvoklī. Paralēli darbam viņš arī mācījās, studēja jurisprudenci. Gribēja būt advokāts un palīdzēt citiem. Viņam tas vienmēr bija paticis.

Savu mazāko brāli, lai viņam nebūtu jācieš vecāku dzeršanas dēļ, viņš paņēma pie sevis, lai gan pašam jau bija ģimene.

Maksa dzīvē viss it kā bija nokārtojies, taču bērnībā nesaņemtās mīlestības tukšumu sirdī nespēja aizpildīt nekas...

Stāsts par bērniņu

Kādam puisim vārdā Sebastians bija labākais draugs – Bērniņa. Viņi viens otru pazīst jau kopš Sebastiana nākšanas pasaulē. Sebastiana draugs bija savādāks nekā citi, pat varētu teikt, ka viņš bija izdomāts. Tomēr tas viņiem netraucēja kopā baudīt dzīvi.

Kādu dienu abi draugi rotaļājās pagalmā. Visi bērni uz puisi ļoti dīvaini skatījās, jo izskatījās, ka Sebastians runā ar tukšumu. Bet ne vien cits nemācēja un nezināja, kā var iegūt draugu, kura it kā nav.

Sebastians bieži savus pārpratumus un sarežģījumus stāstīja mammai, kura viņu vienmēr centās uzklaut. Un vienmēr, kad mamma vai kāds cits jautāja Sebastianam, ko viņš dara, viņš atbildēja, ka rotaļājas vai sarunājas ar Bērniņu. Bet viņu vienmēr izlaboja un teica, ka viņš nevis rotaļājas un sarunājas ar bērniņu, bet gan izbauda bērniņu. Sebastians bieži par to dusmojās, jo nesaprata, kāpēc visi viņu uzskata par dīvaini. Pats sev viņš vienmēr patīcis tāpēc, ka dzīvi uztver savādāk nekā apkārtējie.

Gāja dienas un gadi. Sebastians jau bija izaudzis liels un saprātīgs, bet tai pat laikā arī atšķirīgs, ne tāds, kā citi.

Kad todien negaidot mammai pa telefonu piezvanīja kāds vīrietis, viņas sejas izteiksme mainījās. Šis vīrieti lūdza, lai Sebastianam atļauj dienēt armijā. Mammai tas likās šausmīgi, bet puisim – interesanti. Un jau pēc nedēļas viņam vajadzēja kravāt mantas, lai dotos projām.

Pienākot liktenīgajai dienai, Sebastians no visas sirds atvadījās no vecākiem un vēlējās atvadīties arī no sava drauga Bērniņas. Bērniņa skumji nolieca galvu un .. pazuda. Sebastians saprata, ka te nu aiziet viņa Bērniņa un sakaistās atmiņas par to. Kopš tās dienas Bērniņa pie Sebastiana vairs neatgriezās. Tās vienkārši vairs nebija ...

Artūrs Gruzdulis – Borovojs

8.b klase

Smaids

Katram cilvēkam ir savs smaids
Vienam ir priecīgs, bet citam ir laipns,
Varam mēs nedarbus sastrādāt arī
Un pēc tam smieties, un vēl pasmaidīt arī!

Jaundzimušajiem ir savs smaids.
Tiem ļoti jautri paiet laiks,
Tāpēc to smaids ir kā zelts,
Kurš tiks slavināts un cieņā celts

Pieaugušajiem ir savs smaids
Tajā var slēpties arī naidis,
Jo mūsdienu dzīve smaga tiem šķiet,
Bet tomēr ir jātiecas, un tālāk vajag iet

Ceru, ka visa pasaule smaidīs,
Viens otram palīdzēs un prieku radīs.
Katram cilvēkam ir savs smaids,
Vienam ir skumjš, bet citam ir maigs.

Pasaka par zilonīšiem

Reiz dzīvoja daudz dažādu zilonīšu – krāsaini, lieli, mazi, resni, tievi. Viņiem bija drūma dzīve, jo neviens nemācēja priecāties, debesis bija tumšas, saule nespīdēja. Tad kādu dienu uz zilonīšu zemi atlidoja taureņi – ļoti krāšņi, priecīgi, tie ladinājās visapkārt.

Zilonīši, ieraugot tauriņu baru, kļuva jautrāki, zinātkārāki. Viņi pirmo reizi redzēja ko tādu. Beidzot zilonīšu dzīvē bija kādas pārmaiņas, tie priecājās par jaunajiem iemītniekiem un kļuva par draugiem. Zilonīši arī gribēja ladināties augstu gaisā, ik dienas viņi par to sapņoja.

Dienas zilonīšiem kļuva daudz jautrākas, tie skraidīja pakaļ tauriņiem, visiem bija jautri, smieklī skanēja no visām malām, zeme bija pārvērtusies. Ar katru dienu debesis kļuva gaišākas.

Tomēr kādu dienu tās apmācās, lai gan saule starp mākoņiem spīdēja ļoti spoži, sāka līt lietus. Pēc brīža tas norimās, parādījās milzīga varavīksne, ziloni bija ļoti pārsteigti, bet varavīksne tauriņiem deva milzīgu spēku, tāpēc tauriņi pacēla visus zilonīšus debesīs. Tagad arī visi zilonīši spīdēja košās krāsās, un visi bija laimīgi.

Tauriņi zilonīšiem bija pārvērtuši dzīvi un iemācīja būt dzīvespriecīgiem, jautriem un draudzīgiem. Tā arī visi dzīvoja laimīgi līdz pasaules galam .

Edgars Plūme
10.klase

Sēžot pie galda,

Kamēr citi guļ,

Trīsdesmit domas,

Mani kuļ.

Trīsdesmit viena par tevi.

Vai tumsa vai gaisma,

Vai asaras acīs,

Gaidīju tevi naktī klusajā,

Gaidīju tevi, bet nesagaidīju.

Ir grūti,

Ja nav nekā.

Tev tomēr laikam,

Viss ir lieliski.

.....

Cik ļoti sāp tas,

Kas kādreiz ir bijis,

Ja pat skaļš kļiedziens

Man nepalīdz.

Ja viens tavs glāsts,

Vai apskāviens,

Manu sirdi sasilda.

Es nevaru ienīst tevi,
Lai cik ļoti man gribētos.
Ja tikai uz mani,
Tu paskatītos.

Valts Edvards Lutkevics
10.klase

Tavas acis, kas vienmēr mirdz-
Liek man aizmirst visu, kas notiek apkārt.
Tavs smaids, kas nekad nenozūd-
Liek iegrimt tavās mīlas skavās.
Katra diena ko pavadu bez tevis-
Liek man saprast, cik ļoti tevi mīlu.
Uzticies man, un es tevi nekad nepievilšu.

Es neticēju tam,
Kā pirmais skatiens
Spēj radīt brīnumus.
Es neticēju tam,
Ka mīlestība ir īsta.

Es satiku tevi.
Mainījās viss.
Es sajutu to brīnumu,
Ko rada mīlestība
Mīlestība
No pirmā acu skatiena.

Man sāp,
Tu skaties un smaidi,
Bet neko nesaki.
Ko man domāt?
Ko just?
Gribu tevi mīlēt,
Bet es nevaru.
Tava klusēšana.
Mani nogalina.
Mana sirds lēni lūst,
Katru minūti un sekundi
Es jūtu, kā mirstu.

Ervīns Egliens

10.klase

Kas ir mīlestība?
Mīlestību nevar aprakstīt.
To var tikai meklēt
Un ar laiku iepazīt.

Kas ir mīlestība?
-Tās ir vislabākās zāles pasaulē,
Jo tā ir spējīga
Sirdi un prātu izārstēt.

Kas ir mīlestība?
Tā ir lieta, ko grūti atrast,
Bet, ja to atrod,
Tad tas spēj laimi saprast.

Kas ir mīlestība?
-Tā ir neredzama,
Bet, ja rūpīgi apkārt apskatās,
Tad mīlestība kļūst saprotama.

Kas ir mīlestība?
Tā ir lieta, kas katram izpaužas savādāk.
Tāpēc, ka nav viena veida,
Kā to sagādāt.

Bet ja jūs nesapratāt, kas ir mīlestība?
Tad zināt-mīlestība var būt jebkas.
Galvenais to meklēt
Uz šīs milzīgās pasaules.

-Tad ,kad mīlestība tiks rasta,
Jūs sapratīsiet, cik tā neparasta.

Matīss Rūdolfis Juškevičs
10.klase

Kāpēc tik naiva tu, tīra kā debess?
Tumsa no taviem vārdiem, gaisma no tavām acīm
Nāk lielāka nekā no svecēm.
Es būšu jebkas, ko tu vēlies,
Es esmu tāds, kā tu mani uzzīmē
Ja tev nav maizes, būšu es tā,
Ņem mani un izmanto!
Caur vai ap tavu dzīvi zogas mans ceļš.

Naktī, jau zināms, visi zog
Kamēr zvaigznes skrien
Vienā taktī tava sirds..
Tev jau tāpat viņa pukst,
Ilgas kā zirgi,
Cerību putni smadzenēs zūd,
Ja tiklai uz mani tu paskatītos,
drūmos vasaras rītos,
Visas manas bēdas norimtos.

Tumša nakte ziedēja, zaļa zāle elpoja
Uz katras bedres, viena zaļa kļavu lapa.
Ko tas nozīmē?
Man ļoti trīc tavas rokas,
Mūsu sirdis vienā taktī
Ilgas kā zirgi mūs sauc
Atpakaļ pagātnē.

Ģirts Jarmoļuks- Krūmiņš

10.klase

Visas iespējas priekšā ir man,
Ak visa pasaule, kas es varu būt?
Kas liek man justies brīvam?
Jā!

Tagad pagriezies, un ļauj pasaulei griezties sev apkārt,
Un nenolaid rokas , tās stiepjot augstu,
Laiks staigāt jaunus ceļus,
Un ļaut rūpēm aizlidot garām.

Un, ja tu padomāsi kādu laiku, lai man jautātu, kāpēc
Vienmēr redzi mani ar smaidu
Es atbildēšu , ka

Dzīve ir jauka, dzīve ir liela, dzīve ir laba
Dzīve ir skaista un jādod tev tai viss,
Viss, kas ir dodams.
Ir pienācis mirklis saprast, ka laiks ir dzīvot.

Paula Beāta Trupa

10.klase

Taurenis

Sapņos, es lidoju
Kā taurenītis, brīva no visiem,
Kuri apbēdina mani.
Augstu gaisā,
Plašajā pasaulē.

Sapņos, es satieku tevi.
Pielidoju, sajūtu brīvu sevi.
Un gaisma no tavām acīm, nāk lielāka nekā no svecēm,
Un tu smaidi.

Bet tu neesi pārāk uzmanīgs bijis,
Un vējš mani prom aizvirzījis,
Mani samīs drīz ilgas kā zirgi.

Tagad tu esi bēdīgs,
Jo tauriņam
Bija asaras acīs.

Skaistais laiks

Visu vasaru lija,
Bet laiks kopā ar tevi bija

Skaists.

Mēs runājām nedaudz,

Dažreiz klusējām.

Mēs domājām, sapņojām, smaidījām.

Arī kliezām.

Mēs pārtikām viens no otra,

Nevis no pārtikas precēm.

Un, ja dažas dienas bija ciešanu pilnas,

Tad tas tāpēc,

Ka mēs bijām traki viens otra dēļ.

Vai tu to atceries?

Skaists laiks vasarā bija,

Tāpēc, ka biju kopā ar tev.

Pat neatceros,

Lija vai tomēr nelija.

Kāpēc kaijas kliez

Viņas redzēja,

Kā mēs pa pludmali gājām.

Kājas tikko pieskārs smiltīm,

Likās, ka lidojām.

Vējš čukstēja ausīs man vārdu tavu,

Bet virs mums lidoja kaijas

Un brēca dziesmu savu.

Mēs kāpām kāpā -

Tā bija pasaule mūsu.

Mēs bijām kā princis un princese
Mūsu pašu pasaulē, ne jūsu.

Man vienalga, kā to sauc,
Var arī par mīlestību.

Tagad kaijas redz mani skumju.
Smagiem soļiem eju seju drūmu.
Es nekad nebūšu laimīga.

Vējš nedzied vairs tavu vārdu,
Viņa dziesma ir skumja un tukša.

Es eju kāpās raudāt
Raudāt par zaudēto pasauli.

Vai tu vēlies vēl jautāt,
Kāpēc kaijas kļiedza?

Alise Ušpele

8.b klase

Stāsts par nepabeigto galotni

Reiz dzīvoja kāda maza meitenīte. Viņa nebija nemaz tik maza, kā varētu šķist. Viņa prātā bija liela, bet savai mammai viņa vienmēr būs maza meitiņa.

Viņai viss dzīvē bija ideāli, viss noritēja kā parasti. Bet kādā it kā parastā, dienā mamma viņai paziņo, ka viņai būs mazs brālis. Kā vienīgajam bērnam ģimenē, tas bija liels trieciens, tomēr viņa bija priecīga par šo jauno ziņu. Viņai likās, ka tas būs lieliski, bet mamma aizmirsa par viņu. Viņa bija tik ļoti pārņemta ar dēla gaidībām, ka atstāja savu meitu novārtā.

Kad brālis piedzima, nekas nemainījās. Māte meitu nedzirdēja. Mazā meitene vienmēr gribēja pie vecmāmiņas, kad viņai bija slikti, omīte vienmēr viņai palīdzēja. Vienmēr stundām mierināja viņu. Bet vienā dienā pēkšņi visa pasaule apgriezās kājām gaisā. Ome nokļuva slimnīcā.

Mazā meitene cerēja, ka viss nokārtosies. Katru brīvo brīdi viņa pavadīja pie omītes. Vecmāmiņas stāvoklis pasliktinājās ar katru brīdi. Pēdējie teikumi, ko viņa sacīja, bija par to, ka meitenei vajag ar mammu izrunāties. Viņa iedeva viņai vēstuli un teica, lai nodod mammai. Un viņas dzīvības izdzisa.

Meitene ļoti vēlējās uzzināt, kas vēstulē rakstīts, un viņa nenoturējās un atvēra vēstuli. Viņa lasīja un lasīja. Visu laiku vēstuli pārlasīja. Kas tur bija rakstīts? Un tur bija teikts: ‘‘Sveika, meitiņ, ilgi neesam runājušas. Saproti, ka dusmojies uz mazo brāli un uz mani, bet lūdzu neizdari tādu pašu kļūdu kā es. Neaizmirsti par savu meitu.’’

Protams, tur bija daudz vairāk rakstīts, bet meitene visu laiku pārlasīja tieši šo teikumu. Meitene tikai tagad saprata, kā ome tik daudz varēja palīdzēt viņai. Ome arī bija aizmirsusi savu meitu. Viņas bija ļoti attālinājušās līdz brīdim, kad vispār vairs nerunāja. Mazā meitene nodeva vēstuli mammai, ja nebūtu omītes, kas uzrakstīja vēstuli, tad varbūt tagad māte ar mazo meiteni būtu ienaidnieces. Labi, ka viss beidzās labi.

Mareks Reveliņš

12.klase

"Get me so high"

- "You get me so high, taking deep, deep breath, you get me so high..."

- I know you ain't a drug, but you get me so high..."

She listened to Doja Cat's song, locked up in her room, cuddling her knees inside the bed, hiding most of her body under that cute, floral blanket. Sinking into rivers pounding full of emotions, so desperately overwhelming like if there was a monster showing up from her darkest depths. Longing, sadness, all the unfortunate events she's been going through the past few months. Crawling, building up like an enormous volcano soon to explode.

Ouch, - she lost herself again.

Tears, hot as her pounding heart which bled inside her chest, tearing up in pieces, ran down her cheeks while she quietly screamed. Screamed in obvious pain. Hugging her pillow, clinging onto it like her last chance, her salvation, to stay alive, cuddling it close and tight to her chest as if it was someone she really wanted it to turn into. No living being could realise that what this girl needed the most at that time was something more than friendships, new phone, a ton of clothes, parties and success at school. She craved love. Love - a thing so valuable for many, but untouchable, the one which keeps people alive, striving and existing - just to feel, be loved and love someone in turn. It seemed like mission impossible.

Everyone knows - when love strikes it is something special.

Except for this girl who had loved before, or so she thought. It was just another rock she had stumbled upon - was something she had to realise every time she tried to love.

So much, so young she faced on her own and the walls she built up high, became her home. Her heart buried in dust.

She cried for hours. All these years were dashing out from inside with such a rough, crippling force, it being unbearable, making her body to shiver heavily. She spent a lifetime stuck in silence, fantasies, dreams and hope. The only thing she felt was - "I will never be able to find my own true love..."

One day led to another and so it continued. Every day she locked herself up inside her room, turned the music loud on and listened to various lyrics which told and seemed to be written about her soul, her being and what was going on inside her, as

well as in her life.

Depression, tears, pills and psychiatrist visits...tears, pills, depression.

The girl was so close to being broke, she couldn't find a place in this world anymore until one day when she met Josh. The handsome, hunky, intelligently sassy, nice guy who happened to be watching her come back home from school, the way how at first she chose to wander around places, cry at her painfully heaving chest and be able to come back home with a somewhat casual look across her tired, lifeless features, so no one could have a clue.

One thing led to another. A year had passed. During that period of time the girl's life eventually began to treat her good, just like in Rebecca Ferguson's - I Hope. Everything she wished for became true, a reality she waited for years to become hers.

What was the reality?

The girl finally found her true love - the same handsome hunk of a man - Josh. The two happened to be one of the most beautiful, charming couples around whose blogs people could read on the internet as the girl began blogging about her life, her and especially - their adventures, their love, their life.

One night they drove back home in Josh's car after a family dinner and suddenly an old, but familiar song started to play on the radio. Reminding the girl of all the misery she had gone through, the first time she heard it, and how far she has made it now.

With a single tear slowly rolling down her pink tinting cheeks, she sang:

"- You get me so high, I know you ain't a drug, but you get me so high..."

Mareks Reveliņš

12.klase

"Get me so high"

- "You get me so high, taking deep, deep breath, you get me so high..."

(Tu padari mani traku, elpojot dziļi, dziļi, tu padari mani traku...)

- I know you ain't a drug, but you get me so high..."

(Es zinu, tu neesi narkotika, bet tu padari mani traku...)

Viņa klausījās (Doža Kates) Doja Cat's dziesmu, ieslēgusies savā istabā. Cieši apvijusi rokas ap ceļgaliem, sēžot gultā, slēpjot savu ķermeni zem zīdaiņi mīkstā, puķu krāsainā pleda. Grimstot smagi pulsošās emociju upēs, kuras atstāja viņu tik bezpalīdzīgu, tā it kā nezvērs lauztos no visdziļākajām viņas būtības dziļēm, ilgas, sāpes, bēdas, visi neveiksmīgie dzīves brīži, kuriem viņa ir gājusi cauri pēdējo mēnešu laikā, rāpoja, krājās kā milzīgs vulkāns, kurš pazemīgi lūdzās pēc sava spēcīgā sprādziena.

Auč, - viņa atkal sevi pazaudēja.

Asaras, karstas kā viņas smagi dunošā, krūtīs asiņojošā, uz pusēm plīstošā sirds, ritēja pār viņas vaigiem, pavadot viņas klusos kļiedzienus. Kļiedzienus, kuri tik un tā nespēja izpaust viņas milzīgās sāpes. Apskaujot spilvenu, pieķērās tam tik cieši, kā savai pēdējai iespējai, viņas glābiņam, pēdējam dzīvības vilcienam. Viņas pirksti sastinga spilvena mīkstajās, nevainīgajās dūņās, kamēr viņa klusi tajās kļiedza un vairāk par visu vēlējās, kaut šis sasodītais spilvens kļūtu par kaut ko vai kādu, ko viņai tik ļoti vajadzēja. Neviena dzīva būtne nebija nespējīga saprast to, ka ir tas, kas viņai bija vajadzīgs, bija kaut kas vairāk par draudzību, jaunu telefonu, skapi piegrūstu ar jaunām drēbēm, ballītēm un sekmēm skolā. Viņa alka pēc mīlas. Mīlestības - lieta, kura ir tik dārga daudziem, neaizskaramā lieta, tā pati, kura liek cilvēkiem dzīvot, cīnīties un eksistēt - tikai lai justu, mīlētu un būtu mīlētiem. Tā bija kā neiespējamā misija.

Ikviens zina - kad mīlestība dzeļ, tas ir kaut kas īpašs.

Izņemot viņu - viņu, kura jau agrāk ir mīlējusi, vai vismaz tā uzskatīja. Tas bija kārtējais akmens, aiz kura viņai nācās aizķerties, smagi krist un atkal piecelties dubultām pūlēm - bija tas, ko viņai nācās saprast ik reizi, kad viņa centās mīlēt.

Tik daudz, tik jauna viņa piedzīvoja viena pati un sienas, kuras viņa cēla ik dienas, kļuva viņas mājas.

Viņas sirds nosmakusi putekļos.

Stundām ilgi viņa raudāja. Visi šie gadi joņoja garām ar neizturamu, mežonīgu spēku, kas lika viņas ķermenim trīcēt. Viņa pavadīja mūžu, iestrēgusi klusumā, fantāzijās, sapņos un cerībā. Vienīgā lieta, ko viņa vairs juta - "Es vairs nekad nespēšu atrast savu mīlu.."

Viena diena veda pie nākošās, un tā tas turpinājās. Katru dienu viņa ieslēdzās istabā, uzgriezta skaļu mūziku un klausījās visdažādākajos dziesmu vārdos, kuri, likās, bija sarakstīti tieši par viņas dzīvi, par to, ko viņa pašlaik juta, kas notika viņas krūtīs, kā arī viņas dzīvē.

Depresija, asaras, zāles un psihologa vizītes...asaras, zāles, depresija.

Viņa bija tik tuvu tam, lai beidzot salūztu un vairs nekad neko nejstu, viņa nespēja vairs atrast savu vietu šajā pasaulē, līdz kādu dienu viņa satika Džošu. Simpātisko, spēcīgo, inteligenti asprātīgo puisi, kurš, kā izrādījās, katru dienu vēroja, kā viņa atgriežas mājās no skolas, kā viņa katru dienu izvēlējās iet visur citur, izņemot mājas, lai izraudātu viņas smagi sūrstošo sirdi un vēlāk atgrieztos mājās ar pavisam parastu skatienu pār viņas nogurušo, panīkušo izskatu, lai tikai nevienam nebūtu ne jausmas.

Viena lieta veda pie otras. Pagāja gads. Šī gada laika viņas dzīveceļš beidzot atrada sliedes un liktenis beidza spēlēties ar viņas trauslo dvēseli, gluži kā (Rebekas Fergusones) Rebecca Ferguson's dziesmā - I Hope. Viss, ko viņa vēlējās, kļuva par realitāti, realitāti, kuru gaidot viņa pavadīja gadus.

Kāda bija šī realitāte?

Viņa atrada savu īsto mīlestību - to pašu ideāla iemiesojumu - Džošu. Neskatoties uz viņu dažādību, abi sadarēja kā saule ar mēnesi saplūstot, un drīz vien viņi bija viens no visskaistākajiem pāriem apkārtnē, kas noveda viņu pie interneta blogu rakstīšanas par savu dzīvi, savu pagātņi, saviem, un it īpaši - abu piedzīvojumiem, viņu mīlu un kopdzīvi.

Kādu vakaru, braucot mājās pēc ģimenes vakariņām Džoša mašīnā, pēkšņi kāda veca, bet sirds dziļumos tik ļoti zināma dziesma sāka skanēt. Šī dziesma atgādināja viņai par visām ciešanām, kurām viņa tika cauri, un cik tālu viņa ir tikusi līdz šim brīdim.

Ar vienu, laimes pilnu asaru straumi pār viņas vaigiem, viņa dziedāja līdz:

"- You get me so high, I know you ain't a drug, but you get me so high..."

(Tu mani padari traku, es zinu tu neesi narkotika, bet tu padari mani traku)

V NODAĻA

BRĪNUMAINĀ PASAULE

Prēkons staigā apkārt
un tuvāk nenāk

Alise Romazanova,

Eleonora Balode,

Sandis Oto

8.a klase

Laiks un pasaule

Šī ir tā pasaule, kurā mēs dzīvojam. Tā ir plaša, bet ziniet, kas ir vēl plašāks – laiks. Laikam nav robežu, laikam nav sākuma un laikam nebūs beigu. Apsoli to nesaprast, jo sapratējam piederēs laiks!

Tu dzirdi uz ielas: “Laiks ir nauda!” mēs teiksim, ka laiks ir neviennozīmīgs. Mēs teiksim, ka laiks ir grauds, laiks ir bauda. Viens Laiks atlīda uz manu pasauli. Tas bija domu laiks. Tas teica: “Domājiet! Rakstiet! Dziediet! Bet apsoli to nesaprast!” mēs turam solījumu, mēs nesaprotam.

Viņnedēļ izdarīju kaut ko traku, es sāku saprast. Man reizēm gribas saprast, bet esmu devis solījumu ...

Atver acis un paskaties apkārt! Tev pieder laiks, tu to nopirki par baudu, naudu, graudu... Tu to saproti, bet solīji nesaprast.

Mašīna brauc pa ielu. No asfalta segapakšas pabāž galvas akmeņi

Ceļmalas līnijas atkal manā priekš a sakrustojas un ieiet bezgalībā

Džaneta Deģe,

Kitija Koroševska,

Linda Beka,

Elīna Grīnhofa

8.a klase

Pasaule sērkociņā

Šī ir tā pasaule, kurā es dzīvoju. Atveru acis, ieraugu to no citas puses. Tā ir kā sērkociņu kastīte, tajā iekšā tik daudz cilvēku, dzīvnieku, augu un lietu. Tas šķiet tik pašsaprotami. Vai es tā iedomājos, vai tajā visam tam pietiek vietas?

Mani kaitina, ka cilvēki nesaprot, ka deglis ir cilvēku sirdis. Viņnedēļ izdarīju kaut ko traku. Es aizmirsu aizdedzināt sērkociņu cilvēku sirdīs. Apsoli, tu nebridīsi manis aizmirstos pelnos! Nesoli? Cilvēki ir lieli un aizmirst savus solījumus. Paņem sērkociņu kastīti, iekāp tajā, saplūc pogu ziedus un neaizmirsti dziedāt vecā baobaba melodiju...

Viens strauss garām
ciskām no Austrālijas uz
Dublinu skrēja

Luīze Pavāre,

Anna Čakše,

Artis Lapsiņš

8.a klase

Laimīgā pasaule

Šī ir tā pasaule, kurā es dzīvoju. Šajā pasaulē visi ir laimīgi. Kāpēc? Tāpēc, ka te neviens nav ierobežots. Pat manas domas. Tās iziet no manas galvas, un visi viņas redz, jo tās nav kautrīgas. Man reizēm gribas tās sasaistīt kopā un izveidot trepes. Uzkāpt pa tām līdz zvaigznēm un vērot zemi zvaigžņu acīm. Tad es uzkāpju uz mākoņa. Tik viegla un gaisīga. Bez domām galvā es aizlidoju uz kādu planētu un izkrāsoju to. Planēta bija vientuļa, un tad ieradās es! Tad es atkal aizveru un atveru acis un esmu mājās.

Gribas man uz visu palūkoties no citas perspektīvas ... Re kur saulītē gozējas rabarbers. Pašā ceļa vidū. Jo viņš tā grib! Kāpēc viņam nedarīt to, ko viņš vēlas?

Man ļoti patīk puķes. Citur puķes plūc, bet kādēļ tas jādara, ja tās patīk? Sakiet, ja jums kāds patīk, vai jūs sāpināt viņu? Nē, nē! Es labāk tās puķes apliešu, lai aug lielas. Dažreiz es par puķēm aizdomājos tik ļoti, ka mana galva kļūst par ziedu. Es esmu laimīgs. Visi šeit ir! Cilvēki ir lieli un aizmirst, cik skaisti ir darīt to, ko vēlies...

Paņemiet mani jūs savā
vidū, jūs, puķes dārzā!

Liene Klavāne,

Alise Ušpele

8.b klase

Man reizēm uznāk
nekārtības lēkme

Debesu pasaule

Šī ir tā pasaule, kurā mēs dzīvojam. Šeit viss tiek piedzīvots un izjūts savādāk. Cilvēki tur ir lieli un aizmirst atpūsties no ikdienas.

Mūsu pasaulē prātiem tiek dota brīva vaļa. Mēs izjūtam kosmosa brīvību un nejūtam laiku. Mums reizēm gribas, lai zvaigžņu vietā ir pogas, kurās vērt ikdienas darbus. Šo pasauli var salīdzināt ar ceļu, kuram nekad nav beigu, bet kurā vienmēr ir sastrēgumi.

Viens tukšums bija atklīdis līdz mums. Paņemiet mūsu Sarkankvēlīti un aizpildiet tukšumu ar maigumu un vieglumu! Apsoliet, ka reiz nonāksiet šajā debesu brīvības pasaulē! Ja tomēr nevarat ierasties tad aizveriet acis un iztēlojieties, ka esat pie mums...

Es mīlu brīvību,
bet bez bīksēm
NEVAR

Steidzīgs pūlis,
kas ir iekarsuši
dzīves rutīnā

Markuss Suts,
Viktors Kuļepovs,
Elmārs Ezernieks

8.b klase

Dīvainā pasaule

Šī ir tā pasaule, kurā es dzīvoju. Man reizēm gribas sastādīt vairāk krūmus ceļā un uzliet sīrupu zvaigznēm, lai tās būtu saldās kā smalkmaizītes.

Mani kaitina tas, ka tik maz ir necilumu skaistajā puķu dārzā, jo necilumi ir lieli kā cilvēki.

Vienreiz es izdarīju kaut ko traku. Es izklīdināju pūli, visiem liku strādāt un domāt pašiem.

Kad es gāju pa ceļu, man pēkšņi sasala galva, jo ceļš bija karsts.

Viens banānkoks bija atklīdis līdz manai pasaulei. Viņš gribēja dzīvot šajā zemē, un tas bija dīvaini, jo koki nedzīvo ceļa asfaltā.

Kaut kas
šķībs un
necils puķu
dārza vidū

Monta Igaune,
Elīza Dubrovska,
Rūdolfo Peļovins,
8.b klase

Brīnumainā pasaule

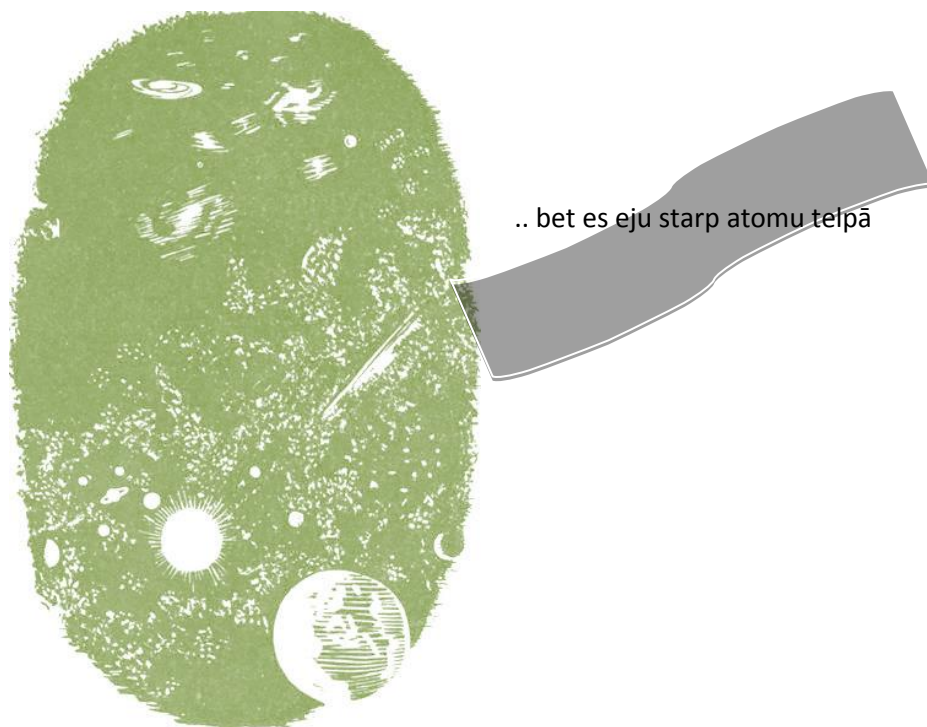
Šī ir tā pasaule, kurā es dzīvoju. Reizēm man gribas piešķilt vienu sērkociņu, lai koki sāk dziedāt, dzīvnieki sāk dejot, lai puķes lido.

Dziediet, koki, dziediet!

Mani kaitina tas, ka tie neatbild.

Cilvēki ir lieli un aizmirst kaut ko neprātīgu izdarīt. Bet ir tikai jāgrib.

Es aizgāju plūkt puķes kokos, domāju, ka tas palīdzēs. Es domāju: "Tā būs!"

Madlēna Valtberga,

Kristiāna Zemīte

8.b klase

Salauzto siržu pasaule

Tukšums. Tumsa. Bailes. Šī ir tā pasaule, kurā es dzīvoju. Te ercenģeļi tirgojas ar deviņstūru zvaigznēm. Bet nav aizmirsusi iekļauties vēl deviņstūru zvaigzne. Man reizēm gribas iekļauties kā naglai starp naglām, kā dzirkstelei starp dzirkstelēm, kā vārpai starp vārpām.

Cilvēki ir lieli un ir aizmirsuši, kā iekļauties. Kā mīlēt. Kā nedzīvot stereotipiski.

Viena mīlestība bija atklādusi līdz manai pasaulei. Mani kaitina fakts, ka tā aizklāda tikpat ātri, cik atklāda.

Viņnedēļ izdomāju kaut ko traku ... ka galaktika var iziet cauri otrai tādai pašai zvaigžņu sistēmai, to otru neskarot.

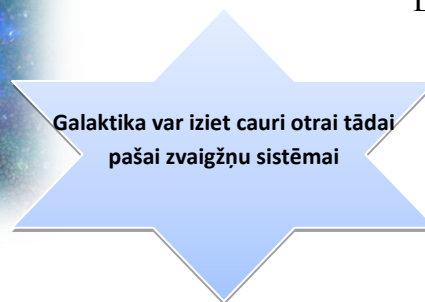
Šī ir tā pasaule, kurā es dzīvoju. Nekam nav jēgas, un viss ir sajucis. Melns ar baltu. Labs ar ļaunu. Kopā ar mīlestību aizklāda arī prieks. Un ar prieku – mana būtība.

Tāpēc, ka steidzos, nav arī laika ...

Trīs vārpas vārpā ...

Linda Senkāne,

Diāna Silicka

8.b klase

Meitenes pasaule

Man reizēm gribas būt dadzim, jo dadži viens otru mīl – brīnumaini!

Es dažreiz skatos uz kādu zvaigzni un vēlos iziet cauri galaktikai, lai atrastu vēl vienu tādu pašu .

Cilvēki ir lieli un aizmirst to, ka mums sāp.

Viens sapnis bija atklīdis līdz manai pasaulei, un mani kvēlākie sapņi sekoja viņam. Liels koks ir mana ģimene. Cilvēki ir lieli un dažreiz aizmirst to. Bet man apkārt lidinās bērniības atmiņas. Mani kaitina Visums. Tas ir tik liels un neizpētīts. Kaut es varētu zināt visu!

Mani sapņi man atver acis. Tie saka: “Ej, domā, apsoli, dziedī un tici!” un es esmu cilvēks, kas seko sapnim.

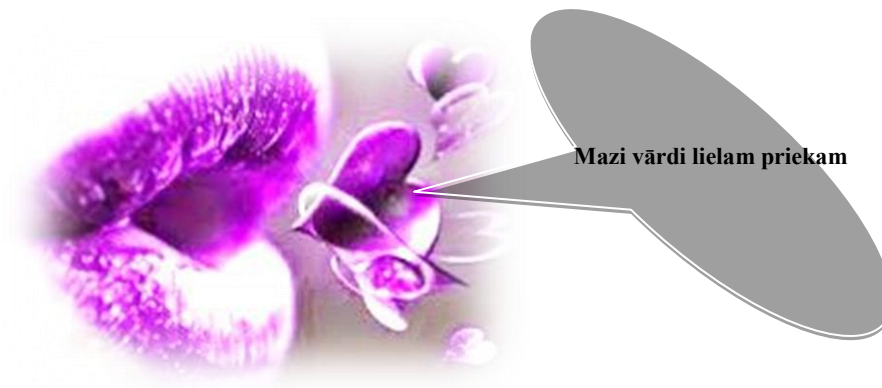
Baltie vārdi

Vārdi ... Tiem ir liela nozīme. Es pat teiktu – milzīga.

Katrs vārds, ko mēs izrunājam, katrs teikums, ko mēs pasakām, katrs stāsts, ko mēs izstāstām, var mainīt visu ... itin visu!

Viss dzīvā balstās uz vārdiem, es teiktu, ka vārdi ir balsts visam. Katrs nepasacīts vārds, reizēm liek domāt par to, kā būtu, ja būtu.

Katrs nepasacīts vārds reizēm kļūst par baltu vārdu, par baltu domu un vēlāk – par baltu sapni.

Mazi vārdi lielam priekam

Katrīna Aneviča,
Sabīne Kalēja,
Anna Marija Kubile,
Andra Blažģe.

Tukša pasaule

Es dzīvoju šajā tukšajā pasaulē, ar savu tukšo prātu, tukšo dvēseli, tukšo sirdi.

Es ieeju savā tukšajā mājā, redzu tukšas istabas. Klusums. Tukšums. Skan tukšums manā vēderā, un es pieeju pie ledusskapja. Arī tukšums. Aiz dīvāna atradu pustukša vīna pudeli, jā, tā bija tukša vakardiena. Es paceļu pudeli un lieku to pie lūpām, bet tā nav tukša, tā noder.

Atveru durvis un speru dažus soļus tukšajā pasaulē. Aukstums. Tukšums. Eju pa ceļa vidu, garām slīd tukšas mašīnas ar tukšiem cilvēkiem. Trieciens. Dūriens. Sāpes... Tukšums.

Siltums man liek atvērt acis, tas strāvo caur manu ķermeni un sasilta manu sirdi. Tad es ieraugu viņu. Tas bija brīdis, kad viss mainījās. Nebija vairs ne klusums, ne aukstums, ne sāpju..., ne tukšuma.

Tagad es zinu, kā tas ir – dzīvot.

Guntis Kukulis,
Kristers Kalniņš,
Artūrs Noviks,
Kristaps Mežatučs

9.a klase

Smagā diena

Reiz senos laikos, kādā smagā rītā, smagsvara čempions, sumo cīkstonis Antons pamodās ar smaguma sajūtu vēderā.

Pēc divām smagām stundām un četrām smagām ēdienreizēm viņam palika smagi ap sirdi un viņš nolēma doties pie ārsta. Neskatoties uz smago stāvokli, viņš sāka skriet uz tuvāko slimnīcu.

Ārsts saprata, ka tas ir smags gadījums, tāpēc viņu nelaida slimnīcā. Apbēdinātais Antons aizgāja uz beķereju un nopirka bulciņu, viņš saprata, ka viņa stāvoklis nemaz nav tik smags. Antons saprata, ka viņa svars palīdzēs rītdienas smagajās sumo sacensībās. Pirms mača, lai nomierinātu nervus, viņš klausījās smago metālu, pielikdams pie auss dažus smagus stieņus.

Cīņa bija smaga, taču beigās Antons izcīnīja uzvaru. Pēc uzvaras viņš devās mājās ar savu smago kausu.

Un nolēma nosvinēt smago uzvaru. Viņš pasauca visus savus smagos draugus. Pēc ballītes draugi aizgāja, un Antons devās gulēt. Viņam bija ļoti smags miegs.

Kad viņš pamodās, viņa smagā sajūta bija pazudusi.

Agnese Kristiāna Lapse ,

Amanda Zariņa

5.c klase

Laimīgā zeme

Es dzīvoju laimīgā zemē
Kur upes no šokolādes straucha tek,
Kur stalti stāv salmiņu tilti,
Kur pa marmelādes ceļiem
Brauc sarkanās zemeņu mašīnas.

Tur katram cilvēciņam ir savs prieks,
Un katrs domā, ka nelaime ir nieks
Ir zoodārzs ar dzīvniekiem mīļiem,
Pilns vienradžiem, mopšiem un krāsainiem sīļiem.

Konfekšu pļavās skrien gumijas lācis,
Un raganas šauj pa tiem saldumu strūklas,
Visapkārt tik krāsains, ka acis vien žilbst,
Un cilvēku šalles tās krāsas velk līdz.

Es dzīvoju laimīgā zemē,
Kur redz mani vislaimīgāko!

Edgars Vahšteins,
Edgars Dāvids Asaris,
Juris Stroikovs,
Valters Nodievš
9.a klase

Smagā dzīve

Viss sākās ar to, ka satiku smagu meiteni...

Pirmās nedēļas nogalē, mums bija smags skūpstis, kuru iztraucēja smags zilonis. Pēc šī atgadījuma mēs nolēmām uzsākt smagas attiecības. Mēs nopirkām dzīvokli ar smagiem ikmēneša maksājumiem. Tā kā mēs ļoti gribējām suni, es nopirku vissmagāko suni.

Pēc pusgada smagas kopā dzīvošanas, mēs devāmies smagā ceļojumā uz "Borjomi" raktuvēm. Savu smago suni mēs atstājām pie krustmātes, ar smagu raksturu. Pēc smagā ceļa, mēs nonācām galapunktā. Tajā pašā vakarā mums notika smagas intīmās attiecības, visā smagajā ekipējumā. Pēc smagā atgadījuma, mums notika smags strīds, jo sieva palika smagāka un mēs sapratām, ka mums būs bērns, smags bērns...

Tagad mums bija smags pārbaudījums, pārvarēt deviņus mēnešus, smagus mēnešus... Šajos deviņos mēnešos mēs piedzīvojām smagus atgadījumus, kas padarīja mūsu dvēseles smagas.

Kad piedzima bērns, viņš bija tik smags, ka nevieni ratiņi viņu neizturētu, tāpēc mēs pasūtījām ratiņus ar smago tērauda rāmi. Runājot par ēšanu, smaga ēšana... Tas bija kaut kas, viņš ēda tik daudz, ka mūs visus iedzina smagā bankrotā.

Pēc diviem gadiem, sieva mani smagi pameta. Man sākās smaga depresija. Bērnam nebija, ko ēst, viņš smagi nomira... Šajā brīdī mana smagā dzīve sabruka, vecāki nomira, sieva pameta, bērns arī, nomira. Naudas nav, ēdiena nav, suņa nav- aizskrēja.

Viss, kas man ir palicis ir mana smagā dzīve...

VI NODAĻA

Tu esi mani ziemassvētki!

Elīna Beinare-Tjutjunova

9.c klase

Tu esi mani Ziemassvētki

Ziemassvētki ir mani mīļākie svētki, tie rada patīkamu mājas sajūtu, un vienmēr visa ģimene ir kopā! Ziemassvētki ir ļoti īpaši svētki visā pasaulē, bet katram tie ir īpaši ar kaut ko savu! Tas ir dāvanu, piparkūku un mīlestības laiks, tas ir laiks, kad mēs visi esam laimīgi, zemi klāj balta sniega kārts, katrā mājā ir egle, ko rotājam mēs ar savu smaidu un mīlestību.

Mani Ziemassvētki ir ģimene. Tā ir lielākā dāvana, ko es varu saņemt Ziemassvētkos. Katrs mātes pieskāriens, katrs tēva izteiktais vārds, katrs māsas atbalsts- tas viss ir sasodīti mīļi un patīkami. Es ceru, ka katrs bērns, kas dzīvo uz šīs pasaules, ir laimīgs savā ģimenē

Ģimene ir pats svarīgākais, kas var būt tavā dzīvē. Ģimene-uzticība, atbalsts, mīlestība, smails un tas viss ir tikai šajā vienā, mazajā vārdā. It kā nekas liels, bet tomēr.

Iedomājies tikai, māte tevi nēsāja zem sirsniņas, un tu vienmēr būsi viņai pats svarīgākais ! Tētis- vienmēr tevi aizstāvēs un atbalstīs.

Ģimene-es gribu, lai tu zini- TU ESI MANI ZIEMASSVĒTKI!

Tu esi mani Ziemassvētki

Kas vispār ir Ziemassvētki? Ja pēc garšas jānosaka, tad šokolāde, piparkūkas, piens, cepumi. Bet, ja pēc smaržas – svečīšu dūmi, eglītes sveķi, tikko ceptas karstas piparkūkas. Bet, ja pēc dzirdes un redzes, tad gaišās mājas ar lampiņām, eglīte ar mantiņām, bērni ar lielām prieka acīm Ziemassvētku dziesmas dziedoši. Bet pats, pats galvenais, ja pēc sajūtām jāpasaka, vai vispār ir tāda Ziemassvētku sajūta?

Noteikti, ka ir. Saliekot kopā garšas, smaržas, redzes un dzirdes sajūtas, sanāk Ziemassvētku sajūta, bet tā ir nedaudz cita sajūta. Tad, kad sāp vēders, jo gribās ēst, ar šo sajūtu un cepumiem, un piparkūkām tukšo vietu var aizpildīt. Bet, kad sāp, jo ir tukšums mazliet augstāk par vēderu un dziļāk iekša – paša sirdī, tad ...

Nevis infarkta dēļ, bet gan lielā tukšuma sajūtas dēļ. To nevar piepildīt ar šo sajūtu un piparkūkām, jo laimes sajūtu nevar ne ieēst, ne iedzert, bet to var uztvert, dāvāt viens otram, izjust, kādam izdarot ko labu.

Ziemassvētkiem ir divas sajūtas – virspusējā, taustāmā, bet īslaicīgā, un otra – dziļa īstā jūtāmā un paliekošā. Ja man būtu jāpasaka, kas ir mani Ziemassvētki, es teiktu: „Jūs, Jūs, kas manā un citu labā esat darījuši daudz, neko neprasot pretī. Tie esat Jūs, kas nav tikai mana ģimene, bet gan no visi, ar ko esmu saskāries, Jūsu nav daudz, bet Jūs esat.”

Mikus Kristiāns Sprikuts

9.c klase

Tu esi mani Ziemassvētki

Kas ir ziemassvētki? Ziemassvētki ir dāvanu dāvināšanas laiks, kad visa lielā ģimene izrāda cieņu un mīlestību viens otram. Ziemassvētki ir divdesmit ceturtais decembris, kad Dievs dāvāja pasaulei savu tikko dzimušo dēlu Jēzu, tā bija Ziemassvētku dāvana no Dieva pasaulei, viņš vēlēja, lai Jēzus nestu mieru pasaulē. Diemžēl Jēzus vienīgā iespēja, kā nest mieru pasaulē, bija upurēties, tāpēc Jēzus lika sevi pienaglot pie krusta, parādīt pasaulei, ka viņš ir gatavs upurēties nežēlīgās sāpēs, lai pasaulē valdītu miers.

Kas ir Ziemassvētki? Ziemassvētki ir Jēzus, kas atdeva savus spēkus, izcietā mokas un upurēja dzīvību, lai mums dāvātu labāko un vajadzīgāko dāvanu pasaulē – mieru un mīlestību.

Tāpēc mēs svinam Ziemassvētkus Jēzus dzimšanas dienā. Es reiz jautāju: “Kāpēc mēs dāvinām dāvanas cits citam, nevis Jēzum, kas ir to visvairāk pelnījis?”

Un tad es sapratu, ka tad, kad Jēzus nomira, viņš iemiesojās visos mūsos, tāpēc mēs dāvinām dāvanas viens otram, jo tas ir vienīgais veids, kā dāvināt dāvanas Jēzum. “Dievs, Tu esi mani Ziemassvētki”!

Karīna Doniņa

9.c klase

Tu esi mani Ziemassvētki

Ziemassvētki ir tas baltais laiks, kuru mēs pavadām kopā ar mīļajiem un tuvajiem. Tas ir laiks, kad esam viens otram blakus, kad kopā priecājamies, kad kopā dziedam, kad kopā rotaļājamies, tas ir kas vienreizējs!

Mani Ziemassvētki vienmēr ir labi pavadīti, ja esi ar mani, māmiņa. Mēs varam priecāties par katru sīkumiņu, un sabojāt noskaņojumu nav iespējams. Nevienam un nekad. Baltajos, aukstajos vakaros viss, ko vajag pilnai laimei, esi man tu!

Ziemassvētki! Tas ir brīnišķīgs laiks, kad sēžam kopā satinušās segās ar karstu tēju rokās, ar siltu ēdienu uz galda. Mums ir viss pilnai laimei, mēs esam viena otrai skumjos brīžos, laimes pilnos brīžos. Ko vairāk var vēlēties?

Es aptveru acis Ziemassvētku vakarā, cik tumšs viss bez tevis. Tu atnāc pie manis, ieskaties manās acīs, es pieglaužos tev klāt un es saprotu, es beidzot saprotu. Mana gaisma ir tavās acīs! Un tad es apjēdzu, ka Ziemassvētki bez tevis vairs nav mani Ziemassvētki.

Skat ziemassvētku dziesmas, skat balsis visur apkārt, skat zvaniņi un sniegpārslīņas, skat mūsu sirsniņas, jo jūt šo laiku, šo mīlestību! Māmiņ, tu man esi viss! Tu esi mani Ziemassvētki!

Beāte Goba

9.c klase

Tu esi mani ziemassvētki

Kas ir mani ziemassvētki? Kas esi tu? Kāpēc ziemassvētkiem kaut kam jābūt? Tie ir svētki decembrī! Ziemassvētki ir sajūta. Kā noskaidrot, kas ir mani Ziemassvētki? Tik daudz jautājumi, bet nevienas atbildes. Nevienas neatbildēs. Laikam jādomā pašai.

Ziemassvētki ir ģimenes svētki, siltuma, prieka. Ja tas ir cilvēks, tam jābūt kādam, kas rada prieku un dod siltumu. Bet ja tas nav cilvēks? Kas tad? Priekšmets? Varbūt tikai doma. Sniega pārslas. Zvaigžņota debess svētku vakarā.

Vēl nezinu, varbūt pat vēl man nav jāzina. Varbūt uzzināšu tikai tajā brīdī, kad vajadzēs. Varbūt vēl nav pienācis laiks man zināt, kas esi tu. Bet nākamajos svētkos gribētos man to zināt ...

Līga Vīksna

9.c klase

Tu esi mani Ziemassvētki

Tu esi kā salts vējš, kas atsitas pret maniem sārtajiem, ziemas aukstumā nosalušajiem vaigiem. Tu esi adventes vainaga četru svečīšu atspulgs manās dzidrajās, mazliet noskumušajās acīs. Kāpēc noskumušas acis? Tādēļ, ka šogad šis saltais vējš kopā ar sevi laikam nebūs man atnesis ikgadējo Ziemassvētku gaidīšanas sajūtu. Šoreiz viss ar Ziemassvētkiem saistītais būs palicis otrajā plānā.

Atceros, kā vēl pirms gada, pirmajā adventē lēkāju apkārt pa māju, skandinādama visiem, ka nupat jau ir klāt šie gada baltākie svētki. Šogad tā vairs nav. Vēl joprojām gaidu kādu, kas arī man atnesīs savus Ziemassvētkus. Varbūt tā ir pieaugšanas pazīme? Esmu sapratusi tikai to, ka šogad noteikti esmu kļuvusi nopietnāka attieksmē pret mācībām. Lielāka motivācija, vairāk apņemšanās un nenoliedzami – daudz vairāk darbu, īpaši šajā pirmssvētku laikā.

Kā jau katru gadu Ziemassvētkus noteikti svinēsim mājās. Sabrauks visi mīļie radiņi, un beidzot varēs aizmirst visu saspringto ikdienu. Tad arī viņiem visiem varēšu sacīt : “ Jūs esat mani Ziemassvētki! ””

Kristiāna Veisa-Trifanova

9.c klase

Tu esi mani Ziemassvētki

Ziemassvētki ir pilni laimes sajūtām. Man vajag gan sajūtas, gan mūziku, gan smaržu, šo visu man vajag Ziemassvētkos. Tu man to sniedz ik reizi, kad uzlūkoju tevi.

Visi jaukie džingli, melodijas un dziesmas man liek justies kā filmā. Bet, kad klausos šo mūziku ar Tevi, es vēlos dejot un dziedāt. Jo tu dziedī un tu dejo. Pat sals tad netiek man klāt, jo tik silti paliek, ka pat sniegpārslas ātrāk kūst uz deguna. Tu vari pārstāt dziedāt, un es vēl dzirdēšu Tavu balsi dundojam.

Vai tik piparkūkas nesmaržo vēl labāk, kad tu tās izcep? Man liekas, ka mandarīnu smarža ilgāk uzkavējas, kad ēdu tos ar tevi. Laikam pēc Tavas receptes, tu mīlestību pieliec vairāk! Varbūt viss ir tāpat, kad vasaras saule dedzina ādu, un kad rudenī vēji pūš, bet Ziemassvētkos viss, ko tu pagatavo, garšo vēl burvīgāk un smarža liek uzkavēties, līdz tā ieslīgst man atmiņā. Tik ļoti tagad vēlētos ar tevi baudīt karstu šokolādi ar cepumiem.

Tevev vajag dārgas dāvanas, un Tevev vajag lielas balles. Tevev pietiek ar cilvēkiem, kas tev tuvu. Tavs tuvums ir tik patīkams un vilinošs. Es nezinu pat kāpēc! Jo tavs smaids ir tik silts? Jo vienmēr liekas, ka tu smaržo pēc kanēļa? Man pat nav svarīgi, kāpēc. Galvenais, ka smaids Tavs paliek un nepazūd. Reizēm ar Tevi, es domāju: ‘‘Vai kāds tāpat jūtas ar mani?’’ Es ceru, jo vēlētos sniegt kādām tādu prieku, kādu Tu sniedz man.

Mani Ziemassvētki nav iedomājami bez tevis. Varbūt tāpēc, es tik bieži klausos visas tās dziesmas, jo tās man atgādina svētkus ar Tevi! Es jūtos pateicīga svētkos ar Tevi. Jo gaismiņas spīd gaišāk, viss smaržo vēl labāk un sajūtas... Ak, tās ir neaprakstāmas! Kāds man prieks, ka Tu esi mani Ziemassvētki!

Ērika Potapenko

9.c klase

Tu esi mani Ziemassvētki

Kādreiz es neieredzēju Ziemassvētku laiku. Nepatika, ka cilvēki dāvanu dēļ sacēla paniku, un man personiski nepatika saņemt dāvanas, un būt daļai no Ziemassvētkiem. Un man nav paskaidrojumu, kāpēc.

Bet, gadiem ejot, viss ir mainījies, es esmu mainījies. Tagad es vēlos būt daļa, pat ļoti liela daļa no Ziemassvētkiem. Un tieši tu esi mani Ziemassvētki, drīzāk jau jūs.

Sākumā izplānot, ko katram dāvināt, un pēc tam to redzēt ir aizraujoši. Tu visu dari ar neaprazstāmu mīlestību, pats to neapzinoties, tikai, lai tavi mīļie pasmaidītu, atverot tieši tavu dāvanu.

Mājas dekorēšana ir mans vismīļākais process. Tu visu ievēd tādā Ziemassvētku noskaņojumā un ļauj sajūst to atmosfēru. Eglītes, eņģeļu mati un visur spīdošās lampiņas. Ideāli! Bet es nekad neesmu svinējusi Ziemassvētkus savās izgreznotajās mājās. Neesmu sajutusi to iespaidu par padarīto darbu, jo nebija tādas iespējas.

Un es gribu, lai mani mīļākie Ziemassvētki būtu mājās ar visu ģimeni kopā. Bet šobrīd tie ir mani Vācijas Ziemassvētki. Vācijā tas ir visskaistākais laiks. Tur var sajūst to rosīšanos veikalos, cilvēku mīlestību un izgreznotās ielas. Tur visi 24.decembrī iet baznīcā dziedāt, un tas ir tik aizraujoši, pateicoties tam, es vēlos tur atgriezties. Bet diemžēl es to visu piedzīvoju bez savas ģimenes.

Īstenībā galvenais, ko es ar to gribēju pateikt, ir tas, ka, neskatoties uz to, kur tu atrodi un kas ar tevi notiek, ģimene un tās mīlestība ir visskaistākie Ziemassvētki!

Ketija Dzene

9.c klase

Tu esi mani Ziemassvētki

Tu esi mani Ziemassvētki! Mans mazais Ziemassvētku brīnums!

Sajūtas, atrodoties tev blakus, ir neapprakstāmas. Tu dāvā man daudz siltuma un mīluma, kā neviens cits. Reizēm es pat nesaprotu, kā tu to spēj. Tu man esi kā mazs cerību stariņš un reizē arī sargeņģelis, kas vienmēr ir ar mani.

Ziemassvētki ir brīnuma, prieka, piedošanas, labestības, mīlestības laiks... Es Ziemassvētkos negaidu lielus, nerasniedzamus un pārsteidzošus brīnumus, jo mans brīnums jau esi Tu un tas, ka es esmu tevi satikusi. Mūsu satikšanās nebija nejauša, tā tam vienkārši bija jānotiek.

Katru gadu ap Ziemassvētku laiku es aizdomājos par aizvadīto gadu. Es apsēžos krēslā un galvā pāršķirstu mūsu labākos mirkļus. Tie liekas tik spilgti kā mana krāsainā lampiņu virtene pie loga, tik gaiši kā svece, kas rāmi deg uz mana galda un tik silti un mīli kā tavi siltie apskāvienī.

Tad es paveros ārā pa logu un redzu tur divas mazas meitenes, kas atgādina mūs. Acīs es redzu šaudāmieš mazas un prieka pilnas uguniņas, kas nekad nenodziest, un seju tām rotā plats smaids, kurā veroties, man arī gribas klusībā pie sevis pasmaidīt. Jā, tās esam mēs. Mēs esam izaugušas, bet sirdī tās pašas mazās meitenes, kas tur aiz mana loga izsapņo nākotni.

Paula Patrīcija Slavika

9.c klase

Tu esi mani Ziemassvētki

Es atveru acis- cik tumšs! Kur vairs tie gadi, kad Ziemassvētku gaidīšana šķita gaišāka, pat par vasaras sauli dienas vidū. Mana gaisma ir Tavās acīs! Tās ir tik gaišas un jaukas. TU esi vienīgais cilvēks, no kura Ziemassvētku sajūta nāk straumēm.

Mūsu joks, ka mandarīni ir dzīve, man atmiņā paliks mūžīgi. Tā Ziemassvētku mūzika, ko klausījāties kopā, sarunas par dāvanām, ko dāvināt draugiem un ģimenei, ir kā sniega puteņa laiks, kad viss apkārt ir tik ļoti skaisti, ka elpa sitas ciet.

Šogad uz Ziemassvētkiem es tevi nesatikšu, bet TU esi mani Ziemassvētki, jo pagaidām nav ne miņas no svētku sajūtas. Pat mana eglīte istabā izskatās nožēlojami, bez sniega fonā un piparkūku un apelsīnu, un kanēļa smaržas, ko apņēma māja pagājušajos Ziemassvētkos.

VII NODAĻA

BALTIE VĀRDI

Leonora Rozenbaha

Baltie vārdi

Miniatūra

„Baltie Vārdi”... Katrs šo vārdu savienojumu saprot savādāk. Kādam tas ir kaut kas labs, bet citam var būt pilnīgi tukšs. Tukši vārdi aizlido vējā, izplēn visumā un tiek ļoti ātri aizmirsti. Tie iziet cauri prātam kā tukšums, kā vējš caur koku zariem. Tie ir bez vērtības, bez nozīmes – tukši.

Citam tie ir kā zvaigznes debesīs, kā tuksnesī, kā gaismā, kā tumsā, kā izeja no bezizejas un labs vārds starp miljons sliktiem. Kādam tie var glābt visu. Ienest dzīvē gaismu un prieku... ”Baltie vārdi”...

Bet tie var nozīmēt arī vienkāršu patiesību. Tīru, baltu un neviltotu. Kā zilās debesīs, kā baltos smiltīs dzidrā ūdens dzīlēs.

Taču, kā teicis Antuāns de Sent – Ekzeperī – Svarīgākais nav acīm saredzams,, , „Tā īsti mēs redzam tikai ar sirdi”. Svarīgi ir darbi, domas un vārdi. Nevis izskats un dārgas lietas. „Būtiskākais nav acīm saredzams”!

Baltā pasaka

Reiz uzsnīga sniedziņš balts. Pārklāja mežus, pļavas un ceļus. Pār ceļu skrēja balts, mazs trusītis, pakaļ tam balts, liels lācītis. Lielā, baltā ķepa tam plauks, bet trusīti skrien ko kājas vien nes. Dziļajā balti tīrajā sniega pēdiņas vien palika. Sacēlās lielais vējš un aizpildīja balti iemītās pēdiņas. Lācītim vien baltā lielā bēda klāt un tas vairs baltu redzēt nav gribējis, tas iečāpo atpakaļ baltajā mežā. Vējš aizvien nes baltas sniega kupenas, un aizmiglojis lācīša baltās actiņas. Tad vien tas jūt, ka pūkainā baltā ķepiņa slīd un parauj sev līdzī pašu lācītī. Tas pamodies lielā baltā bedrē, tur pavadījis desmit baltas dienas. Pēc desmit baltām dienām tas, sadzirdot vienu smalku, gaišu balstiņu, no laimes apveļas baltajā sniegā un tam iemirdzas lielās, baltās actiņas. Lāčuks pamana divus baltus, pūkainus zariņus, izrādās - tās zaķa garās austiņas. Zaķēns ar savam baltajam, stiprajam kājiņām izvelk balto lāci. Lācis taisījies tam atkal mesties virsu, taču zaķēnu atkal aiznes viņa ašās kājiņas.

Tā tie vairs nav satikušies... nez kāda iemesla dēļ, taču baltajā sniegā nevar pamanīt nedz vienu, nedz otru!

Anna Luīze Čakše

8.a klase

Baltie vārdi

Baltas domas manī atkal dzimst,

Tām nebūs rimties,

Jo melnās domas atkal grimst.

Baltos vārdos

Baltas domas manī atkal dzimst,

Tām nebūs rimties,

Jo melnās domas atkal grimst.

Baltie vārdi mani tramda

Nemiera gars pār mani valda

Baltie teksti atkal malda.

Tik balti esam,

Tie baltie būsīm mēs,

Tik baltas domas mūsos grimst!

Baltos vārdos

Baltas domas manī atkal dzimst.

Rūdis Jānis Sausnītis

8.a klase

Baltie vārdi

Es gribētu nokļūt pasaulē, kur
baltie vārdi ir,
kur visam baltas rotas,
kur cilvēki viens otram atver rokas.

Šai baltā pasaulē cilvēki ir tīri,
Šeit vārdu melno nav.
Un smaida visi mīļi.

Cilvēkiem ir drosme,
Kaut vai pūķa alā lēkt,
Ja tas vien kam palīdzētu!

Bet tagad cits uz citu,
Vien skatās ar acs stūri
Un tam, ko nepieņem, –
Grib priekšā uzcelt mūri.

Baltie vārdi

Kas ir tie “Baltie vārdi”?

Varbūt balta ir laime uz mazu brīdi.

Varbūt tas ir godīgums, kurš nekad nebūs īsts.

Mīlestība?

Nē, jo tā dažreiz nav īsta...

Varbūt tomēr sirds, bet katram ir melnumi tajā.

Tas ir sniegs!

Ai! Tomēr nē, jo ar laiku arī viņš paliek netīrs...

Varbūt tie ir draugi,

Bet viņi mēdz nodot...

Vai tā ir balta lapa, liela un gaiša?

Nē, jo tā tiks pierakstīta ar melnu tinti.

Varbūt Ziemassvētki?

Jā!

Tie ir svētki, ko pavadām ar tuvajiem.

Ziemassvētki ir brīnumu laiks un tie tiešām ir balti!

Tajos dzirdam baltos vārdus!

Santa Zumoško

6.c klase

Baltā pasaka

Reiz senos laikos dzīvoja balts ,balts rūķis .Baltā mežā. Viņam bija balta, balta māja ar daudz baltiem dzīvniekiem.

Kādu dienu baltais rūķis gāja ārā pastaigāties, bet baltos dzīvniekus atstāja mājās .Pēc dažām baltām minūtēm rūķis pārnāk savās baltajās mājās un ierauga, ka visi viņu baltie dzīvnieki palikuši ļoti ,ļoti krāsaini. Rūķis prasīja saviem baltajiem dzīvniekiem: "Kas ar jums notika?"

Viens no dzīvniekiem atbildēja: "Kamēr tu biji pastaigāties, pie durvīm piekļāvēja veca vecenīte un prasīja: "Vai jūs man varat iedot šķēli maizes, glāzi tējas un ļaut pasildīties pie kamīna?"

Mēs viņai iedevām visu, ko viņa prasīja, bet viņa nobrīnījās un teica :”Kāpēc maize, tējā un uguns ir balti kā sniegs?"

Dzīvnieki atbildēja: "Jo šī ir baltā pasaka!"

Vecenīte stāstīja: "Ugunij, ir jābūt sarkanai, tējai brūnai un maizei melnai."

Dzīvnieki neticēja, un vecenīte stāstīja visu otrādāk. Kad vecenīte Taisījās iet projām, viņa ar rokas mājienu padarīja uguni sarkanu, tēju brūnu, maizi melnu un dzīvniekus raibus, jo raibus. Viņa teica: "Ja gribat atgūt atkal visu baltu, tad ir jāizpilda trīs uzdevumi. Pirmais: ir jāuzmin mans vārds, otrais – vieta, ir kur es dzīvoju, un trešais - jāatrod mani.

Rūķis centās izpildīt uzdevumus, bet tā arī neizpildīja. Un viss palika krāsains.

Artis Lapsiņš

8. a klase

Baltie vārdi

Baltie vārdi dzīvo krāsainajā pasaulē. Katram vārdam pasaulē ir sava vieta, citiem augstāk, citiem zemāk.

Visvairāk ir krāsaino vārdu, tie ir tie vārdi, kurus mēs izmantojam ikdienas apstākļos.
Katru dienu mūsu valodā ielavās arī kāds nevēlams vārds

. Melnie vārdi ir ļoti slikti, tie drīz pārņems visu krāsaino pasauli. Vienīgi baltie vārdi var melnos vārdus apturēt. Katrs baltais vārds iznīdē vienu melno vārdu.

Baltie vārdi katru dienu cenšas attīrīt vismaz mazu daļu no cilvēkiem. Tagad krāsainajā pasaulē notiek karš starp melnajiem vārdiem un baltajiem vārdiem. Kara dēļ pasaule ir palikusi melnbalta tāpat kā visi cilvēki, bet pamazām uzvar melnie vārdi.

Tāpēc baltie vārdi gaida ziemassvētku brīnumu, kurš dos viņiem spēku cīnīties un pārvērst visu cilvēku valodu par balto valodu ar baltiem vārdiem.

Kate Kaparkalēja

6.c klase

Baltā pasaka

Reiz kādā baltā mežā, kad neviens vēl nepazina Ziemassvētkus, kāds balts rūķis izdomāja sarīkot Ziemassvētkus. Viņš īsti nezināja, kas tas ir, bet viņš tos sarīkos pēc sava baltā plāna.

Sākumā viņš sataisīja baltus, baltus ielūgumus, kuros ierakstīja ar baltiem burtiem, ka neko nevarēja saprast, jo bija tik balts. Ziemassvētki viņam saistās tikai ar baltām lietām. Viņš bija iedomājies, ka vajadzēs jāt ar baltu, baltu zirgu, kurš bija pārklāts ar baltiem spīguļiem.

Vēl baltajos Ziemassvētkos bija ieplānota baltā deļa. Šajā deļā ir jāapberas ar baltu sniegu un jādejo kā baltam ziemas tēlam.

Vēl bija ieplānots ēst baltas cepumus un dzert baltu sulu.

Kad beidzot viss bija gatavs, tad ieradās baltum baltie viesi. Bija ieradušies daudz radi un dzīvnieki, piemēram, baltie rūķi, baltais trusis un vēl citi dzīvnieki.

Kad šie svētki sākās, visi sākumā vēlējās jāt ar balto zirgu, bet viņus iztraucēja melnum melnais rūķis. Šis rūķis atņēma zirgu un prom bija. Vēl viņš gribēja izjaukt visus baltos Ziemassvētkus. Bet melnu, melnajam rūķim tas neizdevās, jo baltais rūķis ar saviem ciemiņiem pēc tam deļoja balto deļu un ēda baltos cepumus ar balto sulu, un šie svētki bija paši labākie visā baltajā mežā.

Eleonora Balode

8.a klase

Baltie vārdi

Es neredzu. Viss ir balts, viss ir neskarts. Nav pirkstu nospiedumu.

Es neredzu kosmosa plašumu un es neredzu sarkano Jupitera punktu. Caur fūgu es skatos melodijā un vienalga neredzu klavieres, nedz melnbalto pianista fraku. Kvintas pa taustiņiem dejo, bet es neredzu.

Tad ko es redzu? Es redzu to, kur tu atstāji pirkstu nospiedumus. Es redzu, kā tu, mazs būdams, pieskaries vārtu stangām, es redzu mežu, kurā kā bērns mēģināju atrast vietu, kur iestādīt ozolzīli. Es redzu zāli, kur kūleņoņi ar meiteni. Es redzu kalnus, kuros uzkāpu. Es pat varu redzēt jūras, kuru dvēseles aprij okeāni. Es to visu saskatu, jo tu tam pieskaries.

Bet ir vēl tās divas lietas, kuras tu neredzi, bet visi tās mēģina gaidīt un saskatīt. Sniegs no debesīm un balti krāsotās debesis. Apskaties pa logu Ziemas laikā, kad jēgas nav, kad mēs dāvinām iemeslu, kuram neticam, Tu gribēsi ieraudzīt gaišo, gaišo sniegu vai gaišās debesis.

Es redzu to, kam pieskaries, es neredzu kam ne, bet tu tās divas lietas atceries, un baltie vārdi plūdīs.

Laine Rekele

8.a klase

Baltie vārdi

Tie plūst,
Tie plūst visā visumā,
Mūsu baltajā dzīvē,
Mūsu baltajā pasaulē.
Ir jauki,
Ir jauki, ka viss ir balts,
Bet ne viss,
Bet ne viss ir balts.
Ir melni cilvēki,
Ir melna pasaule.
Mēs, baltie cilvēki,
Mēs viņus attīrām
Šo pasauli,
Lai šajā pasaulē nav putekļu,
Bet, ja- nē-
Bet, ja –nē -, viss visums būs melns,
Un neviens negribēs to mainīt,
Un neviens nevarēs to mainīt...

Laura Karakona

6.a klase

Baltie vizuļi

Pēc liela puteņa, ledaina, auksta,
Visās mājās valda gaisotne salta.
Vai tiešām šiem puteņiem pienācis gals?
Vai beidzot būs iestājies ziemas miers balts?

Izejam ārā, cerībās gaužās,
Ka beidzot būs iestājies miers visās ielās.
Gan kalnu grēdas, gan lauki plaši,
Līdz pat pēdējam kokam ir apsniguši!

Krāšņa šī ziema, krāšņi šie lauki,
Kad visu apspīd vizuļi balti!
Saules stari pār kalnu kalniem,
Liek sniegiem izskatīties baltiem.

Baltie vārdi

Balti, balti vārdi dzimst,

Priekā runājot.

Baltas. Baltas pārslas birst,

Gaisā dejojot.

Es baltus vārdus aizkrāsoju,

Jo tos uz lapas uzrakstīju.

Baltas dienas garam slīd,

Baltos vārdus runājot.

Viens balts vārds,

Ir kā bāka, kas izgaismo

Tumšo vētru jūrā.

Baltas dvēseles visapkārt,

Un baltos vārdus klausos es.

Un dzirdu,

Baltas pārslas birst.

Tās dāvā visiem prieku.

Es baltu domu iestādīju,

Kad baltu vārdu pasacīju.

Alēna Ruplāne

8.a klase

Baltie vārdi

Krāsa.

Vai vēsa,

Vai silta?

Tā ir tava izvēlē.

No krāsas baltas

Līdz melnai nonākt -

Tāda ir cilvēka dzīve.

Par grūtībām

Nevis muļķībām

Māca baltā krāsa.

Tas ir kas vairāk!

Markuss Suts

8.a klase

Baltie Vārdi

Baltie vārdi!

Ar tiem iepriecina,

Lūdz palīdzību.

Tie ir vārdi, ko jālieto gudri,

Izpalīdzot citiem, tie iepriecinās tevi.

Šie vārdi ir kā

Ātra bulta un

Trāpa tieši sirdī.

Rāda ceļu labajiem,

Dod iespēju sliktajiem,

Iepriecinot visus!

Olafs Bojārs

6.c klase

Baltā pasaka

Reiz kādā baltā dienā balts lācītis čāpoja pa baltu lauku, kur bija uzsnidzis balts sniegs.

Lācītis gāja pa lauku, lai atrastu vietu, kur pagulēt.

Viņš atrada baltu koku un dobumu, kur sniegs bija sakritis un uzklājis baltu gultu.

Viņš aizmiga dziļā miegā. Lācītis piecēlās tad, kad baltais sniegs bija nokusis. Lācītis sāka raudāt, un baltās asaras sāka pilēt no viņa acīm, asaras nopilēja uz zemes, un visa pasaule palika balta, un lācītis gāja tālāk pa balto pasauli laimīgs.

Kitija Koroševska

8.a klase

Baltie vārdi

Saki man baltus vārdus,
bet tos, kas sasilda nevis gremdē,

Dod man pasauli šādu,

Baltu, bet ne dārgu.

Saki kaut vārdu labu...

Siltu, bet nepiepušķotu,

Atņem man sniegu baltu,

Baltu, kā dvēsele mana.

Marta Vilma Āboliņa

5.c klase

Balto pasaku popūrijs

Šodien ārā pasnidzis. Ārā viss ir ļoti balts. Sniegi, snieg un puteņo. Sasnidzis ir pirmais sniegš. Ezis mežā lāci sauc: “Kur gan palicis mans baltais draugs?” Baltie zaķi pikojas un meklē lielas kupenas.

Baltā lapsa medībās satiek balto vilciņu. Vilciņš jautā lapsiņai: “K tu dabūji zivtiņas?” Lapsiņa tam atbildēja: “Baltās zivtiņas ir baltajā ezerā”. Vilciņš gāja uz balto ezeru un baltās zivis mēģināja sazvejot.

Gaida un gaida, bet nekā un pēkšņi aste iesala. Un pēc brītiņa atlido divpadsmit balti garām lidojoši gulbji un izglāba mazo balto vilciņu. Aiz laimes baltais vilciņš gribēja pateikties divpadsmit garām lidojošiem gulbjiem un tos uzaicināt ciemos.

Un no tā laika baltais vilciņš ar balto lapsu ir ienaidnieki. Bet vilciņš ar gulbjiem ir vislabākie baltie draugi.

Linda Beka

8.a klase

Baltie vārdi

Baltie vārdi pa pasauli klejo.

Cits citam, tie sirsniņā dejo.

Citiem tie pieskaras, citiem tie seko:

Dvēsele sildās, jo kāds te jau klepo.

Sniegi jau putina, sniegpārslas laižas,

Pasaulē miers un taisnība plešas.

Patriks Punnenovs

6.c klase

Baltā pasaka

Reiz sensenos laikos Jānītis pamodās, izkāpa no baltās gultas. Pa balto logu viņš ieraudzīja balto ziemu. Viņš nolēma iziet ārā.

Sākumā viņš uzcēla baltu sniegavīru. Pēc tam viņš nolēma doties uz balto mežu. Baltajā mežā bija balti koki, balts sniegs un baltas debesis.

Pa kokiem lēkāja baltas vāveres, pa sniegu lēpatoja balti zaķi, un baltā lapsa mēģināja atrast medījumu.

Jānītis pa gabalu ieraudzīja sirmu kungu ar baltu jaku. Jānītis nolēma ar viņu aprunāties.

Kungs teica Jānītim, ka pie viņā mājas durvīm jāizrok balta bedre, un tur būs balts briljants. Jānītis nolēma doties mājās un atrast balto, skaisto briljantu. Jānītis izraka lielu, baltu bedri un atrada balto, skaisto briljantu.

Tā Jānītis kļuva bagāts un ļoti laimīgs. Viņš apprecēja baltu princesi. Kopā viņi dzīvoja ilgi un laimīgi.

Roberts Paulāns

6.c klase

Baltā pasaka

Reiz kādā baltā dienā, baltais trusis ļepatoja pa baltu mežu. Mežā bija uzsnidzis balts sniegs. Trusis mežā ievēroja daudz slēpotājus, viņš pats bija kaislīgs slēpotājs.

Nākamajā dienā bija vēl baltāks mežs, un viņš devās slēpot. Slēpojot baltā sniegā viņš ieraudzīja melnu, melnu mednieku.

Viņš slēpoja prom, cik ātri varēja. Viņš nonāca baltā, baltā pilsētā. Trusis ļepatoja, pa balto pilsētu.

Viņa baltās slēpes bēgot saplīsa. Viņš iegāja baltā veikalā, un nopirka sev citas baltas slēpes. Pirms viņš devās atpakaļ uz mežu, viņš iegāja kafejnīcā, un iedzēra baltu, baltu kafiju.

Nu viņš devās atpakaļ uz balto mežu, un nodomāja: “Cik labi, ka pasaule ir balta.”

Sonora Āboliņa

9.a klase

Baltie vārdi

Šķiet, ka katram ir balta sirds, dvēsele, domas un vārdi. Kāds klusībā domā, ka tas esot pavisam balts un labs. Tev tā šķiet? Ja tu tikai reiz pa reizei gada laikā pasaki ko labu un tam nav vērtības, tad tas neko otram nenozīmēs.

Balts, gaišs, sirsnīgs, labestīgs un mīlošs. Grūti iedomāties, ka katram šķiet, ka katrs tāds spēj būt. Neliekas, ka kādam nav melno vārdu, bet pat melnajam gulbim ir melns plankums, tāpat kā piemājas vārnai var būt kas balts, ko veikt.

Visapkārt lido domas un vārdi, ko mēs varētu pateikt draugam, tuvam cilvēkam, ģimenei vai pat nepazīstamam pretimnācējam, lai viņa diena paliktu par vienu saules staru spožāka un ar baltiem vārdiem pilnāka.

Nav vajadzīga kalendārā ierakstīta diena, lai pie kāda varētu pieiet un pateikt tikai paldies, paldies, ka tu esi manā dzīvē, paldies, ka padari manas dienas gaišākas. Arī smaids.

Smaids it lieta, pat ne lieta, vārds, ko ieraugot, nevar izteikt vārdos. Tu vēlies, tu sapņo, tu ceri, ka tieši tas un neviens cits tev veltīs savu smaidu un tu tāpat varēsi pieiet un pateikt gaišu paldies. Šādos brīžos vārdi runās paši no sevis, baltas kļūš domas un diena, ko gaidīji jau sen.

Dažiem baltie vārdi liekas tumši, bezvērtīgi un nevajadzīgi, it kā tas būtu tā kā paņemt baltu lapu, saburzīt un kaut kur, kur pagadās izmest. Ja tas nenāk no sirds, vari pat necensties, jo tas nevienam nebūs vajadzīgs, gluži kā baltas sniega pārslas vasaras drēgnajā naktī.

Pārlietu daudz nesaki. Cilvēks zinās, vai ir baltā vai pelēkbaltā vārda cienīgs. Katram mākonim ir zelta maliņa tāpat arī mums, cilvēkiem, mēs visu varam mainīt. Neturi ilgi balto pie sevis, saki to, palaid balto balodi baltajās debesīs.

Baltā pasaka

Izeju no mājas paņemt avīzi - tā ir balta. Apsēžos uz dīvāna un ieslēdzu televizoru - arī balts. Izeju ārā rīta pastaigā - viss ir balts.

Kaimiņš saka:” Sveiks!” Viņš arī balts.

Redzu kaķi skrienam pa ceļu - tas arī balts. Viss, ko es redzu, ir balts! Nākamajā rītā dzeru kafiju tā ir balta.

Ārā snieg balts sniegs. Tik biezas kupenas, ka mājas durvis ir grūti atvērt. Hei! Ziemassvētki ir klāt!

Salavecītis ar kamanām un deviņiem briežiem traucas, kā vējš.

Viņš arī balts. Baltā pasaka arī ir balta, jo te viss būs balts

Amanda Zariņa

5.c klase

Baltā pasaka

Reiz kādā mežā bija pienākusi ziema. Zem kādas baltas, apsnigušās ābeles uzplauka skaists, balts zieds. No zieda nāca siltums. Pēkšņi zieds pazuda un tā vietā parādījās balts taurenis. Tam bija lieli, balti spārni. Tas pavicināja tos, un no ābeles nokrita baltais sniegs. Baltais taurenis pacēlās gaisā un aizlidoja baltajā tālē.

Kādu dienu baltajā lauku sētā, baltai vistai piedzima deviņi cālēni. Astoņi cālēni bija dzelteni, bet viens tāds īpašs, balts. Visi par viņu smējās. Bet baltā visticamāk viņu mīlēja, vairāk nekā citus.

Bija pagājušas divas nedēļas. Cālēns bija paaudzis, bet palika balts. Tajā dienā visi viņu atstūma. Cālēns izskrēja ārā. Tas ieskrēja sniegā. „Es patiešām esmu neglīts,” cālēns raudādams teica. Pēkšņi cālēnam uzsēdās uz knābja balts taurenis „Pag, pag tas ir tas taurenis, ko mēs redzējām. Taurenis, sēdēdams uz baltā cālēna knābja, teica: „Palīdzēsi man?” „Labi!”-atbildēja cālēns. Taurenis paņēma cālēnu, un tie kopā aizlidoja uz mežu.

Mežā tie sastapa zaķi. „Viņš ir nosalis. Sasildi to, lūdzu!”- teica taurenis. Baltais cālēns pienāca tuvāk un apskāva zaķi. Pēkšņi zaķis pazuda, un tur, kur viņš stāvēja, izauga balta, apsnigusi ābele. Baltais taurenis pazuda, bet cālēna mugurā parādījās baltas bruņas. Izrādījās, ka mazais cālēns ir mežu sargs.

Tā vēl arī šodien mazais, neglītais cālēns sargā mūsu mežus.

Elīna Grīnhofa

8.a klase

Baltie vārdi

Baltie vārdi ir mīļie vārdi, reiz tādi dzīvoja, un tiem bija liela nozīme. Drīz vien tas mainījās, tagad, ja kārtīgi ieklausīsies, varbūt sadzirdēsi.

Baltajiem vārdiem patika būt kā apskāvienam. Bet kas notika, kad uzradās melnie vārdi? Tie visi sajuka lielā baltā mākonī, kas tikko kā bija nolaidies pār pilsētu. Baltie vārdi bija noskuma: ‘‘Vai tik tiešām cilvēku vidū vairs nebija miera, prieka, ticības un labestības? Vai tā nebija svarīga?’’

Dienas pagāja, nedēļas, mēneši un gadi, nekas nemainījās. Cilvēki sāka aizmirst sasveicināties un pateikties. Melnajiem vārdiem tas beidzot bija izdevies, kas bija iespējams, kas citiem vārdiem nekad nebija izdevies, tiem izdevās pārvērst domas, dienas un citu dzīvi.

Baltais sniegs, kas uzsnīga reti, nebija balts un ātri nokusa. Bet pēkšņi ar Ziemassvētku brīnumu, ar baltām domām, neredzamām un gaišām cilvēki sāka palīdzēt viens otram, šajā laikā pat mazākais vārdiņš kļuva par balto vārdu.

Pasaki ‘‘piedod’’, un šis mazais, baltais vārds maina visu. Priecājies par tuvajiem, lieto vairāk balto vārdu, jo ātri vien tie izzudīs.

Alise Romazonova

8.a klase

Baltie vārdi

Vārdi! Tiem ir liela nozīme, es pat teiktu – milzīga.

Katrs vārds, ko mēs izrunājam, katrs teikums, ko mēs pasakām, katrs stāsts, ko mēs izstāstām, var mainīt visu... Itin visu!

Viss dzīvē balstās uz vārdiem, es teiktu, ka vārdi ir kā balsts visam. Katrs nepasacīts vārds liks domāt par to, kā būtu, ja būtu.

Lai katrs nepasacīts vārds, kļūst par baltu vārdu, par baltu domu un vēlāk par baltu sapni!

Evija Ernstsone

8.a klase

Baltie vārdi

Baltā pasaulē, Balti vārdi skan.
Tajā mīt laimīgi cilvēki bez meliem,
Bez skumjām,
Bez sāpēm.

Melnā pasaulē, melni vārdi skan
Tajā mīt sagrauti cilvēki, bez prieka,
Bez smaida,
Bez gaišuma.

Reālā pasaulē...
Reālā pasaulē mīt reāli cilvēki:
Ar nodevību acīs,
Ar sāpēm sirdī,
Bet ar smaidu sejā.

VIII NODAĻA

JA ES BŪTU ...

Roberts Ančerēvičs

5.a klase

Ja es būtu nātre

Es esmu Nātre Superkniede. Augu mājas galā kopā ar savu kuplo ģimeni. Visiem ģimenes locekļiem ir savi vārdi : vectētiņš Sūrais, omīte Asā, māte Lieliskā un tētis Vajātājs.

Es esmu Superkniede- neesmu pārāk jauns un zaļš, bet neesmu arī pārāk vecs, lai nevarētu veikt kādu nozīmīgu darbu.

Mamma gatavo tējas, tētis iet pirtī, vecmāmiņa un vectētiņš palīdz nepaklausīgu bērnu vecākiem.

Man patīk priecāties un draiskoties, tāpēc esmu Superkniede, jo ieķeros nepaklausīgu puiku basajās kājās un kožu, cik spēka.

Mamma saka, ka no manis reiz izaugs kārtīgs pirtnieks. Esmu ļoti veselīgs un sulīgs. Man patīk saule, lietus un tie cilvēki, kuri uz manis uzķeras.

Es esmu laimīgs!

Roberts Paulāns

6.c klase

Ja es būtu augs

Sveiki, draugi! Prieks iepazīties. Ja jūs vēlaties uzzināt kā mani sauc, uzminiet mīklu: “Tīrot mani visi raud, bet es pats neraudu, kas es esmu? Nu, miniet, tas nav grūti.”

No stūra skan atbildes: “Nazis!”

“Nē!”

“Egle”

”Nē taču, tātad nezināt atbildi?”

“Nē!”

“Labi, es jums tad pateikšu.” ES ESMU SĪPOLS.”

Es caurām dienām sēžu savā ērtajā dobītē un augu lielāks un lielāks, līdz kamēr mani izceļ no dobes, notīra un apēd.

Kad mani ēd, skaņas ir apmēram tādas: “Mmmmm... AuĀĀŪŪ, AHAHAHAHa, ĀĀĀ!”

Labi, uzredzēšanos, čau!

Ernests Paegle

5.a klase

Ja es būtu augs...

Ja es būtu augs, es būtu niedre, kas dzīvo dīķa malā. Dīvaina izvēle, bet tāpēc, ka man nekad nepietrūks ūdens, saules un barības vielu, jo būšu dīķa malā.

Katru rītu saule mani apspīdētu, un meža koki liektos uz vienu pusi, uz otru pusi, lapas vējā šalktu, es arī šūpošos līdz kokiem.

Zivis ar savām zvīņām man pieskartos, un man tas kutētu. Dažreiz vardes man pieskartos.

Dažreiz cilvēki atnāktu un otra krasta malā nopeldētos. Būtu interesanti noskatīties.

Varbūt arī mana niedres dzīve būtu garlaicīga, vai var būtu arī diezgan forša. Es gribētu pamēģināt, kāda ir dzīve, ja es būtu niedre blakus mežam un dīķim.

IX NODAĻA

BURTIŅU SPĒLES

“B”

Bruno bieži brauc uz burvju banku,

Burvju bankā Bruno burto,

Un bieži bubina

B... B... B...B...

Brūnas burvju bungas,

Bieži bungojas,

Bung, bung, bung...

Arts Renārs Dambis

5.c klase

“P”

Pavasaris atnācis
Ar plūdiem un paliem,
Plaukstošiem pumpuriem,
Puķēm pār pārēm.

Elīna Rudzīte

“K” un “P”

Kate kāra kaklā krelles,

Krelles krita krūmos.

Kūmiņš klupa kūleniski,

No kalna krita krellītēs.

Paulai pannā piedeg pankūkas,

Paula piedegušās pankūkas,

Pieliek pie pilnas paunas.

Ketija Bogdanova

5.c klase

Uldis Zvirgzdiņš

5.c klase

“Z”

Zaļais zaķis zaga zeburu,

Zālē zaķis zobojās.

Zaķim zilonis zaga zīles

Zaķa zaļajā Ziemeļpolā.

Zaķis zog zebraus mājā,

Zaķis zog tur zebraus zivis.

Zilonis zaķim zebraus zog,

Zaļās zebraus zilo zoli.

Laura Dvinska

5.c klase

“K”

Kārlis Klārai klasē,
Kāra kaklarotu kaklā,
Klāra Kārlim klusēdama,
Klarneti kaklā kāra.

Marta Vilma Āboliņa

5.c klase

“V”

Varde vākot vākodama,

Vēra vaļā virvju vārtus,

Virvju vārti virinājās,

Varde vizin' vizinājās!

Ilvars Reinholds

5.c klase

5.c

“Z”

Zaķis zaga Zebrai zobu.

Zebra zveda zvanidam!

Zelta zobi zibsnīt zib!

Zaķis zaga Zīrgam zeķes.

Zeķes zilās - zilzeķes!

Zaķim zili zvani zvan!

Jēkabs Vārna

5.c klase

“Z.Ž”

Zaļā zebra žogā

Zobojās .

Zilajā zivī zibens

Zibināja.

Zaļajā zemē žagars

Žāvājās.

Zilgas zīda žāvas

Zubrījās.

Zaļā zeme zibinājās.

Zilā zebra zākājās.

Emīls Kaktiņš

5.c klase

“V”

Vecītis vēsā vasarā

Vāra, vāra, vāra.

Vecā, vecā, Vācijā

Vecis vamzi vārīja.

Vārot vārīt vārīja,

Veča vamzis vārījās.

“S”

Smagas skolas somas,
Smagas , smagas somas.

Skolas somas,

Smagas somas,

Skolas somas

Smagas.

Agnese Kristiāna Lapse

5.c klase

“K”

Ķemme ķemmē

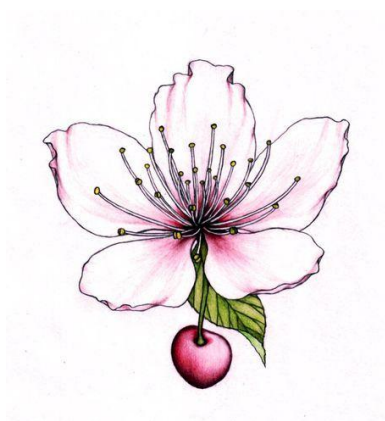
Ķenguru

Ķengurs ķeksē ķīseli

Ķiršu ķīseli

Ķiršu!

Ķīseli!

Alise Ozola

5.c klase

“Z”

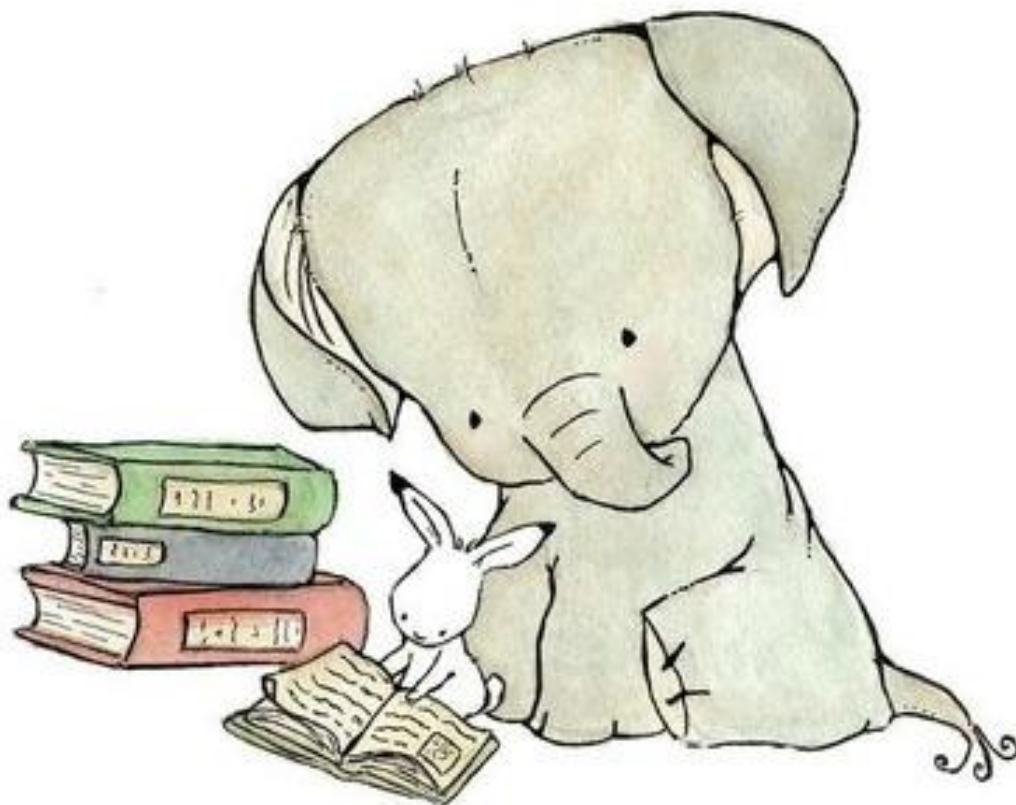
Zinām - zinātniekam zaļi zobi,
Zirneklītis zemes stundā zaros zarojās.

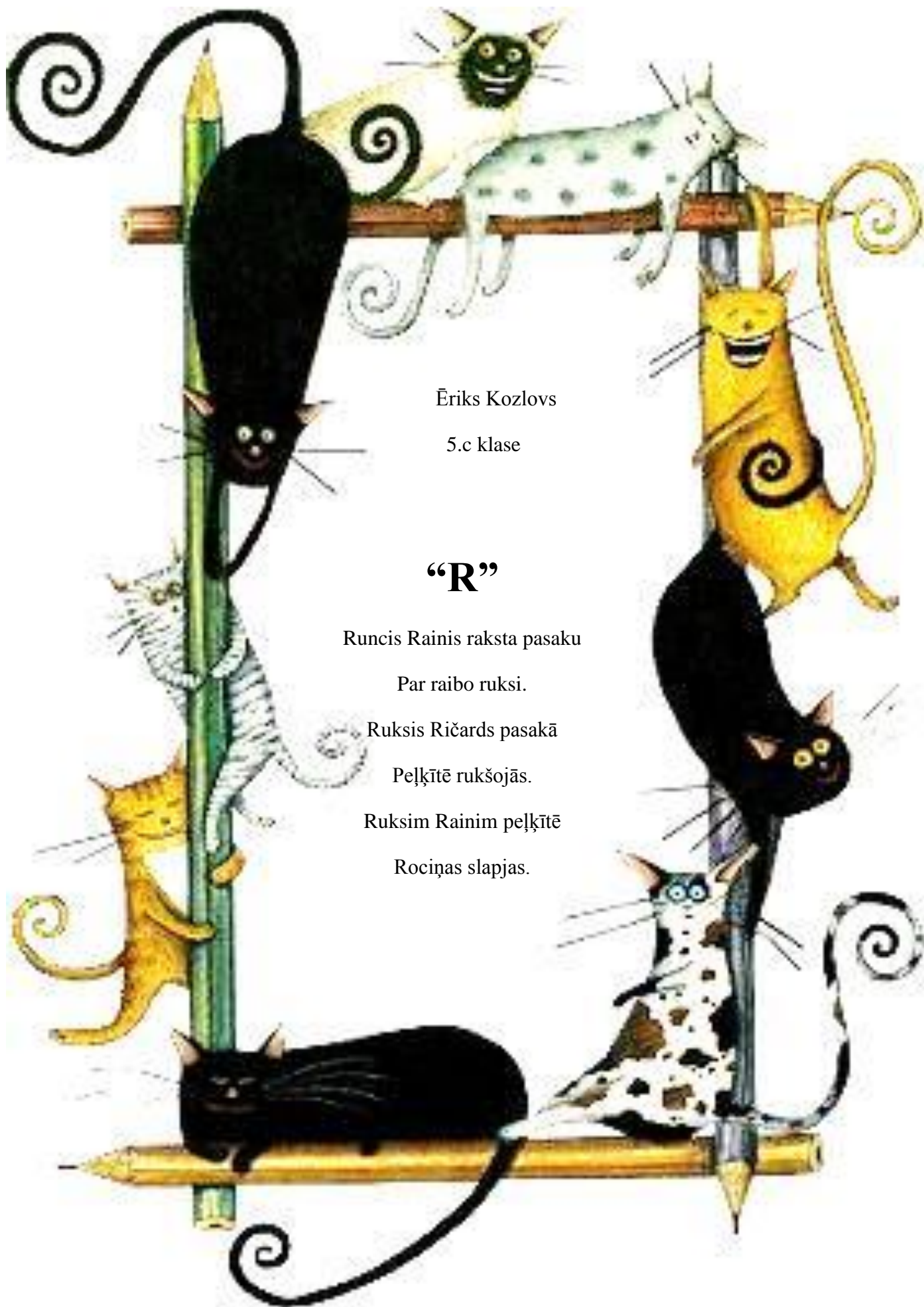
Zaķis zilonīti zīmēja.

Zemes tauriņš zinību dienā ziņoja:

Zvirbulītim ziedu ziepes,

Zebras zeķubiksēs zobu grauž.

Ēriks Kozlovs

5.c klase

“R”

Runcis Rainis raksta pasaku

Par raibo ruksi.

Ruksis Ričards pasakā

Peļķītē rukšojās.

Ruksim Rainim peļķītē

Rociņas slapjas.

Arvils Grava

5.c klase

“Z”

Zaļais zaķis zaļā zālē,

Zaļus zirņus zog.

Zaļais zvirbulis zobojas:

“Zog, zog, zaļus zirņus zaļais, zaķis!”

Zaļais zaķis zaļo zvirbuli zog!

Zaļais zvirbulis zviedz:

“Zog, zog!”

Zaļais zaķis Ziemeļpolā

Zaļos zirņus zaļa zivīm zog

Un zvirbuļus zaļā zālē zog!

Zaglēns!

Krists Kasparovičs

5.c klase

“A”

Astonkājis Alberts Astonpadsmītais ar aunu Aleksu Astoto
Aizskrēja astonkāja Alberta Astonpadsmītā astotajā alā.
Atrada Antarktīdas asteroīdu ar Amerikas astes zvaigzni.
Atradums ar astoto Angolas akmentiņu - abi Angolā atrasti .

“Ak!” atcirta

Astonkājis, “ Angolas ala ar apsargiem apsēsta.”

Alu apsargi apsaukāja “Attack!” Aizbēga Alberts ar armiju
astopadsmītajā aprīlī.

Amanda Zariņa

5.c klase

“G” un “Ģ”

Ģirts un Gatis gaili ģērba,
Gultas galā grūstoties.
Gatim gailis galvā knāba,
Ģirts gailim ar grāmatu gāza.

“K”

Kaķis kokā kūkas kasa,
Kūkas kasa.
Kūkas kāras kājas karsē,
Kājas karsē.

X NODAĻA

**“LASĪSI TU DEBESS ZVAIGZNĒS,
LIELS JA BŪSI DVĒSELĒ”**

/K.SKALBE/

‘Lasīsi tu debess zvaigznēs,

Liels ja būsi dvēselē’

/Kārlis Skalbe/

Kas padara cilvēku par cilvēku? Tā ir dvēsele. Mēs varētu kļūt par jebko. Sākumā mums pašiem ir jāieskatās savā dvēselē. Kāda tā ir?

Mana dvēsele nav liela, jo pagaidām neko lielu vēl neesmu sasniedzis. Domāju, ka, lai dvēsele stieptos garumā un kļūtu lielāka, jāizdara kaut kas īpašs. Piemēram, jāatrod darbs, jāizveido ģimene vai jāpaveic, kas neticams.

Es to reti kad saprotu, bet, kad pienāk kaut kāda ekstremāla situācija, es bieži nobīstos. Es atceros par atbildības sajūtu.

Dažreiz es jūtu atbildību, bet dažreiz pavisam ko citu... To ir sarežģīti izskaidrot, bet dažreiz egoisms man liek darītu sliktas lietas, kuras vēlāk nākas nožēlot. Tas egoisms vienkārši palēnām smalcina dvēseli. Tas dažreiz liek justies aukstam un vientuļam.

Tomēr, ne vienmēr viss ir tik slikti. Bieži es daru arī labos darbus, kas apstādina dvēseles izzušanu. Visvairāk to izjūtu mācību ziņā, kad esmu labi pastrādājis un saņēmis labu vērtējumu, vai arī, kad kāds mani paslavē.

Varbūt dvēsele ir kā peļķe, kas piepildās ar laimes asarām vai izzūst ar sliktu darbu sajūtām? Bet neviens jau nezina, vai tā peļķe kļūs par okeānu, vai paliks par sausāko tuksnesi... Tas ir atkarīgs no manis paša!

‘Lasīsi tu debess zvaigznēs,

Liels ja būsi dvēselē’

/Kārlis Skalbe/

Kā kļūt par labu cilvēku, ja ļaunu domu ir tik daudz? Kā kļūt par lielu dvēselē, ja apkārt tik daudz melna? Tik daudz kaut kā tāda, par ko skumt, par ko dusmoties. Tā māksla apslēpt slikto un pārvērst pozitīvajā ir viena no lietām, kuru es savos piecpadsmit gados esmu iemācījusies.

Negatīvais un pozitīvais ir divas dažādas lietas, kuras katram jāiemācās sabalansēt. Nevienš no tiem nedrīkst būt ne par daudz, ne par maz. Nevar būt pārlietu pozitīvs, ir jāiemācās samierināties ar ne visai saulaino realitāti, un otrādāk.

Bet kā izaugt? Tas, ka kāds gados vecāks teiks jaunākam, ka viņš ir lielāks un gudrāks, tas šai gadījumā neko nenozīmē. Galvenais jau tas, kas viņa sirdī notiek. Tā nav skola un grāmatas, kas cilvēku padara pilnīgu. Tā ir dzīve un tās pieredze!

Daži uzskata, ka, darot citiem labu, citi darīs labu arī Tev. Taču, ne vienmēr. Protams, labais citreiz nāks atpakaļ, taču tas atkarīgs no tā, kam palīdzēji. Visi nedomā vienādi, visiem nav vienādi uzskati par dzīvi, vieni dalīsies ar labo, citi atdos tikai slikto. Ja saproti, ka cilvēki ir dažādi, tas jau norāda uz to, ka esi soli augstāk.

Tā pa šīm dvēseles kāpnēm ir jākāpj uz augšu, un pēc iespējas augstāk. Cik augstu vien iespējams, Jo, kad tad vēl augt, ja ne tagad.

Denijs Kalmanis

9.c klase

“Lasīsi tu debess zvaigznēs,**Liels ja būsi dvēselē.”**

/K.Skalbe/

Vai viena doma ko maina? Vai viens nodoms palīdzēt kādam ko maina? Vai katrs vārds, vai pat mazākā doma... ko maina? Vai mēs piedzimstam kā tumša būtne ar mērķi dzīvot, vai tomēr piedzimstam ar plašām dvēseles ārēm? Zvaigznes nav jālūdzas, tās nav jāmeklē. Tās pašas atnāks. Zvaigznes atnāks pie tevis, kad būsi dvēselē liels...

Ja nebūsi ļauns un klusēsi sevī, vai dvēsele augs? Vai neesot ļaunam, bet esot iecietīgam, tu klusējot baro savu dvēseli? Vai labs darbs ir arī vārds, ka nāk pār tavām lūpām un atbalsojas cita sirdī? Būt iecietīgam ir vairāk kā vārds. Nav jāsaka daudz, lai dvēseli barotu. Nav jāsaka daudz, lai cilvēks saprastu...

Kā barot savu dvēseli, ja pašam siltums vajadzīgs? Jāraugās pēc katra laipnības alkām. Nav jāzina daudz, kad redzi skumjas vien, cilvēka acis bez prieka, bez ziņas. Kas esmu es? Kam jābūt man? Kam jāraugās pāri? Es nezinu tevi, ja nedomā, ka cilvēks esmu, arī es, es skatos pēc cilvēka, pēc tāda, kā es...

Es palīdzu sev. Es palīdzu sev neskumt. Pasauli darīt skaistāku nav viegli. Ar vienu iecietību, ar patiesību īsu par maz. Nav jābūt izcilam, lai būtu dvēselē liels. Tu esi dvēselē liels, ja zini...

Tava laipnība ir tavs dāsnums pret pašu. Tavs devums ir tava bagātība. Tava dvēsele ir zvaigzne, kas debesīs nesīs...

Kristiāna Veisa-Trifanova

9.c klase

‘Lasīsi tu debess zvaigznēs,**Liels ja būsi dvēselē.’**

/K. Skalbe/

Mēs katrs dzīvē vēlamies paveikt lielas lietas. Bet, lai tās paveiktu, ir jāsāk ar visām mazajām lietām. Jo tieši ar mazajām lietām mēs augam dvēselē. Un ar lielām dvēselēm cilvēki paveic vairāk nekā tie, kam sirds vietā izžuvusi plūme.

Katram mums ir grūti saskaņot mazās lietas sevī, jo reizēm mēs pat neaizdomājamies līdz tam, ka pat tāds mazs sīkumiņš kā mīļākais ēdiens veido mūsu dvēseli. Tas ir tāds sīks gabaliņš lielajā puzzle, kas jāsaliek. Dvēsele ir puzzle bez malām. Tu to vari likt, cik lielu vien vēlies, cik daudz pacietības pietiek. Bet ne tikai mazās lietas veido šo puzzle. Jāieliek arī tās, kas ļauj mums būt pārākam. Tās, kuras ļauj mums lasīt debess zvaigznēs.

Kuri tad ir šie obligātie puzzle gabaliņi? Manuprāt, tie ir tie, kurus vienmēr mums piemin: Līdzjūtība, atklātība, čaklums, sirdsapziņa, drosme. Šīs un vēl citas īpašības, kas padara, mūs cilvēkus. Es cenšos tās likt kopā un ap tām lieku mazās lietas. Tik viegli vārdiem salikt kopā, bet cik grūti salikt pašu puzzle. Atliek domāt, vai es vispār to kādreiz salikšu?

Man grūtības sagādā puzzle neizjaukšana. Kā to saglabāt saliktu? Kā neļaut citiem to izjaukt? Lūk, šī ir grūtākā daļa. Jo kā gan mēs varētu veidot lielus darbus, ja neprotam turēt sevi kopā! Es cenšos salikt prātu ar dvēseli kopā, ļaut tiem balstīt vienu otru, radot mākslas darbus.

Nez cik liela ir mana dvēsele? Vai es jau esmu tuvu tās salikšanai kopā? Es ceru, jo man liekas, ka lielus darbus mēs varam paveikt tikai ar lielu dvēseli un gaišu prātu. Tik saliec kopā un noturi šīs lietas, tad atliek tev vien ļaut abiem darboties un uznest tevi līdz pat zvaigznēm.

Paula Patrīcija Slavika

9.c klase

„ Lasīsi tu debess zvaigznes,**Liels ja būsi dvēselē.”**

/K.Skalbe/

Skaties zvaigznēs, vēro nākotni. Zvaigznes ir mūsu nākotne. Skaties, un tu redzēsi savu dvēseli.

Lielās zvaigznes acis grauž, bet pēc mazajām var tikai tiekties. Netiecies pēc slavas, bagātības un tiem lielajiem debesu brīnumiem, atklāsies, ka tuvumā tās ir tikai aukstas gaismiņas, bez dvēseles un tālu tālumā no cilvēkiem, kuri atrodas blakus, tālu no sevis paša, tālu no tās lielās zvaigznes, kura, ceļot sev klāt, dvēseli atstāj uz zemes.

Ar paceltu galvu nakts melnumā, ziemas salā un baltumā, skatos uz zvaigznēm un atceros, kā meklēju īsto un vienīgo. Savējo! Ir skaidrās naktis, kad sēžu un redzu tīrus un skaistus debess gaismekļus. Ar izstieptām rokām es sniedzos pēc tīrās un skaistās zvaigznītes. Ir tumšas un mākoņainas naktis, kad zvaigznes knapi spīd, un vējš un sals kož visās malās. Tad roka uz debess pusi neceļas. Un dvēsele ir sastingusi.

Vai var būt dvēsele bez sastingusi dvēsele?

Ikkatram ir jāatrod sava dvēsele. Jāiepazīst tā un jāsaprot viņa. Es necenšos izprast savu zvaigzni. Tā spīdēs, un būs labi, tai priekšā aizies mākoņi- arī būs labi. Es negribu vienmēr būt tas laimīgais cilvēks, kurš nekad nav bēdīgs vai nomākts. Mana dvēsele zina, ko viņa grib.

Es sēžu uz pasaules malas. Vēroju zvaigžņotās debesis. Es savu zvaigzni turu rokās. Es lecu, un visa mana dzīve ir manās rokās.

Līga Vīksna

9.c klase

‘Lasīsi tu debess zvaigznēs,**Liels ja būsi dvēselē’**

/Kārlis Skalbe/

Mūsdienās, manuprāt, lielas dvēseles ir retums. Un varbūt tā ir labāk, jo kurš gan cits mums var norādīt, cik lielai mūsu dvēselei ir jābūt, ja ne mēs paši. Ne visi var būt tādi, kā gribētos. Jā, varbūt Tev būs liela dvēsele, bet vai Tu maz zini, ko ar tādu iesākt?

Patiesībā mēs visi esam lieli, bet tas, vai mēs sevi attīstām, vai atstājam savu prātu un dvēseli ķiršu kauliņa lielumā, ir mūsu ziņā. Varbūt tu jūti, ka tava dvēsele ir maziņa, bet pats tu jūties labi... Un pat ja tā... ar ko tu esi sliktāks par citiem? Arī šīs tikpat labi var būt apkārtējo iedomas.

Lietas, ko mēs savā dzīvē darām, lielu daļu mēs darām, lai gūtu kādu labumu sev, nevis citiem. Un tā, manuprāt, arī ir tava izvēle - pilnveidot un paplašināt savu dvēseli, vai nē. Un kas tur citiem gan daļas? Tieši tā - nekādas. Aizrādīt par dvēseli, šajā gadījumā, var tikai tas, kurš pats ir sasniedzis dvēseles pilnību, un šāds cilvēks, manuprāt, vēl nav dzimis.

Būt lielam cilvēkam un cilvēkam ar lielu dvēseli, man šķiet, ir divas atšķirīgas lietas. Visticamāk, to ir pierādījusi mūsdienu pasaule. Nedomāju, ka pilnīgi visi cilvēki, kuri bijuši savas karjeras pašā galotnē, ir ar lielu dvēseli. Tā ka tā nu tiešām nav pati būtiskākā lieta, bet nu nenoliedzami, vienmēr ir patīkami un iedvesmojoši satikt kādu cilvēku ar plašu, mīlestības un pieredzes bagātu dvēseli.

Šādi runāt jau var ilgi, jo katram jau ir sava doma par to, kas tā tāda dvēsele vispār ir. Un, kas tad galu galā ir ‘liela dvēsele’? Tas ir kārtējais cilvēku iedomātais ideālisma piemērs, kurš mīt katrā no mums. Lielas vai maza dvēsele- tas ir jāsajūt mums pašiem.

XI NODAĻA

SKOLĒNA GADS

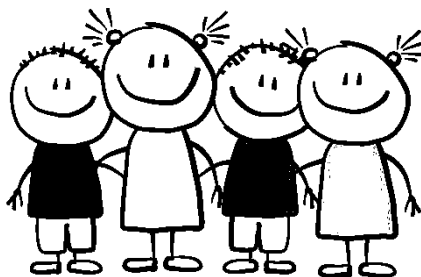

Humoristiski pārspriedumi par skolēnu vai jebkuru dvēseli, kura jūtas līdzīgi.

Kristiāna Jaunpetroviča
9.a klase

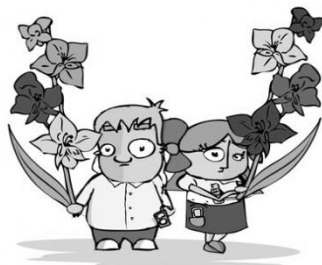
Kā rodas skolēns

Pirmajā skolas dienā uz skolu dodas smaidīgs, laimīgs, lepns pirmklasnieks. Viņš lepojas ar to, ka ir jau liels un var iet skolā. Pārkāpjot skolas sliksni, viņš kļūst par skolnieku – par mazu skolas sastāvdaļu. Skolā viņu gaida gan sasniegumi, gan neveiksmes, gan prieks, gan laime.

1.septembris ir diena

Mācībgadā tikai viena,
 Skolēni, kad laimē smaida
 Skolotāji puķes gaida.
 Vecākiem tad grūti laiki,
 Jāpērk bērniem jauni “Naiki”,
 Jāzin, kas ir bērna somā,
 Vienmēr jābūt labā omā.

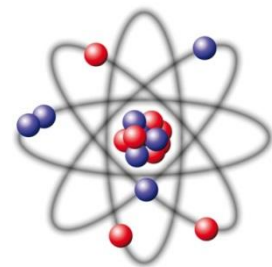

Bet kad pait dienas dažas,

Bērniem sākas lielas bažas,
Skolotāja par daudz prasa,
Bērni tikai galvas kasa.
Katra diena velkas lēni,
Noguruši visi bērni.
Cik var uzdot, cik var prasīt?
Apmocis ir visiem lasīt.

Ķīmijā ir spriedze liela,
Jāizvēlas īstā viela.
Fizikā, tur gan ir prieki,
Uzdevumi mums kā nieki.

Visi saka - sports ir prieks!
Nevar būt neviens tur lieks.
Arī direktors nav lieks –

Sports ir viņa dzīvesprieks.

Tad, kad brīvlaiks beidzot klāt,

Visi bērni līksmot sāk.

Arī skolotājām prieks,

Beidzot viņām brīdis lieks.

Uzsnieg pirmais baltais sniegs,

Bērniem ārā baigais prieks.

Dežurantei mute sausa,

Jo neviens to nepaklausa.

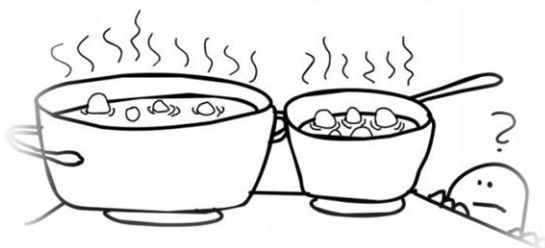
Pusdienas ir laba lieta,

Mūsu vēderā tām vieta.

Tikai saimnieces ir piktas,

Porcijas tiek mazas liktas.

UZMANĪGI - KARSTS!

Starpbrīdī kā bišu stropā,

Sīkie visās malās lodā.

Šurpu turpu visi skraida,

Lielie viņus projām raida.

Tad, kad atskan trauksmes zvans,

Zinu – tas ir glābiņš mans.

Stunda “norauta” tad tiks ,

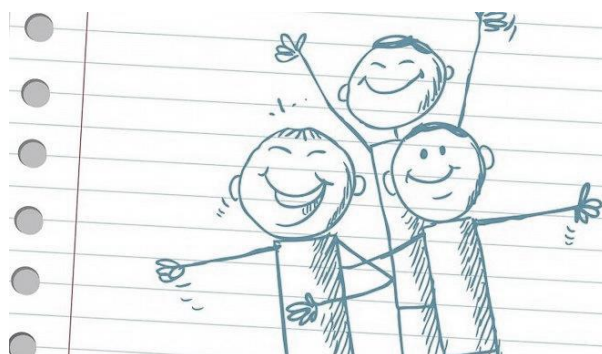
Visiem atstāt skolu liks.

Skolotājas balsī skaļā,

Paziņo, ka trauksme galā.

“Jāieņem” ir atkal skola,

Visi savas acis bola.

Mājas darbi – tīrās moka,

Katra šūna galvā lokās.

Vakars īss, bet darbi gari,

Visi saka – to tu vari!

Saule spīd, un acis staro,

Mūs ar zināšanām baro.

Domas pašas projām iet,

Jo tik ārā gribas skriet.

Tad, kad skolas gads ir galā,

Seja atplaukst smaidā platā.

Secinājums nāk kā nieks –

Skolā iet ir tīrais prieks!

Beigas-

ir tikai jauns sākums!

Andra Blažģe

9.a klase

Humoreska.

Skolēna gads.

Autores ilustrācijas

Kā rodas skolēns?

Kā leģendās stāstīts, skolēns rodas kāpostos. Tas izaug, uzņem enerģiju un kā pietiekami nobriedusi kāpostgalva, sāk savu ceļu pa pasauli, līdz tiek sabojāti pārvadāšanas procesā, tiek izvārtīti zupā vai zaudē savu pievilcību, kļūstot veci. Skolēna dzīve ir sarežģīta un stresa pilna, tāpēc nav brīnums, ka daži kāposti mazliet pastāvot sāk kļūt mazliet pažuvuši. Vēl trakāki to padara pubertāte - iedomājies kāpostu, kas saķēris pubertāti. Pumpas, svīšana, aizkaitināmība, tas viss pielīdzināms katrai pusaudžu meitenei, viņas krīzes laikā, tomēr iedomājaties to visu notiekot četrus vai piecus gadus no vietas. Tas ir ārpārsts. Esam pateicīgi dievam, ka vēl pastāvam un pēc pubertātes vecuma mums vēl ir galva uz pleciem, kas nav pilna ar zāģu skaidām un rozā konfektēm.

Uz skolēnu skatoties - tas ir tāds pats kā kāposts. Tas ir zaļš, svaigs, nepieredzējis, aug tāpat kā kāposts, pastāv tāpat kā kāposts. Tomēr izsaku līdzjūtību tiem kāpostiem, kas nav paspējuši attīstīties pietiekami ātri un palikuši savā dobē uz otru gadu.

Nu labi, pietiek par kāpostiem... tagad pa nopietno.

Skolēna dzīve tiešām ir grūta. Katru mīļu dienu, kad gribas pagulēt par pusstundu vai kaut vai tikai par piecpadsmit minūtēm ilgāk, ir jāceļas, lai ietu uz vienīgo vietu, kur tu negribi atrasties šajā jaukajā dienā - skolu. Vēl trakāku šo visu padara tas, ka tev nav izvēles - darīt to vai nē, iet šodien uz skolu vai nē, jo ir jāpelna atzīmes.

Runājot par atzīmēm, ķersimies lietai uzreiz pie rāgiem - tās ir kā cementa blūķis, kas piesiets tev pie kājām. Tu atrodi ūdenī un esi jau pāris metrus zem tā virsmas. Tas tevi velk arvien zemāk un zemāk, bet tad, kad sejā iespīd nejaušs saules stariņš, kas izlauzies no aļģu klātās ūdens virsmas, tev rodas cerība.

Tomēr cerība zūd tikpat ātri kā nākusi, kad saproti, ka esi nokļuvis vēl dziļāk bezdibenī, jo uz mirkli pārtrauci peldēt uz augšu. Izbaudot šo vienīgo saules staru tu nolēmi sevi bezdibenim. Tu slīgsti arvien zemāk un zemāk, līdz vispār neredzi ūdens virsmu un atrodi pilnīgā tumsā. Tāda nu ir mūsu - skolēnu ikdiena. Mēs dzīvojam vienā lielā izdzīvošanas spēlē, kurā vienīgais noteikums ir tāds, ka šajā spēlē nav

noteikumu. Katrs mēģina izdzīvot kā var un pagaidām teicami tas ir izdevies tikai dažiem - izredzētajiem. Kā viņi saka: "Galvenais - nepadoties!"

Augusts - mēnesis pirms elles

Latvijā divpadsmit gadus pēc kārtas skolēniem ir vasaras brīvlaiks - trīs mēneši: Jūnijs, Jūlijs, Augusts. Deviņdesmit divas atpūtas dienas, pilnas trīspadsmit nedēļas, kurās varēsi gulēt gultā un nedomāt par neko, tomēr... Nē, tā nav. Pusi no tā laika aizņem skola.

Zinu, tas izklausās neticami, bet tomēr pat lielāko daļu no sava brīvlaika, mēs vienalga pavadām domājot par skolu. Skolai vajag sagatavoties - sapirkt vajadzīgās lietas, izpildīt visus savus, vasarā uzdotos darbus, un vislabāk - vasaras obligātā literatūra. Nepietika ar to, ka grāmatas jālasa skolas laikā, tagad tas jādara arī brīvajā laikā?

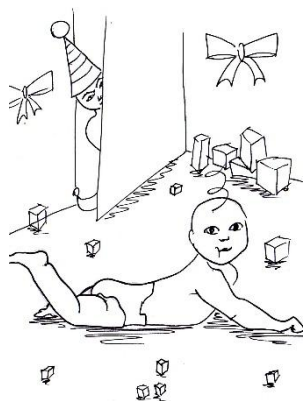
Mēs uztraucamies par nākošā gada panākumiem un to vai nākošo gadu spēsim pabeigt sekmīgi, tas ir, lai ne vien atzīme nebūtu zemāka par deviņi. Uztraucamies par saviem klasesbiedriem - vai tie būs tādi paši, vai būs kāds jauns klasesbiedrs vai klasesbiedrene.

Esam stresa pilni, ka ejam sešos no rīta gulēt, jo bijām tā uztraukušies par skolas dzīvi, ka kopā ar draugiem aizmirsām par to pat padomāt. Šausmas! Ko mums skola ir nodarījusi.

Pašu trakāko vasaras mēnesi, manuprāt, var oficiāli atzīt Augustu. Augustā tik tiešām viss, ko mēs darām ir uztraucamies par briesmīgo skolas sākumu. It īpaši traka ir pēdējā augusta nedēļa, kad ir jāasteidz viss, kas atlicis no dzīves. Pēdējā nedēļā parasti gandrīz vienmēr, esam pilnīgi atpūtušies, smaidīgi un gatavi gaidāmajam darbam. Vienīgais, kas pietrūkst ir pacietība. Tā izbojā visu, jo neļauj mums izbaudīt saldo mācīšanās un gatavošanas procesu. Tā mūs iemidzina pirms darbs pat ir sākts. Kam gan nav gadījies aizmigt vai ieslīgt savās domās, kamēr centies izdarīt kaut ko lietderīgu.

Gatavošanās process ir sarežģīts un nav domāts visiem. Arī es neesmu tas pats labākais piemērs. Piemēram, jau astoņus gadus pavadu savu augustu, kā pēdējo mēnesi debesīs, pirms nonāku ellē.

Augusts ir kā pēdējā garšīgā šokolādes konfekte, kuru dažreiz, varbūt, pietiekami labi nenovērtē un neizbaudi.

Decembris - Ziemassvētku brīvlaika priekšvakars

Stresa pilnais mācību pusgads ir pagājis vēja spārniem un Ziemassvētki vairs nav aiz kalniem. Katrs otrais skolēns alkst pēc Ziemassvētkiem vairāk nekā iepriekšējais. Precīzāk sakot - alkst pēc dāvanām. Lai gan jāatzīst, ka Ziemassvētku atmosfēra arī nav tik slikta.

Katru gadu Ziemassvētkus pavada arī briesmīgā sajūta, ka tu neko nesagatavoji mājiniekiem, jo tu pats naudu nepelni. Pirms Ziemassvētkiem vienmēr apņemies sagatavot, sapirkt tuviniekiem dāvanas, vai vismaz uzrakstīt apsveikumus, bet, kad atpokies, ka ir jau Ziemassvētki, neko neesi sagatavojis.

Tomēr, es domāju, ka visu skolēnu vietā varu mierīgi atzīt, ka labākā dāvana, ko skolnieki var sev un saviem vecākiem dāvināt, ir labi pusgada vērtējumi.

Ziemassvētku laiks skolā ir jauks un brīnišķīgs piedzīvojums, kura nekad nevarētu būt par daudz. Pareizāk sakot - es nevaru to izturēt. Šajā laikā, pat varētu teikt, ka skolotāji spīdzina skolniekus ar domāšanu, jo skolnieki - mēs pa to laiku dzīvojam citā pasaulē. Pasaulē, kurā esam tikai mēs un sapņi par labāku dzīvi.

Zinu, zinu, visu laiku runāju par labāku dzīvi un panākumiem, par to kā būtu, ja būtu, bet lietas labā neko nedaru. Tas ir tāpēc, ka vecāki neļauj. Godīgi sakot - ko mēs varētu izdarīt bez vecāku palīdzības. Vecāki mūs sponsorē visās mūsu trakajās idejās, tomēr, kad jāķeras pie nākotnes idejām un profesijām, kā tetovējumu māksliniekiem, smaržu degustatoriem vai astronautiem, vecāki mūs atsakās atbalstīt un novirza tematu uz Ziemassvētku dāvanām.

- Kādu dāvanu tu šogad Ziemassvētkos gribētu?

- Man ceļojumu uz Marsu lūdzu...

Nav jauki. Tas nepavisam nav jauki, vecāki. Kā jūs savam bērnam varat atteikt šo brīnišķīgo ideju? Jābūt trakam, lai to neapstiprinātu.

Katru gadu Ziemassvētkos vecāki brauc uz lielveikalu, lai pirktu dāvanas, bet tevi atstāj mājās ar mazo māsu vai brāli, kurš tikko iemācījies izrunāt tavu vārdu, pasakot, ka brauc pie "Ziemassvētku rūķa". Kad mazā māsa vai brālis paprasa, vai viņi var braukt līdz, vecāki atbild:

- Rūķim mazi bērni nepatīk. Viņiem no tiem bail.

Man no malas klausoties mazliet nāk smieklī, jo zinu vārdu apakš nozīmi.

Bērnus mānīt ir bīstami. Īpaši bīstami to ir darīt ar mazām, ietiepīgām meitenītēm, kuras grib dabūt savu bārbiju par visu vairāk pasaulē. Tās tev pieķersies pie kājas un tur arī paliks, līdz tu mājās atnesīsi blondu, anoreksisku bārbijas lelli.

Ko gan veru vēl teikt - Ziemassvētku laiks - Brīnumu laiks - ir tiešām pilns ar brīnumiem.

Janvāris - otrā mācību pusgada sākums

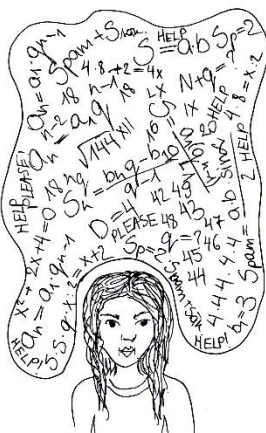
Janvāris - jaunā gada pirmais mēnesis. Mēnesis, kurā apņemamies veselīgi ēst, sportot, beidzot sākt mācīties. Mēnesis, kurā visas apņemšanās tiek lauztas.

Jauna dzīve, jaunas iespējas, jauni lēmumi izklausās ļoti pievilcīgi. Katru gadu, ar jaunā gada iestāšanos, apņemamies sākt labāku ikdienu, bet, patiesību sakot, tas nemaz nav tik viegli. Vecie pagājušā gada lēmumi vai ieradumi mums turpina sekot arī jaunajā gadā. Tāpat kā pagājušā gada atzīmes tevi turpina vajāt līdz pat mācību gada beigām, jo, liekot gada vērtējumu, tās tiek ņemtas vērā. Tātad, ja gribi apņemt kaut ko lietderīgu, saistītu ar mācību procesu, vislabāk to būtu darīt mācību gada sākumā.

Traki iet ne tikai ar apņemšanām, bet arī ar noskaņojumu. Pēc svētkiem un brīvdienām noskaņojums parasti ir divējāds: priecīgs, izgulējies un pateicīgs par dzīvi, vai - miega izbadējies, dusmīgs un nepateicīgs par to, ka beidzas brīvlaiks. Visbiežāk tas ir otrais variants. Kuram gan patīk tas, ka brīvdienas beidzas? Dusmoties jau var, tikai galvenais šīs dusmas neizlikt mācību procesā, jo savādāk apņemšanās par uzticīgāku un sekmīgāku mācīšanos būs nolaista pa taisno atejā.

Šajā laikā tu saproti, ka ir pagājusi jau puse no mācību gada. Esi vienlaikus priecīgs un bēdīgs. Priecājies, jo drīz pabeiksi devīto klasi - manā gadījumā, bet bēdīgs par to, ka droši vien nākošo klasi nesāksi - būsi nesekmīgs visos priekšmetos izņemot matemātiku, ķīmiju, fiziku un bioloģiju, jo tie bija vienīgie mācību priekšmeti, kuros zināšanas nāca jāpiepūlas. Tomēr jāpiemin visi

divdesmit ceturtnā gadā, par labu

"dabiski". Tos mācoties pat nebija runājot par mājturību, nav pat panākumi, ko ieguvu:

vieta pagasta olimpiādē un pieci - attieksmi pret mācību darbu. Jāatzīst

gan, ka olimpiādē piedalījās tikai divdesmit skolnieki, tomēr doma, ka esmu piedalījies, mani mierina... nu vismaz izlikusies, ka esmu piedalījies.

Taču no citas puses skatoties, daudzas atzīmes ir nopelnītas gandrīz vai par neko. Kā jau teicu - fizika, ķīmija man nāca dabiski. Es un ķīmija bijām, kā divas vienādas magnēta puses. Mēs atgrūdām viena otru līdz kāda no mums bija bezsamaņā. Un kā jūs domājat, kas vienmēr zaudēja šajā cīņā? Protams, ka fizika. Tā gulēja zemē kā beigta.

- Labi, beidz ākstīties, Andra! Visi zinām kā ir patiesībā.

Labi, pierunājāt, atzīšos. Patiesībā, es ķīmiju ienīstu un savas nezināšanas noveļu uz skolotāju, lai gan skaidri zinu, ka viņa nav vainīga. Fiziku es mīlu tikpat ļoti, cik savas kreisās kājas otru īkšķi. Tieši tā - tāda nav, tāpēc nekāda mīla nevar pastāvēt.

Mājturība un vizuālā māksla man patīk un padodas, tas tiesa.

Runājot par jaunā gada apņemšanos... Vienīgā mana jaunā gada apņemšanās bija sākt labāk mācīties, jo zināju, ka citas nemaz nemēģināšu izpildīt.

Tāds nu ir tas jaunais gads - pilns ar cerībām un sapņiem!

Maijs - eksāmenu laiks

Nu jau pienācis laiks eksāmeniem. Skolā pēdējais zvans jau aizvadīts. Dzīve jau salikta pa plauktiņiem un mapītēm. Atliek tikai eksāmenus nokārtot, lai varētu dzīvot tālāk. Kā dzīvot - to noteiks eksāmenu rezultāti.

Atceros, ka sestajā klasē man eksāmeni likās nieki vien. Tie bija tādi paši kā ikdienas kontroldarbi, kuros var pašpikot un, ja uzrakstīti nesekmīgi, tad aiziet pārrakstīt. Tie likās, kā nieks salīdzinot ar to, kas būs gaidāms "lielajā dzīvē". Tagad skaidri savai mazajai es varu pateikt, ka tā nepavisam nav. Eksāmens ir kaut kas krietni lielāks par ikdienas kontroldarbu. Tas, kā tu noliksi devītās un divpadsmitās klases eksāmenus tevi var, vai nu pacelt augstu debesīs, vai norakt dziļi zem zemes. Rezultāti ietekmēs visu tavu turpmāko dzīvi.

Tava profesija, atalgojums, ģimene, statuss, pat tas, kādā dzīvoklī vai mājā tu dzīvoši ir atkarīgs no tavām eksāmenu atzīmēm. Atceraties - uz jums netiek izdarīts nekāds spiediens, bet no tā ir atkarīga jūsu dzīve. Bez uztraukumiem.

Gatavojoties eksāmeņiem tu "iezubrī" savā, nu jau zāģu skaidām tukšajā galvā tik daudz informācijas, ka šķiet, ka tā drīz jau pa ausīm līdīs ārā. Jau sen visiem zināms, ka informācijai tavā galvā nepatīk atrasties un tā vienmēr atrada, atrod un atradīs ceļu kā izbēgt, tāpēc tu izdomā plānu. Tavs plāns ir sabāzt pēc iespējas vairāk galvā, lai būtu vismaz viena lieta, kas nepaspētu izbēgt, un ko tu līdz eksāmenu laikam vari iesprostot savos smadzeņu dziļumos, jeb pareizāk sakot - seklumos.

Tu mācies un mācies līdz nesaproti kurā laikmetā vairs dzīvo. Akmens laikmets, bronzas laikmets, renesanse vai divdesmit pirmais gadsimts. Kāda tur vairs atšķirība?

Atceroties vecmamma vārdus jau drebuļi pār kauliem skrien:

- Izbaudi šo laiku, kamēr vēl vien vari. Manos gados nožēlosi, ka palaidi garām.

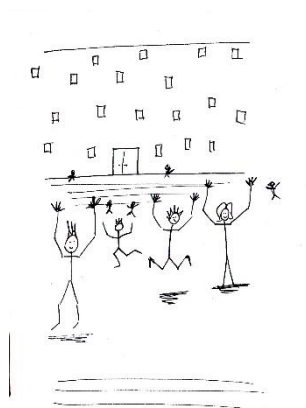
Man jau sāk likties, ka es līdz vecmamma gadiem nenodzīvošu, ja turpināšu savu ikdienu tādu kāda tā ir: pieceļos, eju uz skolu, mācos, nāku mājās, mācos, ēdu, mācos, dzeru, mācos, mācos, mācos, mācos... Viss ko vien daru - mācos! Un tad man vēl saka, lai es šo procesu izbaudot... nu gan cilvēki...

Kā jau teicu, mājā parasti visas lietas ir sakārtotas, bet tev atliek vienīgi dzīvot. Izrādās, ka tas ir ne ticami grūti, jo tiklīdz sēdi mierā un satieci atkal ar sevi, tevi nomāc šī drausmīgā neziņas sajūta. Tu prāto vai visas izvēles, kuras izdarīji bija pareizas un atbilstošas tavām vēlmēm. Galu galā kaut vai mazākā izvēle par to, ko tu ēd brokastīs var mainīt to par ko tu kļūsi nākotnē. Neesat filmas redzējuši? Pati mazākā izvēle var radīt citu gala iznākumu. Viss šajā pasaulē ir bezgalīgi saistīts, tāpat kā eksāmeni. Katra mazākā kļūda var tevi novest pie profesionāla bezpajumtnieka profesijas.

Maijs - laiks kļūt par bezpajumtnieku!

Jūnijs - kleitu medības

Beidzot varam teikt, ka skola ir oficiāli beigusies. Eksāmeni nokārtoti, rezultāti - pietiekami labi, tomēr vecākiem radīt negribas - drošības pēc.

Skola jau beigusies, bet uztraukumi nekur nav vēl aizgājuši. Pat dienā, kad notika mūsu pēdējais eksāmens, mēs ar klasesbiedriem speciāli savācāmies kopā, lai izskrietu no skolas, lai tēlotu trakos. Mēs priecājamies par to, ka ir beidzies šis sēru laiks un beidzot varam sākt īsto dzīvi, bet acīmredzot mēs maldījamies. Kāpēc gan stress un daudzie iemesli, lai uztrauktos nevarētu aiziet no manas dzīves tikpat ātri kā zināšanas no manas galvas, kad tās steidzami vajag. Izlaidums gaidāms jau parīt, bet man, visos uztraukumos ir aizmirsies pat kleitu sev nopirkt - skola vainīga.

Vēl viena lieta par ko uztraukties - izlaiduma kleita.

Tā nevar būt pārāk vienkārša, bet arī pārāk grezna nē. Netaisos jau uz kāzām.

Baltā un brūnā krāsā nevar - pašsaprotamu iemeslu dēļ.

Sarkanā krāsā - izskatīšos kā saulē izcepts tomāts.

Zaļā krāsā - kā stalts koks, kas līgojas vasaras siltajā vējā. Paldies nē - negribu izskatīties vēl garāka nekā jau esmu.

Dzeltenā krāsā - kā brīnišķīga pienene. Par nebēdu man ir alerģija pret pienenēm.

Zilā krāsā - kā debešķīga hortenzija. Diemžēl esmu alerģiska arī pret hortenzijām, jo it īpaši - zilām.

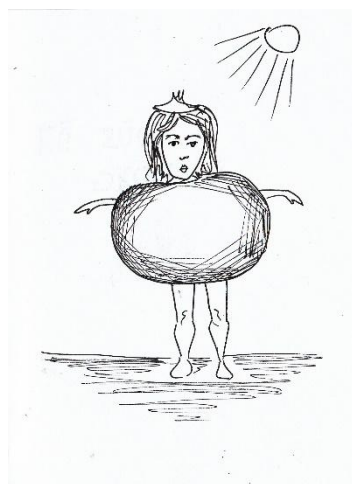
Šausmas vispār - tās alerģijas ir kā lāsts pār maniem pleciem.

Es varētu tā turpināt mūžīgi, bet zinu, ka, lai arī kādu kleitu man parādītu man nekad tā nepatīktu. Man pa visu savu mūžu ir bijušas dažas kleitas, kuras man nūdien ir no visas sirds, tā pa īstam patīkušas. Tās bija izredzētas tieši man, bet, kā par nelaimi, nebija manā izmērā.

Tātad - galvenā doma ir tāda, ka kleitu pašlaik ir neiespējami izvēlēties. Jau tagad pieļauju domu, ka uz izlaidumu iešu ar kartupeļu maisu. Godīgi sakot tā nebūtu pati sliktākā izvēle, krāsa tam arī nav tik nelāga, tikai jāsameklē pareizais izmērs.

Labi, nu gan aizpļāpājos drusku par daudz...

Kamēr es kartupeļu maisiem meklēju sev piemērotāko izmēru, varat droši iet izbaudīt skolas saldo dzīvi. Ar dievpalīgu ļaudis!

Kā zūd

skolēns?

Uzdot jums šo jautājumu jums jo visi taču zinām, ka skolēns kāds gudrs cilvēks sen teicis:

būtu diezgan muļķīgi, nekur nepazūd. Kā

"Mūžu dzīvo, mūžu mācies!"

Tomēr gudri, no manas puses būtu jums apskaidrot prātu, ka šajā daļā runāsim par to skolēnu, kurš pazūd, tiklīdz ir beidzis skolu.

Tātad:

Liekas neticami cik ātri pāiet laiks. Man vēl tik tikko šķita, ka gāju pirmajā klasē un starpbrīžos, slēpdamies no skolotājas, izlikāmies, ka kārtojam nelegālas lietas, apmainoties ar uzlīmēm. Tie bija labi laiki.

Jo tu audz pieaugošāks un lielāks, jo ātrāk skrien laiks. Šādos tempos man pēc astoņdesmit gadiem šķitīs, ka viena diena pāiet, kā pusstunda vai pat piecpadsmit minūtes. Un tad, deviņdesmit piecu gadu vecumā, es varēšu atcerēties vecos labos laikus, kad man vēl bija zobi, dzīve bija skaista un pa televizoru rādīja tādas interesantus seriālus kā "Ugunsgrēks". Bet tad man būs atlikušas tikai atmiņas, bērni, ducis mazbērnu un puspasaule ar mazmazbērniem. Ko gan ar viņiem var iesākt?

Beidzu divpadsmito klasi, bet jau domāju par mazmazbērniem - dabisks pieaugšanas process.

Bet, nopietni runājot, es saviem bērniem, mazbērniem un mazmazbērniem novēlu tikai labu. Lai viņi dzīvo veselīgi, aug stipri un mīl, nebaidoties no sekām.

Man jaunu dzīvi jāsāk. Jāsāk jauni ceļi, kā studentam. Es personīgi šajos nosaukumos - skolēns un students - nesaskatu neko atšķirīgu, bet lai nu būtu. Esmu gatava upurēt savas nervu šūnas, lai dzīvotu labāk - kā students.

Laimīgas Jums mācības un atceraties - kāpostus sāk stādīt jau maijā!

AUTORE: 9.A KLASĒS SKOLNIECE

PSEIDONĪMS: INTRIGANTE

HUMORESKA

SKOLĒNA GADS

NO KĀ RADĪTS SKOLĒNS?

Pretēji visām iedomām, ka skolēns radies no skaistām atmiņām, labām atzīmēm un prieka pilnas sejas; Tā nav! Skolēni rodas no pienākuma, no gaidošiem vecākiem, cerīgām radnieku sejām uz labām atzīmēm un gaišu nākotni.

Ļaujiet man jūs apgaismot, mēs visi neejam uz skolu, jo vēlamies mācīties, bet gan tāpēc ka, mums nav izvēles. Ja mums būtu jāizvēlas, mēs sēdētu mājās, gulētu, slaistītos vienkārši izbaudītu brīvību, izbaudītu dzīvi!

Bet, kā saka mēs ne vienmēr iegūstam to ko vēlamies. Es domāju, jūs noteikti esat dzirdējuši, ka mums bieži saka: „skola ir jūsu otrās mājas.” Kā tad, tad jau es uz skolu ieradīšos savā pidžamā, ar čipsu paku un došos uz mācību stundām, bet skolās vispār ir tik daudz noteikumu, ka mūsu ‘otrās mājas,’ izskatās vairāk pēc cietuma.

Pasakiet man, kad jūs kādreiz esat jutušies skolā kā mājās, nekad, nu varbūt tikai tajos mazajos brīžos mājturībā, kad mēs ieslēdzam skaļi mūziku, atveram logus un dejojām kā trakas, vai nu uz krēsliem, vai grīdas, tas tiešām būtu ļoti smieklīgs skats, ko redzēt. Bet diemžēl, pēc tam mums ir jāatgriežas reālajā dzīvē – veselās 3 matemātikas stundās pēc kārtas.

Godīgi, vai kāds var pateikt, kad skolēns ir juties kā mājās skolā? Tikai tad, kad viņš var pavadīt laiku ar saviem draugiem un klasesbiedriem – tie ir tie īpašie brīži skolā, ko mēs atcerēsimies visu mūžu.

Ne jau mācības, ne jau lekcijas, ne jau nejaucos skolotājus un skolas biedrus. Protams noteikti cauri visiem mācību gadiem, jums būs radušās kādas siltas jūtas pret vienu īpašu skolotāju. Man tās ir literatūras, klases un angļu valodas skolotājas, ar kurām es saprotos vislabāk. Es esmu nonākusi pie atziņas, ka man patīk skola, bet man nepatīk mājasdarbi, kontroldarbi un agrā celšanās. Man nav nekas pret pašu ēku, skola ir diez ko glīta pēc renovācijas. Patiesībā koncepts ir tāds – skola ir elle un mēs esam tās vergi, skolotāji ir velni, un kontroldarbi ar mājasdarbiem ir mūsu sods. Dažreiz arī mēs skolu saucam par cietumu, jo mums nav nekādas brīvības, uz to ir jāiet obligāti un ēdiens ir briesmīgs. Tā kā, nē, skolēni nerodas no ‘varavīksnēm’ un ‘vienradžiem,’ bet gan no ‘sāpēm’ un ‘smaga darba.’

P.S. Visas sakarības un līdzības ar reālo dzīvi ir nejaušas.

1.NODAĻA

SEPTEMBRIS

„LAIPNI LŪDZAM, ELLĒ”

Vasara bija beigusies un skola sākusies, ‘Ardievu paradīze!’ ‘Sveika elle!’ Un tas nebija sarkasms un arī ne ironija. Skola tiešām ir neciešama, ciešamāku to padara draugi, kurus vienmēr prieks satikt un viņi ir arī ļoti labs iemesls, kāpēc vispār iet uz skolu.

1. septembris boja garlaicīgs, atkal mūs uzrunāja direktors u dziedāja netalantīgi cilvēki. Daudzās un garās runas par to cik jauks būs šis gads, un cik kārtīgi mums ir jāmacās. jo īpaši mums – devītajiem. Visas šīs runas par nākošajiem eksāmeņiem un lielo atbildību ir nogurdinošas. Es jau gaidu gada beigas, kaut gan labāk varbūt izbaudīt katru brīdi no tā? Gan sliktos, gan labos, jo beigu beigās, tas būs bijis vislabākais laiks! Pēc garās un smadzeņu skalojošās runas, mēs devāmies uz klasi, lai skolotāja varētu uzsākt mūsu mācību gadu ar mācību stundu sarakstiem, nepieciešamo informāciju un daudz, daudz puķēm no mūsu puses. Tā mums pagāja 1. septembris. Pēc nopietnās dienas daļas, mēs devāmies ārā uzņemt atkal satikšanās fotogrāfijas, jo šajā gadā katrs mirklis, fotogrāfija, ballīte un vienkārša kopā būšana ir svarīga. Tieši tāpēc pēc visas fotografēšanās, mēs devāmies uz Rīgu. Savācām mazu grupiņu cilvēku, lai kopā aizietu uz kino. Es, Andrea, Selēna, Karalīna, Kamerons, Enriko, Alekss un Vinsents aizgājām uz filmu „Mēs esam tavi draugi,” kas bija par četriem draugiem, kas cenšas nokļūt kaut kur dzīvē. Šī filma tiešām palīdzēja saprast, cik maz mums ir palicis līdz lielo lēmumu pieņemšanai dzīvē.

2.NODAĻA

„TRAKĀKĀ EKSKURSIJA MŪŽĀ”

13. oktobrī mums bija paredzēta ekskursija uz Aglonu, kopā ar divpadsmitajiem un dažiem vienpadsmitajiem. Ļaujiet man teikt, tā bija labākā ekskursija manā mūžā – tik smieklīga, jautra un negaidīti pārsteidzoša, ka elpa aizrāvās. Sākot ar vecā stila mūziku – kā skolotāja teica „tādu es klausījos savā bērnībā,” beidzoties ar ugunsdzēsības zvana iedarbināšanu... divreiz, naktī, klosterī. Nu, vismaz par jautrības trūkumu nevajadzēja uztraukties. Daugavpilī mums gāja interesanti, mēs ar meitenēm paēdām, pēc tam mums sāka sekot Kols, bet es viņam nodevu par uzbāšanos Selēnai. Pēc ēšanas un sekošanas, mēs devāmies ārā un netīšām ‘uzskrējām virsū’ klases puisiem, un pēc kāda laika arī ieradās pārējās klases meitenes. Atradāmies Daugavpils centrā un sākām runāt par to, ka katrs ir sadarījis pa šo laiku. Pārējās meitenes dievojās, ka ir redzējušas pašu skaistāko puisi mūžā un viņām pat ir telefona numurs, savukārt puisi visu šo laiku bija centušies nocopēt kādu Daugavpilieti un dabūt numurus, neticami, pat tad kad mēs atnācām!

Pēc kāda laika mums bija jādodas atpakaļ uz autobusu un jābrauc tālāk uz Aglonu, kur mēs nonāksim tikai naktī. Pa ceļam es visiem nošēroju internetu un mēs visi dziedājām kopā, citi spēlēja kārtis, un tā līdz Aglonai. Beidzot nonākot galā, mēs visi ķērām mantas un skrējām ieņemt istabas, beigās mēs visas tikām vienā istabā un pārējās meitenes istabā tieši aiz durvīm, bet diemžēl viņām, bija jāpieņem daži divpadsmitie skolēni.

Mēs uz savu istabu uzaicinājām visus klasesbiedrus, lai mēs varētu kopā ietusēt un aprunāties uz kuriem katrs ies pēc 9. klases. Bet nezin kāpēc, pie mums ieradās Gultiņš un Klāvs, un pēc tam atvilkās meitenes un Kols, Valds, Viestars un visi pārējie divpadsmitie, mūsu mazajā četrģultu istabiņā, un, no sēdēšanas kara savā gultā, mēs nonācām visas četras saspīestas uz vienas.

Pēc kāda laika divpadsmitie izklīda pa savām istabām un mēs centāmies izklaidēties, bet skolotāja pieķēra mūsu klases puisi dzeram un viņus ieslēdza istabās, un tik pat

ātri cik šī ekskursija sākās tā arī beidzās. Es jutos nedaudz sagrauta, tāpēc devos ārā un sēdēju uz palodzes pie loga, lai izplānotu kā to visu vērst par labu un izglābt ekskursijas plānus. Man par pārsteigumu, man piezvanīja Aleks un atvainojās visu puīšu vārdā par izbojāto ekskursiju, bet beigās tā izvērtās labāka nekā es biju cerējusi. Izrādās, ka skolotāja naktī, bija atslēgusi vaļā visu puīšu durvis, viņiem to nezinot. Un mēs ar Karalīnu aizgājām apskatīties visus. Tas bija briesmīgi pretīgi un nekad vairs es viņiem neļāšu ballītēs dzert. Atpakaļ ceļš bija vienkāršs, tikai meitenes Preiļos gribēja izkāpt un aiziet uz leļļu muzeju pārgērbties. Katrai meitenei vienreiz savā mūžā ir jājūtas kā princesei un šoreiz tas bija viņu laiks!

P.S. Cenzēta nodaļa, visa nodaļa pie autores!

3.NODAĻA

„RUDENIS”

Jau bija oktobra beigas un strauji tuvojās brīvlaiks. Un paši svarīgākie redens svētki – Helovīns. Bet protams skolas un skolotāju galvenie svētki ir Miķeļi un Miķeļdienas tirdziņš. Kurā var piedalīties visa skola, protams, ja vien mūs palaidīs no stundas, lai mēs varētu nedaudz panašķēties, tā kā mēs vairs nevaram piedalīties.

Man ļoti patīk darināt auskarus, bet diemžēl es viņus vairs nevaru pārdot, tāpēc ieģrūdu tos savam brālim, lai nopelnītu naudu sev un kādu daļu arī iedotu viņam. Šis gads bija ļoti ražīgs, nopelnīju 15eiro un iedevu vēl daļu brālim.

Sācies brīvlaiks, man nav ne jausmas ko es darīšu, bet es zinu, ka Helovīna ballīte būs episka, iepriekšējo gadu es svinēju Helovīnu pie mākslas skolas draudzenes Deinas, kopā ar savām super labākajām draudzenēm – Selēnu un Karalīnu. Wow, tas bija karsti – mēs dziedājām, dejojām, ar kļiedzienu centāmies nopūst sveci, zilējām, es gandrīz nodedzināju matus dejojot un mētājot tos. Tās ir diez gan labas atmiņas.

Šogad Deina ir Parīzē uz visu brīvlaiku, tā kā mums būs jāatrod cita vieta kur ballēties. Beigās šogad mēs svinējām pie Selēnas, kas bija tik pat jautri, tikai ar mazāk cilvēkiem. Mēs dejojām un dziedājām līdz pat 4:00 no rīta un pēc tam nolūzām tur pat viesistabā. Tas bija ļoti jauki, pabūt kopā ar manām druškām un vienkārši būt pusaudzīm, nedomājot par skolu un pienākumiem, un nākotni, tikai par šo mirkli kurā mēs esam tagad.

Un tā katru reizi, kad esam kopā mēs aizdomājamies par to, ka tikai pēc dažiem mēnešiem mums būs jāšķiras, un ikdienas rutīna kādu mēs zinājam pirms tam, vairs nebūs nekad. Es vēl joprojām klusībā, pie sevis ceru, ka Karalīna netiks iekšā 1.Ģimnāzijā un Andrea pārdomās un neaizies uz RDMV. Kuššššššššš, galvenais nesakiet viņām!

4.NODAĻA

„ZIEMA”

Klāt atkal 1. decembris – jaukāka diena visā mācību gadā, mana dzimšanas diena. Šogad man paliek 16 gadi un tas ir diez gan liels notikums – baltās tiesības, varu atrasties ārā pēc 22:00 un lielāka brīvība, šis būs jautrs gads. 13. decembrī notiks svinības Ulbrokas kultūras namā ar visiem klasesbiedriem un dažiem skolas biedriem, un draugiem ne no Rīgas.

Ballītē mēs visi izdejojāties un izdziedājāties, uzspēlējām dažas spēles un vienkārši izklaidējāties, tas bija ļoti

jautri, bet bija sarežģīti piedabūt visus dejot.

Es jau sen vēlējos kopā ar meitenēm uztaisīt suši vakaru pie manis, un tā kā mēs par to runājām skaļi klasē, sāka pieteikties vairāk un vairāk cilvēku. Beigās pie manis ieradās 12 cilvēki gan puisi, gan meitenes. Tas bija viens no visjaukākajiem vakariem kopā ar klasesbiedriem. Mēs spēlējām „Aliasu,” meitenes pret puisiem un Enriko izteicās ļoti pārprotami: „Mēs viņas tā izdrāzīsim,” ka visi sāka smieties, „nu ne jau tā, ko jūs padomājāt, samaitātie cilvēki.” To mēs atcerēsimies ilgi laiku. Mēs daudz runājām par mūsu nākotni, lai saprastu kur katrs vēlas doties tālāk dzīvē. Protams, mēs paši gatavojām suši un daži pasūtīja picas, tā kā vakars izvērtās tiešām ļoti apsološi, cerams, ka mēs drīz to atkārtosim.

Protams, pāri tam visam mani nekad nepameta ziemassvētku sajūtas, kad paliek tumšāks, un gaisā parādās mandarīnu un piparkūku smarža, dažām mājām parādās gaismiņas un visur uzrodas egles.

Šīs sajūtas ir ļoti iespaidīgas un piemīlīgas, bet mīnus ir kad pēc ziemassvētkiem šīs sajūtas sāk nomākt, tumšie vakari kļūst diez gan bēdīgi un smaržas nomācošas. Bet ziemassvētki ir gada visjaukākie svētki un visgarākais brīvlaiks skolēniem „Aleluja” beidzot. Tā nu man pagāja decembris – vienās ballītēs.

Janvāra sākumā mani gaidīja deguna operācija, kas bija diez gan smieklīgi, jo es nevarēju pasmaidīt vai pasmieties, bet tētis mani visu laiku centās uzmundrināt – uzjautrinot. Atveseļošanās process bija ilgs un nogurdinošs. Pēc operācijas un divām nedēļām mājas atveseļošanās procesa, es atgriezos skolā. Biju jau galīgi aizmirsusi, kā ir būt skolā ar saviem trakajiem klasesbiedriem un vēl trakākām draudzenēm. Protams, tik pat traka cik viņi būdami, es viņiem piesolīju ballīti un tagad, kad es cenšos panākt visu iekavēto, man vispār nav laika ballēties. Nu, ko būs jāatrod laiks visam!

5.NODAĻA

„VIENA DIENA KONCERTLEKCIJĀ”

25. februārī mums bija kārtējā koncertlekcija, bet šoreiz ‘Kongresu namā,’ pirms tam mums bija lekcija Latvijas Universitātē par mūsu nākotnes iespējām kopā ar vidusskolēniem. Pēc tam mums palika pāri laiks līdz koncertlekcijas sākumam un mēs devāmies uz „Coffe Inn,” kur Karalīna izraisīja manī vēl vienu atkarību. Tad mēs devāmies uz koncertlekciju, kas bija ļoti forša – šoreiz uzstājās grupas „Pērkons” un „Menuets”, kuriem mēs varējām dziedāt līdzī. Pēc koncertlekcijas mums bija atļauja darīt ko mēs gribam. Mēs četras devāmies paēst, bet diemžēl Selēnai bija jādodas pie zobārsta un mēs palikām tikai trijātā. Trīs trakās kopā. Sadevušās roku rokā ar Andreu un Karalīnu devāmies uz „Čilli picu,” paceļam gandrīz nokrītot un smeļoties tik daudz, ka nevarējām paelpot un sāka sāpēt vēders. Mēs konstatējām, ka kaut kas ir tajā Rīgas gaisā.

Tā kā man bija jautrs garastāvoklis un slikti sagriezta pica, es izdomāju nedaudz paķircināt viesmīli. „Vai jums te darba laikā dzer, vienkārši mana pica ir sagriezta visādās ģeometriskās formās tikai ne trijstūros!,” viesmīle uz mani paskatījās un atbildēja, „varbūt vienkārši nazis negrieza, bet es nodošu pavāriem ziņu.” Protams, es smeļoties atbildēju: „Nē, nē viss labi, es vienkārši gribēju uzlabot jums garastāvokli, lai jūs pasmaidītu.” Pēc tam viesmīle paņēma mūsu traukus un devās prom ar pavisam neviltotu smaidu.

Kad bijām kārtīgi paēdušas, mēs devāmies uz „Galerija centrs,” un kad tik tikko paspērām soli ārpusē, atkal sākām histēriski smieties, nav jau tā, ka mēs vispār pārstājām, bet tomēr kaut kas ir tajā Rīgas gaisā, kas mums liek uzvesties ļoti neadekvāti, klieudzot un smeļoties pa visu Rīgu. Ceļā uz veikalu es gandrīz no smiešanās apčurājos, bet apsēdos uz tuvējām kāpnēm un nomierinājos, uzreiz atceroties Andreas situāciju skolā, un atkal sākot smieties.

ANDREAS SITUĀCIJA Vienu dienu skolā mēs ar Andrea skrējām ārā no garderobes uz stundu, bet Andreai ļoti vajadzēja uz tualeti un pusceļā uz kāpnēm viņa apsēdās un teica, ka tūlīt apčurāsies.

ATGRIEŽOTIES TAGADNĒ Bijām jau nonākušas līdz „Galerija centrs” un meitenes devās uz drēbju veikalu, bet es uz aksesuāru. Tā mēs pašķīrāmies un satikāmies tikai braucot uz mājām, bet protams jautrība vēl nebeidzās tur. Mēs iekāpām autobusā, kas protams kā vienmēr bija pilns un aizgājām stāvēt tieši pa vidu, uz autobusa savienojums vietas. Guļot viena otrai virsū un smeļoties pa visu autobusu, saņemot dažus nosodošus skatienus. Un tā visu ceļu līdz galam, kur mēs iekāpām manas mammas mašīnā un braucām mājās visu ceļu skaļi dziedot.

6.NODAĻA

„PAVASARIS”

Mums sākās projektu nedēļa un pēc tam sekos brīvlaiks, bet tagad vēl daudz darbu jā dara. Sieviešu dienā mums bija jānāk uz skolu un man par lielu pārsteigumu, uz skolu atnāca tikai Karalīna, Tiāna un es, bet par vēl lielāku pārsteigumu – puisi mums neko neuzdāvināja, tāpēc es izdomāju atriebties. Ejot uz pusdienām, es aizslēdzu klasi un atslēgas palika pie manis. Ēdot es teicu, ka man dēļ breketēm sāp apakšējie zobi, protams, Karalīna ieteica ēst ar augšējiem. Mazā asprāte! Lai nu kā, pēc tam mēs devāmies augšā uz klasi un tur jau stāvēja Kails, kas lika mums iet meklēt skolotāju, bet drīz vien mēs viņam sajūsties vainīgam par to, ka viņš mums – meitenē, liek iet meklēt skolotāju. Un beigu beigās aizgāja viņš. Es pēc tam fiksi aizskrēju pie durvīm atslēdzu tās un mēs ieskrējām iekšā un ieslēdzāmies; Sameklējām datoru kuram nav paroles un ieslēdzām mūziku uz pašu skaļāk, un sākām dejot uz galdiem, protams puisi sen jau bija atgriezušies un dauzīja durvis kā traki, bet mēs viņus ielaidām tikai tad, kad beidzās dziesma, viņi bija tik dusmīgi. Bet tas bija tā vērts, mēs parādījām kurš ir galvenais sieviešu dienā!

Šī bija vienkārši parasta diena, bet vai tiešām kāda diena ar mums ir parasta, protams ka nē! Šodien mūsu klasē uzradās ‘zagļi’ - kāds nozaga Vinsenta sporta šortus un viņš nevarēja beigt ņemties: „nu kurš ir bomzis, kuram nav šortu?” Vinsents kliezda pa klasi un es atbildēju, „nu, tagad tu esi.”

Visi sāka smieties un pēc kāda laika arī Vinsents. Nu, jūs redziet mums ir sliktas attiecības, pat ne attiecības, drīzāk abpusējs naidis, bet tas nav svarīgi, kamēr es varu viņu izjokot un atmaksāt viņam par manis izjokošanu, un tā tas iet uz apli mūžīgi. Cerams, ka nē, protams ka nē, jo pēc 9. klases mēs vairs nekad nesatiksimies. Es pat nezinu vai es jūtos bēdīgi vai atviegloti, varbūt nedaudz no abiem.

Redziet, kad pienāk pavasaris un siltais laiks, nu kā skolotāji saka „pavasaris galvā,” arvien mazāk mēs gribam mācīties un vairāk gribam iet ārā. Tā kā mēs esam gudri – mēs atradām veidu kā būt ārā un mācīties. Mēs sākām Bioloģijas stundās iet ārā ar klasi un lasīt atkritumus. Tā bija uzvara un uzvara situācija – mēs darījām kaut ko lietderīgu un saņēmām atzīmi, un tikām arī ārā.

Vienmēr esot kopā mēs sākam runāt par ļoti primitīvām tēmām – šoreiz tā bija par meiteņu un puisi ķermeņiem. Jā, tas izklausījās daudz dīvaināk nekā dzīvē bija. Un tā Vinsents jautāja mums: „A jums jau viņas ir tikai pa nakti?!?” Tiāna pieslēdzās pirmā un atbildēja: „Nu, nē jums jau tie slapjie sapņi ir pa nakti, mums tur *all day, all night!*” * Pēc šīs atbildes visi sāka smieties un atlaida šo tēmu. Lūk, tādi mēs esam samaitāti un jauki, paši savā īpašajā veidā.

*Visu dienu, visu nakti.

7.NODAĻA

„PĒDĒJO REIZI KOPĀ KĀ KLASE”

Šī ir tā diena, tā beidzot neizbēgami pienākusi, es pat nezinu, kā justies – bēdīga, jo mēs šķiramies, atvieglotai, jo es esmu pabeigusi 9. klasi, lepnai, jo mēs visi esam izturējām un esam kopā pabeiguši pamatskolu? Es tiešām nezinu kā justies, lielākā daļa manis ir priecīga, bet kad es kārtīgi aizdomājos, tad es saprotu cik daudz visa kā ir par ko būt bēdīgai. Tagad atceroties visus kopēji pavadītos gadus ‘cietumā,’ es nevaru nebūt bēdīga, jo tā vairs nekad nebūs, mēs vairs nekad kopā neizjokosim skolotājus, kopā neiekulsimies nepatīkšanās, mēs vairs nekad kopā nebrauksim ekskursijās, nekad vairs kopā nebastosim stundas, nekad vairs neko nedarīsim kopā! Piedodiet par asarām, bet es vienkārši nevaru. Man viņi visi pietrūks – pietrūks Tiāna ar saviem sarkastiskajiem un ironiju pilnajiem komentāriem, Sandija ar savu trako un skaļo uzvedību, Alekss ar saviem ātrajiem jokiem un piedūrieniem, Katrīna – mana māsa, dvēseļu radniece, kā es vārēšu tik pat traki uzvesties, ja man nebūs kompanjona, Andrea ar savu sišanu un kliegšanu uz mani, ar saviem pārpratumiem un pārklaušanās un īpaši kā es iztikšu bez viņas TIEKSMĒM! Ak, mans Dievs, labi es atzišos, pat Vincents, man pietrūks arī viņš, kam es metīšos pie rīkles, ko es vainošu pie savas grūtās dzīves, uz kā es izlikšu savas dusmas! Ak jel, tagad man ir lielas problēmas... Nu, labi gan jau kaut kā iztikšu. Bet nopietni runājot, šī diena ir klāt, mēs oficiāli šķiramies un uzsākam savas vidusskolēnu dzīves, katrs kaut kur citur.

Es tiešām nezinu, kā es varēšu ieiet mūsu tualetē bez Karalīnas un Andreas, tur mēs izdomājām visas dziesmas, tur mēs dejojām, dziedājām, un pat repojām. Pilnīgi vienalga vai tur kāds bija vai nē! Ak, jā, vecie labie laiki... Es ceru šīs atmiņas nekad nezaudēt un nekad neaizmirst nevienu savu klasesbiedru. Jo lai kā mums ikdienā liktos, ka mēs gribam tikt prom no šīs elles vai dažreiz pat klasesbiedriem, šīs būs vienas no mūsu visu dzīvju svarīgākajām atmiņām. Visi strīdi, kopā paveiktie darbi, neģēlības, muļķības, trakās ātrās idejas. Tas viss ir ļoti svarīgi, tas ir mūsu dzīves sākums, kā viens gudrs cilvēks man reiz teica: „Tava dzīve nesākas kad tu piedzimsti, bet gan tad kad tu atrodi sevi.” Un es varu apzvērēt pie savas dzīvības, ka esot kopā ar jums, es esmu atradusi daļu sevis, vismaz līdz vidusskolas beigām, kurš to zina varbūt es nokrāsošu zilus matus... HaHaHa, nekad. Bet es mīlu jūs visus, lai kādi būtu jūsu trūkumi un varbūt plusi augstāki par mani *Mhha Karalīna Mhha.* Es vēl joprojām jūs mīlu un atcerēšos vienmēr, lai cik ilgi mēs nesatiktos, varbūt pat nekad, bet tas nekas, man vienmēr būs atmiņas un šis darbs ko apskatīt un izlasīt, un nekad jūs neaizmirst. Tā kā, mīļie mani klasesbiedri es ceru, ka jūs nekad neaizmirsīsiet mani un visus mūsu kopējos piedzīvojumus.

Ja Svente nebūtu sakustējies...

Pārdomas par Alberta Bela romānu "Cilvēki laivās"

Svente – liels smilšu kalns, kas pārklāja ne tikai kuršu ciemu, bet arī visu kuršu tautu un valodu, un atstāja tikai atmiņas, kas guļ zem biežā smilšu slāņa.

Šī varenā tauta – kurši – bijuši vareni cīnītāji un vienmēr pratuši sevi aizstāvēt, taču, gadsimtiem ejot, pienāca šis lūzuma punkts, kad katrs aizgāja uz savu pusi, un galu galā kurši palika pagātne. Bet, ja nu šis lūzuma punkts jeb Sventes sakustēšanās nebūtu notikusi? Kā būtu tagad? Kādas būtu mūsu atmiņas, un vai vēstures straume būtu stipri izmainīta?

Ja kurši būtu palikuši tādi paši cīnītāji, kā bija vairākus gadsimtus atpakaļ, un nebūtu norimuši un pielāgojušies apkārtēji videi, tad tie būtu izauguši par lielu tautu, ko nevarētu ietekmēt neviens cits kā viņi paši. To valoda skanētu vistālākajos pasaules plašumos, un ikviens dziļi sirdī vēlētos būt tāds, kādi ir kurši. Tauta un valoda būtu nostiprināta ar milzīgām saknēm dziļi zemē, tā, ka neviens karš vai zemestrīce to nespētu izkustināt un pazudināt nebūtībā.

Kurši nekad neļautu smagam, melnam palagam klāties pār savu tautu un iesviest to pelēkajā pasaules pūlī, jo tie būtu attīstījušies par tādu tautu, kas novērtē savu zemi, savas debesis un savu jūru nevis sapņo par svešiem plašumiem.

Maza meitenīte skrien pa taciņu un apbrīno lielās kuģu būvētavas, kas stiepjas tik tālu, cik vien var saskatīt. Kuršu kāpas čum un mudž no rosības. Meitenīte zina, ka no pašiem pirmsākumiem kurši ir bijuši strādīga tauta un ir lepna, ka pati arī ir piederīga šai tautai. Pēkšņi garām pabrauc mašīna, kas piekabē ved vairākas laivas, un tūlīt pat piestāj pie vienas no būvētavām. Liels vīrs izkāpj no mašīnas, meitenīte pieskrien klāt un apķer viņu, tas ir viņas vectēvs.

Meitenei vectēvs ļoti daudz ir stāstījis par savas tautas vēsturi, kā kurši, gadsimtiem ejot, ir cīnījušies par savu brīvību un ietekmi. Vectēvs vienmēr meitenei ir teicis, ka, lai cik daudz viņš stāstītu par pagātņi, viņa tāpat nespēs to saprast tā, kā šo pagātņi uztver tie, kas paši to piedzīvojuši, jo nekad vairs nebūs tā, kā bija agrāk. Jā, kurši nav zaudējuši savu valodu un ietekmi pasaulē, taču vērtības ir mainījušās. Visi koncentrējas uz to, kā saražot vairāk kuģu un kā veiksmīgāk tos pārdot, bet neviens, diemžēl, vairs nedomā par to, ka viss tas, kas notiek tagad, ir pateicoties senčiem, kas spējuši saglabāt tautas varenumu. Reti kad kāds vēl piemin varenos senčus, visi tikai diženi klaigā – mēs esam vareni, mēs esam spēcīgi, mēs visu varam! Vai tas ir pareizi? Vai senie kurši nebūtu vēlējušies, lai kāds mazumiņš no pateicības tiek arī viņiem? Vectēvs mūžam uzskatījis, ka kuršu zemi vajag rūpīgi kopt nevis sabojāt ar milzīgiem betona monstriem, kas nu jau teju pārklājuši visas kuršu kāpas.

Viens pats vectēvs neko nespēj mainīt, ne nojaukt milzu mājas, ne arī pagātņi atsaukt atpakaļ, tāpēc jādzīvo vien kā ir un jālepojas, ka vismaz katra kurša sirdī, ja pat ļoti dziļi, mīt lepnums par savu tautu un valodu, kas noturējusi mastā savu buru vētrainajā pasaules jūrā.

Jēkabs Zvirbulis

7.b klase

Mana sapņu zeme

Es ļoti mīlu Latviju! Es gribu šajā zemē dzīvot un strādāt. Savos sapņos ceru, ka Latvija būs produktīva un bagāta valsts. Šobrīd Latvija ir pasargāta no kara, un ceru, ka tā būs vienmēr. Es ļoti ceru, ka cilvēki no Latvijas vairs nebrauks prom, bet ja tomēr aizbrauks, tikai uz neilgu laiku, lai gūtu pieredzi un vēlāk atgrieztos atpakaļ. Manā sapnī Latvija ir laimes un satiecības zeme, kurā katram iedzīvotājam ir sava Lielvārdes josta, kurā ierakstīta nākotne. Manā sapnī Latvija ir iespēju un cerību zeme, kuras iedzīvotāji savas valsts vārdu nesīs, cels un godās visā pasaulē. Es ceru, ka manā sapņu valstī nebūs nabagu, trūkumcietēju un atstumto. Sapnī Latviju redzu kā cēlu, bagātu, skaistu un ietekmīgu valsti Eiropas savienībā.

Mana sapņu pasaule...

Šajā zemē, pasaulē ir visādi cilvēki, ir bagāti ir nabagi. Ir cilvēki ar laipnu prātu, ir ar ļaunu prātu, un cilvēki šādā veidā mēģina izdzīvot, strādājot. Ir cilvēki, kas cenšas strādāt un to grib, bet ir cilvēki, kas pat nepadomā strādāt. MĒS! Cilvēki esam neapdomīgi, jo katru dienu notiek slikti atgadījumi, un tiek apglabāti un aizvesti uz slimnīcu apmēram 500 cilvēku dienā, viņi ir neapdomīgi savā rīcībā. Šodien šajā pasaulē cilvēki vienā pasaules malā atpūšas un izbauda savu dzīvi, bet otrā pasaules malā cilvēki cīnās par savu dzīvību, lai dzīvotu brīvā valstī.

Man nepatīk, ka cilvēki cīnās, man nepatīk, ka cilvēki nabadzīgi dzīvo uz ielas, man nepatīk, ka ir cilvēki, kuri zog, kurus var mierīgi nosaukt par zagļiem, jo tas ir neapdomīgs cilvēks, kas slikti beidz savu dzīvi.

Es gribētu, lai šajā pasaulē būtu vien miers un draudzība.

Dana Bule
9.b klase

„Dzelzceļa tilts pār Mazo Juglu”

Mākslinieciskais apraksts

„Kultūras piemineklis”- vēsta man norādītājs pie aukstā metāla. Zīme piestiprināta pietiekami augstu, lai kurš katrs gribētājs „nejauši nepaķertu to sev līdzī”. Visticamāk tieši zīmes pārdabiskās atrašanās vietas dēļ, personīgi atklāju norādītāju tikai vairākus gadus vēlāk un ar draugu palīdzību.

Kaut arī pēdējo reizi gar tiltu staigāju vēl tikai pagājušajā nedēļā, kad zāle jau zaļoja un pumpuri kokos tūlīt-tūlīt bija gatavi pārtapt par lapām, rakstot par Juglas dzelzceļa tiltu nedēļu vēlāk, kad biklais pirmais iespaids jau bija galīgi izbalējis, manā atmiņā tilts rādījās tāds, kāds tas nonāca pilnīgi nejauši.

Tiltu es atceros no kādas pagājušā novembra pievakares. Kaut arī bija tikai pulksten četri dienā, debesis jau metās tumšas, un violetais debesjums šķita gauži vienāds ar tilta krāsojumu. Apmākušās debesis virs tilta radīja uzbāzīgu traģisma un vientulības sajūtu, un bija kā simbols mūsdienu lielākajai neveiksmei- patiesībai par to, ka jebkurā brīdī cilvēks var palikt nevienam nevajadzīgs, gluži kā šis Juglas dzelzceļa tilts.

Atgriežoties laikā, kad nevainojami taisno grunts ceļu klāja sliedes, neslēpšu, pati ar vilcienu Rīga-Ērgļi nebiju braukusi ne reizi, bet mana mamma gan labi atceras šo dzelzceļa līniju.

„Ceļš no sākuma līdz galapunktam ilga trīs vai pat četras stundas. Šo ceļa gabalu ar mašīnu varēja veikt stundā vien. Sastāvā vienmēr bija tikai viens vagonis un arī tas- mūždien pustukšs! Braucēju ģīmji bija izstiepti un acis tukšas no bezgalīgās braukšanas. Braukšanu „Ērgļu vilcienā” atmetu, tikko prātā nāca atklāsme, ka kādu braucīenu es varētu pavadīt visā vagonā viena pati.”

Šobrīd tilts ir nodots laika zobam un cilvēkiem, kuri bezjēgā cenšas atstāt aiz sevis nelielu „pēdu” laikā, rakstot savus vārdus un zīmējot pa virsu tilta pelēkajam krāsojumam. Mani, personīgi ar tiltu nesaista nedz „pēdas”, nedz pārgalvīgā staigāšana pāri tiltam. Es atceros, kā baidījies šķērsot sliedes un vēlāk- baidījies pāriet tiltu, kad sliežu vairs nebija. Savā ziņā „pārgalvīga” arī esmu bijusi, tikai ne jau saistībā ar bīstamu staigāšanu, bet gan ar iedomām, ka tilts, kas desmitiem gadu izturējis desmitiem tonnu, nevarētu izturēt vienu tik milzīgu mani. Vilcieni man vispār nekad nav patikuši, bet skaistās atmiņas par novembra pievakari gan ieņēmušas siltu vietu manā sirdī...

Lana Anna Stroikova
5.a klase

Sniegavīrs

Uzcēlās sniegavīrs balts,
Tik liels un spēcīgs kā karavīrs!
Tam patika sniedziņš,
Patika viss...
Tas sargāja mieru uz pasaules!

Jēkabs Zvirbulis

7.b klase

Brīvības pieminēklis

Kā māte esi tu
Zelta zaldātiem,
Cīņā kritušiem.

Zelta zaldāti
Ar drosmi akmeni lauž,
Kad rokā nesta uzvara.

Turi trīs zvaigznes virs galvas!

Kā zelta zaldāti,
Kuri brīvību izcīnīt vēlējās
Un uzvaru mums visiem nesa.

Oļegs Maistruks

7.b klase

Brīvības pieminēklis

Tik augsts kā putna lidojums,
Tik skaists kā zvaigžņots debesjums
Aiz karavīru mugurām stāv
Un zvaigznes rokās tur;
Brīvību Latvijai bur.

Stāv un nekustas...
Un domā tikai par to, kā
No sāpēm Latviju segt
Un laimi latviešiem krūtīs degt.
Par brīvību tautai teikt –
Brīvības pieminēklis!

5.a klases kopdarbs

Pasaule plūst uz cilvēka sarkano trijstūri krūtīs. Izšķīst kā ūdens noslēptā dvēselē.

Visa pasaule pukst un pukst, un pulsē... Un atbrīvo dvēseļu zemi.

Tās tālākais ceļš ved uz Nekurieni debesskrāpja galā, kur nepastāv ne dzīvība, ne mīlestība, ne jūtas.

Pasaule meklē mājas, dzīvību plašajā dvēselē, kurā būtu satiecība, mīlestība, taisnīgums.

Debesīs mirdzēja sarkana zvaigzne. Tai tuvojoties sapratu, ka zvaigzne ir trīsstūraina, mīlestības pilna, plauksta lieluma sirds.

Tā atrada savas mājas, lai turpmāk mūža garumā cīnītos par savu mērķi. Kādu mērķi?

To pašu, kas katram mums ir nozīmīgs!

Saturs

<i>Man pieder visvērtīgākais</i>	3
Mārtiņš Rūdolfs Bitmanis	4
Sendija Ikere	5
Māra Madara Lūse	6
Kristofers Tomass Borovskis	7
<i>Manā dvēselē ierakstīts Latvijas vārds</i>	9
Elīza Dubrovska	10
Renāte Ruska	11
Voldemārs Puišelis	12
Alma Zalcmane	13
Kristiāna Veisa-Trifanova	14
Ketija Dzene	16
Dana Bule	17
Dana Bule	18
Eleonora Balode	19
Liene Kalvāne	21
Emīls Tupe	22
Beāte Goba	23
Līga Vīksna	24
Paula Patrīcija Slavika	25

Kā ezers reiz es lidoju virs zemes,

Ar mākoņiem un putniem sasaukdamies

26

/ Leons Briedis/

Kristiāns Lavendels	27
Everts Rūdolfis Mote	28
Līga Vīksna	29
Paula Patrīcija Slavika	30
Voldemārs Puišelis	31
Ketija Dzene	32
Kristiāna Veisa-Trifanova	33
Ance Villa	34
Beāte Goba	35
Elza Šarlote Šarakova	36
Ērika Potapenko	37
Ričards Simanovičs	38
<i>Rinda pēc rindas...</i>	39
Kurts Ņuda	40
Laura Karakona	41
Monta Igaune	43
Liene Kalvāne	45
Artūrs Gruzdulis-Borovojs	46
Ričards Duksis	47
Edgars Plūme	48
Valts Edvards Lutkevics	50
Ervīns Egliens	51

Matīss Rūdolfis Juškēvičs	52
Ģirts Jarmoļuks- Krūmiņš	53
Paula Beāte Trupa	54
Alise Ušpele	57
Mareks Reveliņš	58
Mareks Reveliņš	60
<i>Briņnumainā pasaule</i>	62
Alise Romazanova, Eleonora Balode, Sandis Oto	63
Kitija Koroševska, Linda Beka, Elīna Grīnhofa	64
Luīze Pavāre, Anna Čakše, Artis Lapsiņš	65
Liene Kalvāne, Alise Ušpele	66
Markuss Suts, Viktors Kuļepovs, Elmārs Ezernieks	67
Monta Igaune, Elīza Dubrovskā, Rūdolfis Peļovins	68
Mandlēna Valtberga, Kristiāna Zemīte	69
Linda Senkāne, Diāna Silicka	70
Alise Romazanova	71
Katrīna Aneviča, Sabīne Kalēja, Anna Marija Kubile, Andra Blažģe	72
Guntis Kukulis, Kristers Kalniņš, Artūrs Noviks, Kristaps Mežatučs	73
Agnese Kristiāna Lapsa, Amanda Zariņa	74
Edgars Vahšteins, Edgars Dāvis Aseris, Juris Stroikovs, Valters Nodievš	75
<i>Tu esi mani Ziemassvētki</i>	76
Elīna Beināre- Tjutjunova	77
Roberts Kristiāns Eihe	78
Kristiāns Mikus Sprikuts	79
Karīna Doniņa	80
Beāte Goba	81
Līga Vīksna	82

Kristiāna Veisa Trifanova	83
Ērika Potapenko	84
Ketija Dzene	85
Paula Patrīcija Slavika	86
<i>Baltie vārdi</i>	87
Leonora Rozenbaha	88
Kitija Estere Eihe	89
Anna Luīze Čakše	90
Rūdis Jānis Sausnītis	91
Lāsma Brūvere	92
Santa Žumoško	93
Artis Lapsiņš	94
Kate Kaparkalēja	95
Eleonora Balode	96
Laine Rekele	97
Laura Karakona	98
Anna Luīze Pavāre	99
Alēna Ruplāne	100
Markuss Suts	101
Olafs Bojārs	102
Kitija Koroševska	103
Marta Vilma Āboliņa	104
Linda Beka	105
Patriks Punneovs	106
Roberts Paulāns	107
Sonora Āboliņa	108
Arts Renārs Dambis	109

Elīna Grīnhofa	111
Alise Romazanova	112
Evija Ernstone	113
<i>Ja es būtu...</i>	114
Roberts Ančerēvičš	115
Roberts Paulāns	116
Ernests Paegle	117
<i>Burtiņu Spēles</i>	118
Agate Goba	119
Arts Renārs Dambis	120
Elīna Rudzīte	121
Ketija Bogdanova	122
Uldis Zvirgzdiņš	123
Laura Dvinska	124
Marta Vilma Āboliņa	125
Ilvars Reinholds	126
Jēkabs Vārna	127
Emīls Kaktiņš	128
Laura Masa	129
Agnese Kristiāna Lapse	130
Alise Ozola	131
Ēriks Kozlova	132
Arvils Grava	133
Krists Kasparovičs	134
Amanda Zariņa	135

***‘Lasīsi tu debess zvaigznēs,
Liels ja būsi dvēselē’***

/Kārlis Skalbe/

Ričards Simanovičs	137
Beāte Goba	138
Denijs Kalmanis	139
Kristiāna Veisa- Trifanova	140
Paula Patrīcija Slavika	141
Līga Vīksna	142
Skolēna gads	143
Kristiāna Jaunpetroviča	144
Andra Blažģe	151
Pseidonīms: Intrigante	
<i>Post scriptum</i>	167
Katrīna Anevisa	168
Jēkabs Zvirbulis	169
Viktors Nahodkins	170
Dana Bule	171
Lana Anna Stroikova	172
Jēkabs Zvirbulis	173
Oļegs Maistruks	174
5.a klases kopdarbs	175

Almanahu veidoja:

Ketija Dzene

Mārtiņš Rūdolfs Bitmanis

Roberts Eihe

Denijs Kalmanis

Paula Patrīcija Slavika

Elza Šarlote Šarakova

Kristiāna Veisa – Trifanova

Jūlija Golombovska

Magdalēna Strauta

Konsultēja Sk.Anta

Almanahs “10 par rakstīšanu”

19.laidiens

2016.gada maijs

